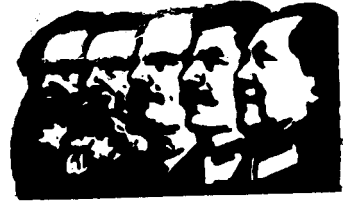

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 0105232553, ΤΡΙΤΗ 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2002, ΑΡ. ΦΥΛ. 384 € 1

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ "17Ν" ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Η ΟΑΚΚΕ έκδωσε δύο ανακοινώσεις που δημοσιεύουμε εδώ για τις συλλήψεις των εκτελεστών της 17Ν. Σε αυτό το φύλλο δημοσιεύουμε ένα αναλυτικό άρθρο για τις πολιτικές εκτιμήσεις μας γύρω από την υπόθεση αυτή (σ. 17-25) και ένα άρθρο αναδρομής στη δράση της ΟΑΚΚΕ ενάντια στη 17Ν και στις σχετικές αναλύσεις που έχουμε κάνει για τα χτυπήματά της (σ. 25-28)

1Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ 17Ν

Όταν η Ρωσία καταφέρνει να κάνει εισορισμό στο ΝΑΤΟ προσποιούμενη ότι κυνηγάει τρομοκράτες (που η ίδια καθοδηγεί) δεν επιτρέπεται η φιλική της Ελλάδα των S-300, του Κόκκαλη και της Γκάτζπρομ να παραμένει ύποπτη στη Δύση για την υπόθαλψη τους. Έτσι, λοιπόν, κάτι από την καγκεμπίτικη "17Ν" οφείλει να συλληφθεί για να διασωθεί και να ενισχυθεί το κύρος των όσμων δικωτών της.

(Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 11-7-2002)

2Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ 17Ν

Η τελευταία προκήρυξη της 17Ν αναγνωρίζει κατά τρόπο πρωτοφανή για συνωμοτική οργάνωση ότι έχει χτυπηθεί στο κέντρο της (εκθέτοντας μάλιστα έτσι το φερόμενο ως αρχηγό της). Στόχος της προκήρυξης είναι να επιβεβαιώσει και να στηρίξει τον ίδιο ακριβώς κυβερνητικό ισχυρισμό ο οποίος προβάλλεται πρόωρα και επίμονα για να μην αναζητηθούν, αλλά να σκεπαστούν, οι δεσμοί της 17Ν με το κράτος και με την πολιτική - κομματική ζωή της χώρας.

(Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 2-8-2002)

"ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΜΕΡΑ": Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ (σ.2)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Το βιομηχανικό σαμποτάζ οδηγεί στη χρεωκοπία (σελ.10)
- Εξευτελιστικές ήττες των κατεδαφιστών στο Κερατσίνι (σελ. 6)
- Οργιάζουν οι φασίστες στη Θεσσαλονίκη (σελ. 31)
- Τι σημαίνει η απεργία των πανεπιστημιακών (σελ. 38)
- Ο Σημίτης στην Κίνα (σελ.14)
- Ποιοι έκλεισαν τον Φοίβο (σελ. 4)
- Η ΟΑΚΚΕ ξεσκεπάζει το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ (σελ. 33)
- Ιράκ: Οι ΗΠΑ ετοιμάζονται να τινάζουν την ελιά (σελ.44)

Η Αστυνομική Βία στην Ελλάδα

ΟΡΓΙΑΖΕΙ Ο ΝΕΟΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ (σελ. 5)

ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ Ι.Φ.ΦΑΛΜΕΡΑΙΕΡ

Από τις εκδόσεις "Μεγάλη Πορεία" (σελ. 8)

Για πρώτη φορά μετά από 170 χρόνια εκδίδεται στη χώρα μας το "καταραμένο από το έθνος" βιβλίο του Φαλμεράιερ "Η Ιστορία της Χερσονήσου του Μοριά κατά το Μεσαίωνα" από τις εκδόσεις "Μεγάλη Πορεία".

Όλη η ελληνική ιστοριογραφία, όλη η αντίληψη που έχουν οι νεοέλληνες για τον εαυτό τους και πιο πολύ για τη σπουδαία ιστορική καταγωγή τους έχει οικοδομηθεί σε σύγκρουση με αυτό το βιβλίο, που όμως κανείς από τους διώκτες του δεν είχε το ηθικό αναστήμα να μεταφράσει για να το αναιρέσει στη συνέχεια μπροστά στα μάτια του ελληνικού λαού. Την έκδοση αυτού του βιβλίου λοιπόν, αναλαμβάνει σήμερα να την κάνει εκείνο το ιδεολογικό και πολιτικό ρεύμα που

εδώ και χρόνια συγκρούεται με όλες τις προκαταλήψεις που κρατούν αυτό το λαό δέσμιο των χειρότερων και πιο διεφθαρμένων διεθνών καταπιεστών.

Η μεγαλύτερη τιμή γι' αυτή την έκδοση ανήκει στο μεταφραστή του έργου σ. Παντελή Σοφτζόγλου που την τόλμησε και που μόχθησε πολύ γι' αυτήν. Όσο για τους εκδότες της "Μεγάλης Πορείας" αισθάνονται μεγάλη συγκίνηση που φέρνουν αυτό το σπουδαίο συγγραφέα και το σπουδαίο έργο του μπροστά στον ελληνικό λαό.

Jac. Phil. Fallmerayer

Geschichte
der Halbinsel Morea
während des Mittelalters.
Erster Theil

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ
ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Ιστορική προσπάθεια
Του καθηγητή Ιάκ. Φίλ. Φαλμεράιερ
ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Αφανισμός των Ελλήνων της Πελοποννήσου
και επανακατοίκιση του άδειου εδάφους
από σλαβικά φύλα

Εισαγωγή-Μετάφραση-Πραγματολογικά
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΣΟΦΤΖΟΓΛΟΥ

Εκδόσεις Μεγάλη Πορεία

Η αστυνομική βία στην Ελλάδα

ΟΡΓΙΑΖΕΙ Ο ΝΕΟΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

Δεν είναι ούτε μία, ούτε δύο, αλλά 47 οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων που χτυπούν το καμπανάκι για την αστυνομική βία στην Ελλάδα, κύρια σε βάρος ξένων εργατών. Την είδηση δημοσιεύει η βρετανική εφημερίδα "European Voice". Ο συνασπισμός των 47 οργανώσεων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται η Διεθνής Αμνηστία και το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, εκφράζει "μεγάλη ανησυχία για τις συχνές και σοβαρές παραβιάσεις των δικαιωμάτων χιλιάδων ξένων που φτάνουν ή ζουν στην Ελλάδα" όπως, για παράδειγμα, ξυλοδαρμούς ή την προσαγωγή τους σε δίκη χωρίς νομική βοήθεια και καλεί την ΕΕ να ασκήσει τις κατάλληλες πιέσεις προς τη χώρα μας. Τα κρούσματα είναι πολλά για να θεωρηθούν μεμονωμένα. Αποτελούν τμήμα της προετομασίας για μια μεγάλη δικτατορία που σκοπεύουν να επιβάλουν πάνω στον ελληνικό λαό οι ρωσόδουλες δυνάμεις.

Στο χορό των καταγγελλιών εισέρχεται μεταξύ άλλων η Επιτροπή Πρόληψης των Βασανιστηρίων του Συμβουλίου της Ευρώπης η οποία, με πρόσφατη έκθεσή της, στηλιτεύει την κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των κρατουμένων από την ελληνική αστυνομία κατά τη διάρκεια της σύλληψης και της ανάκρισης. "Είναι η πρώτη φορά που σε παρόμοια έκθεση αναφέρονται τόσο πολλά περιστατικά αστυνομικής βίας κατά τη διαδικασία της σύλληψης και της ανάκρισης, αλλά και τόσες παραβιάσεις στοιχειωδών δικαιωμάτων πολιτών σε αστυνομικά τμήματα". Παρά τους ισχυρισμούς των ελληνικών αρχών περί σπανιότητας των περιπτώσεων, τα μέλη της

επιτροπής, θορυβημένα από την πληθώρα στοιχείων που συνέλεξαν επισκεπτόμενα τη χώρα μας, κάλεσαν τις αρχές να εισάγουν επείγοντως μάθημα ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην εκπαίδευση των σωμάτων ασφαλείας, να άρουν το καθεστώς ατιμωρησίας που απολαμβάνουν οι τραμπούκοι και τις δικαστικές αρχές να παραγγέλνουν αμέσως ιατρική πραγματογνωμοσύνη και να διενεργούν σε βάθος έρευνα. Ενδεικτικά αναφέρουμε ορισμένα από αυτά τα περιστατικά (Κ. Ελευθεροτυπία, 23-6-02):

- Στην αστυνομική διεύθυνση Χανίων, κρατούμενος χτυπήθηκε από αστυνομικούς σε όλο του το σώμα τόσο κατά τη σύλληψη όσο και στην ανάκριση. Διαπιστώθηκαν εκδορές και αιματώματα στα χέρια, τα πόδια, την κοιλιά και το μάτι του συγκεκριμένου κρατουμένου.

- Στην αστυνομική διεύθυνση Ηγουμενίτσας, δύο κρατούμενοι κατήγγειλαν ότι ξυλοκοπήθηκαν άγρια. Ο ένας κατά την ανάκριση στην πλάτη και τα πόδια με ρόπαλα. Ιατρική εξέταση έδειξε αιματώματα στους ώμους και το αριστερό πόδι. Ο άλλος κατήγγειλε ότι του έκαναν "φάλαγγα".

- Δύο Αλβανοί, που συνελήφθησαν από στρατιωτική περίπολο των συνόρων, κατήγγειλαν ότι χτυπήθηκαν με γροθιές και κλωτσιές στο κεφάλι και τα πόδια, ενώ έφεραν εκδορές και εξογκώματα.

Η επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης καταγγέλλει, επιπλέον, τις απαράδεκτες όπως τις χαρακτήρισε συνθήκες που επικρατούν στα ελληνικά κρατητήρια, στα κέντρα υποδοχής προσφύγων και τις φυλακές, όπου οι κρατούμενοι συνωστίζονται σε μικρά κελιά συχνά χωρίς να τηρούνται οι στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής (η υπερεπάρκεια κρατουμένων φτάνει το 170%), ενώ οι αστυνομικοί

καθυστερούν να ενημερώσουν τους συγγενείς των συλληφθέντων, δεν επιτρέπουν την άμεση επαφή με τους δικηγόρους, αργούν να ικανοποιήσουν αιτήματα για ιατρική βοήθεια και δεν τους πληροφορούν εξ αρχής για τα δικαιώματά τους. Η επιτροπή, που διενήργησε έρευνα σε δεκάδες αστυνομικά καταστήματα και σε τέσσερις φυλακές, διαπίστωσε μεταξύ άλλων ότι:

- Αρκετοί έγκλειστοι των φυλακών του Μαλανδρινού ισχυρίστηκαν ότι το προσωπικό τους φέρεται σκληρά, τους σπρώχνει, τους χαστουκίζει και τους μιλά άσχημα. Ένας κατήγγειλε ότι υπάλληλοι τον μετέφεραν έξω από το κελί του και τον χτύπησαν.

- Οι κρατούμενοι διστάζουν πολλές φορές να καταγγείλουν τα περιστατικά από το φόβο αντεκδίκησης.

- Σε αρκετές αστυνομικές εγκαταστάσεις δεν προσφέρεται δωρεάν φαγητό τουλάχιστον μια φορά τη μέρα.

Οι απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, και συγκεκριμένα ο ανεπαρκής χώρος σε συνδυασμό με την αφόρητη θερμοκρασία, ανάγκασαν τους 200 ιρακινούς και πακιστανούς μετανάστες που είχαν στοιβαχθεί σε κέντρο υποδοχής προσφύγων στις Σάπες Ροδόπης να σπάσουν την αλυσίδα και να δραπέτευσουν στις 24-6. Η βάνουση επέμβαση της αστυνομίας τους οδήγησε πίσω στο κάτεργο. Σύμφωνα με καταγγελίες του Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι, ένας εξ αυτών φέρει τραύματα όχι μόνο από ζωστήρα αλλά και από ηλεκτροσόκ (Ελευθεροτυπία, 28-6). Αξίζει επίσης να αναφερθεί η μηνυτήρια αναφορά που κατέθεσαν δύο αλβανοί μετανάστες, ο Ντ. Μπλεντάρ και ο Σ. Ελιντόν, ύποπτοι κλοπής κατά αστυνομικού του Α.Τ. Πύλου διαθέτοντας ιατρικές γνωματεύσεις. "Μας χτυπούσε στα μάτια και σε όλο το πρόσωπο, στο στή-

θος, στο σώμα, στα πόδια με γροθιές και κλωτσιές και μας έλεγε πέστε το "ναι" και μην κλαίτε γιατί οι γυναίκες κλαίνε. Έπιανε τον πρώτο από εμάς από τα μαλλιά μου έδειχνε το πρόσωπο στον καθρέφτη και πρησμένο όπως ήταν και με τα αίματα μου έλεγε, θυμάσαι τι σου είχα κάνει τότε; Τώρα θα σε κάνω χειρότερο. Συγκεκριμένα, εννοούσε το 1995, που με είχε συλλάβει πάλι στη Λαχανάδα νύχτα και μου είχε σπάσει δύο δόντια. Θα αντέξεις μέχρι το πρωί μου έλεγε" (22-4).

Η βαρβαρότητα των σωμάτων ασφαλείας ασκείται κύρια πάνω στο πιο αδύναμο και καταπιεσμένο κομμάτι του πληθυσμού που σήμερα είναι οι ξένοι εργάτες. Οι τελευταίοι δε μπορούν να έχουν ιθαγένεια παρά μόνο εάν αποκτήσουν συγγένεια με έλληνα ή ελληνίδα, σε αντίθεση βέβαια με ό,τι συμβαίνει σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Με άλλα λόγια, δεν τους χορηγείται ελληνική υπηκοότητα πράγμα που επιτρέπει στον καθένα να τους βρίζει, να τους χτυπά και να τους ληστεύει χωρίς συχνά οι ίδιοι να τολμούν να καταφύγουν στην αστυνομία και τη δικαιοσύνη. Όταν οι δουλοκτύτες άνοιξαν τα σύνορα στην ξένη απλήρωτη εργατική δύναμη με σκοπό το σπάσιμο του ελληνικού μεροκάματου ήξεραν ότι οι έλληνες εκτοπισμένοι από την παραγωγή εργάτες θα μισήσουν θανάσιμα τους νεοφερμένους. Έτσι, καλλιεργήθηκε ο ρατσισμός στη χώρα μας. Τα σώματα ασφαλεί-

ας, και κυρίως τα καινούργια ναζιστικά σώματα του Χρυσόχοιδη, εκπαιδεύονται κατάλληλα για να βασανίζουν τους μετανάστες πατώντας πάνω στο ρατσιστικό κλίμα που οι δουλοχήτες έντεχνα δημιουργήσαν. Ωστόσο, στο στόχαστρο αυτών των καθαμάτων μπαίνουν σιγά-σιγά και άλλα λιγότερο καταπιεσμένα τμήματα του πληθυσμού, όπως είναι οι τσιγγάνοι, οι εθνικές μειονότητες και η νεολαία. Για το σκοπό αυτό, ο Χρυσόχοιδης προωθεί νομοσχέδιο που παρέχει διευρυμένες αρμοδιότητες στα σώματα των "ειδικών φρουρών" ενώ τους έχει υποσχεθεί και μονιμοποίηση. Η κίνηση του υπουργού δημόσιας τάξης έχει προκαλέσει ρήξη μέσα στους κόλπους της αστυνομίας. Ακόμη, προβλέπεται η πρόσληψη 500 νέων συνοροφυλάκων που θα κάνουν περιπολίες στους δρόμους της Αθήνας με στόχο την πάταξη των μεταναστών, όπως προανήγγειλε τελευταία ο υφυπουργός δημόσιας τάξης.

Έτσι, ενώ οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ρίχνουν το βάρος στην προστασία των εξωτερικών συνόρων από τα μη ικανά να απορροφηθούν μεταναστευτικά κύματα, η ελληνική ηγεσία αφήνει τα σύνορα απροστάτευτα και φροντίζει να κάνει το βίο αβίωτο στα 2 εκατομμύρια των ήδη εγκατεστημένων στην Ελλάδα εργατών. Σύμφωνα με την Ελευθεροτυπία (25-4), οι μισθολογικές προαγωγές των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας θα κοστίσουν περί τα 12 δις δρχ.

**ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ :**
<http://www.compulink.gr/antinazi>
[e-mail: antinazi@compulink.gr](mailto:antinazi@compulink.gr)

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ "17N" ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Ξαφνικά συνελήφθη η "17N". Έτσι όπως ξαφνικά έγινε ειρήνη με την Τουρκία. Έτσι ξαφνικά όπως με τις αστυνομικές ταυτότητες το κράτος άρχισε να γίνεται ανεξάρτητο από την ορθόδοξη εκκλησία.

Η κυβέρνηση Σημίτη ειδικεύεται στο να κάνει ξαφνικές επαναστάσεις, δηλαδή μεγάλες πολιτικές ανατροπές τις οποίες όμως καμία μάζα, καμία τάξη και καμία εσωτερική πολιτική δύναμη δεν είχε δραστήρια απαιτήσει προηγούμενα.

Πρόκειται για επαναστάσεις που πρώτα πραγματοποιούνται και ύστερα διαπιστώνεται από όλους η ανάγκη τους.

Τέτοιες επαναστάσεις δεν έγιναν, ούτε θα γίνουν ποτέ. Εκείνο που έχει γίνει στο παρελθόν και ασφαλώς θα επαναληφθεί πολλές φορές στο μέλλον είναι θεαματικές πολιτικές στροφές ή καλύτερα πολιτικά πραξικοπήματα που πραγματοποιούνται από εξαιρετικά κυρίαρχες δυνάμεις, δηλαδή από δυνάμεις που μπορούν να εξουσιάζουν και να χειρίζονται με άνεση τον κρατικό μηχανισμό και την γενική πολιτική προπαγάνδα για να συντρίψουν ή να αποπροσανατολίσουν τους αντιπάλους τους. Οι τρεις τελευταίες πολιτικές στροφές: ελληνοτουρκικά, ταυτότητες, 17N, είναι ταυτόσημες στο πολιτικό τους περιεχόμενο. Και στις τρεις περιπτώσεις πρόκειται για το πέρασμα από την γενική "σοβινιστική" τακτική των ρωσόδουλων στην "δυτική" τακτική τους. Και στις τρεις περιπτώσεις η βαθιά πολιτική, δηλαδή η στρατηγική τους δεν έχει αλλάξει.

Στα ελληνοτουρκικά φαινομενικά περάσαμε από την πολιτική ρήξης με την Τουρκία στην πολιτική ενότητας. Στην πραγματικότητα η πολιτική ενότητας είναι μια πιο λεπτή πολιτική ρήξης. Στην περίοδο Α. Παπανδρέου η πολιτική ρήξης σήμαινε τη σύγκρουση μιας σοβινιστικής αντιδυτικής Ελλάδας με μια ολόκληρη δυτικόφιλη Τουρκία. Στην περίοδο Γ. Παπανδρέου η πολιτική ρήξης είναι η σύγκρουση μιας φαινομενικά ειρηνόφιλης - και τάχα δυτικόφιλης Ελλάδας με ένα κομμάτι της Τουρκίας, το εθνικιστικό κεμαλικό. Στόχος αυτής της νέας τακτικής είναι, είτε η αποκοπή της Τουρκίας από τη Δύση και τελικά η πρόσδεσή της στην ευρασιατική πολιτική του Κρεμλίνου.

Η τακτική της πρώτης περιόδου αντιστοιχούσε στο εσωτερικό της Ελλάδας στη συμμαχία των ρωσόδουλων με τους σοβινιστές ενάντια στους δυτικόφιλους, η τακτική της δεύτερης περιόδου αντιστοιχεί στη συμμαχία των ρωσόδουλων με τους αδυνατισμένους δυτικόφιλους και τη Δύση γενικά ενάντια στους σοβινιστές.

Η τακτική της δεύτερης περιόδου δεν θα ήταν ποτέ δυνατή δίχως εκείνη της πρώτης. Δίχως την συμμαχία τους, της πρώτης περιόδου με τους σοβινιστές δεν θα μπορούσαν ποτέ οι ρωσόδουλοι να πάρουν την εξουσία στην Ελλάδα γιατί αποτέλεσαν και αποτελούν πάντα ένα πολύ μικρό κομμάτι του ευρύτερου πολιτικού καθεστώτος. Αν λοιπόν αυτοί δεν έσερναν όλο αυτό το καθεστώς σε ρήξη με την Τουρκία και μέσω αυτής σε σύγκρουση με τη Δύση, δεν θα διαμόρφωναν ποτέ ένα αντιδυτικό - φιλορώσικο ρεύμα μέσα στην αστική τάξη και μέσα στο λαό. Αν δεν διαμόρφωναν αυτό το ρεύμα δεν θα μπορούσαν να εγκατασταθούν για τόσα χρόνια στην κορυφή της κρατικής μηχανής και των κομματικών μηχανισμών και δεν θα μπορούσαν ποτέ, ξεκινώντας από εκεί, να προχωρήσουν σε μια σειρά από καίριες εκκαθαρίσεις σε όλο το κράτος και σε όλα τα κόμματα για να εξασφαλίσουν τελικά σε όλους αυτούς τους τομείς την πολιτική ηγεμονία και τον πολιτικό έλεγχο.

Δηλαδή η γραμμή της "ειρήνης" θα ήταν καταστροφική αν δεν είχαν εκκαθαριστεί στο μεταξύ κυρίως οι δυτικόφιλοι και σχετικά ειρηνόφιλοι αστοί (Μητσοτάκης, Παπακωνσταντίνου) που αποτελούσαν το κυρίαρχο ρεύμα μέσα στη ΝΔ, όπως αργότερα και οι αντιτούρκοι σοβινιστές (Ε-βερετ) μέσα σ' αυτήν και δεν είχε έρθει στην εξουσία ο έμπιστος των συνωμοτών ρωσόφιλος Καραμανλής. Επίσης η νέα τακτική θα ήταν αδύνατη αν δεν είχαν για χρόνια ολόκληρα και μεθοδικά εκκαθαριστεί από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ οι αντιτούρκοι σοβινιστές δηλαδή τύποι σαν τον Κουτσόγιωργα, τον Τσοβόλα, τον Χαραλαμπίδου, τον Βε-ρυσάκη, τον Καψή, τον Αρσένη που αντιπροσώπευαν το κλασσικό σοβινιστικό αντιτούρκο ΠΑΣΟΚ, δηλαδή το καθαυτό ΠΑΣΟΚ που πάνω του πάτησε η μικρή τροτσκιστική ομάδα των εισοδιστών Α. Παπανδρέου, Σημίτη, Λαλιώτη για να έρθει στην εξουσία. Τέλος, και το σημαντικότερο, η γραμμή της "ειρήνης" θα ήταν ανέφικτη αν οι εισοδιστές δεν κατάφερναν να ελέγξουν προηγούμενα το ίδιο το

υπουργείο εξωτερικών με τον Γ. Παπανδρέου. Χρειάστηκε δηλαδή η προβοκάτσια με τον Οτσαλάν (που ξεκίνησε από το Κρεμλίνο) και μια τελευταία υστερική αντιτούρκικη εκστρατεία εναντίον του αντιτούρκου, αλλά ευρωπαϊκού Πάγκαλου για να έρθει σαν διάδοχος του ο υποτιθέεται πιο φιλότουρκος υπουργός Εξωτερικών όλων των εποχών.

Μόνο λοιπόν μετά από αυτή τη μακριά σειρά εκκαθαρίσεων που κράτησαν περίπου 20 χρόνια και μόνο ύστερα από έναν υστερικό αντιτούρκισμό 40 χρόνων (Μιλάμε για τον αντιτούρκισμό που εισήγαγε στην Ελλάδα ο Α. Παπανδρέου από το 1960) θα μπορούσε να κηρύξει ξαφνικά την "ειρήνη" ο Γ. Παπανδρέου ξεκινώντας με τη "διπλωματία των σεισμών" του 1999. Λέμε ξαφνικά γιατί κανένα, απολύτως κανένα μαζικό πολιτικό κίνημα για ειρήνη με την Τουρκία δεν είχε προωθηθεί, ούτε μέσα από το ΠΑΣΟΚ, ούτε από πουθενά αλλού. Οι μόνοι που μιλούσαν πάντα για ειρήνη ήταν μια χούφτα αστοί φιλελεύθεροι και μια ακόμα πιο μικρή χούφτα από μαρξιστές διεθνιστές.

Από την άλλη μεριά αυτή η "ειρήνη", που ξεγελάει όλους σχεδόν τους προοδευτικούς, σημαίνει όχι μόνο μια λεπτότερη αλλά και μια βαθύτερη ρήξη με ότι είναι σχετικά πιο προοδευτικό στην Τουρκία. Ενώ φαίνεται ότι είναι ενότητα με τους πιο ακραίους ευρωπαϊστές της Τουρκίας στην πραγματικότητα η πολιτική Γ. Παπανδρέου είναι ενότητα με τους πιο ακραίους αντιευρωπαϊστές της που είναι οι ισλαμιστές, οι εθνικοφασίστες και οι Κούρδοι εθνοεκκαθαριστές. Είναι φυσικό λοιπόν που η ίδια η πολιτική της "ειρήνης" συνοδεύτηκε με την προβολή από το ελληνικό Υπ. Εξ. για πρώτη φορά μετά από 70 χρόνια νέων αιτημάτων ανάμειξης στα εσωτερικά της Τουρκίας (ελληνικές μειονότητες σε Ίμβρο, Τένεδο, Πατριαρχείο κ.λπ), ενώ καμία ειρηνόφιλη αλλαγή θέσης δεν έγινε από την Ελλάδα για το Αιγαίο ή για την Κύπρο.

Η βαθύτερη λοιπόν αντιτούρκικη πολιτική δεν άλλαξε. Έτσι το "ειρηνευτικό" πραξικόπημα στο Αιγαίο μπορεί ανά πάσα στιγμή να ανατραπεί από ένα άλλο ψυχροπολεμικό ή και θερμοπολεμικό πραξικόπημα.

Ανάλογο πολιτικού περιεχομένου με το πραξικόπημα στο Αιγαίο είναι η φύση του εκκλησιαστικού πραξικοπήματος της συμμαχίας Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου. Και εδώ από τη μια στιγμή στην άλλη πάτησε ένα μέτρο διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος δίχως προηγούμενα να έχει προηγηθεί το παραμικρό κίνημα υπέρ αυτού του διαχωρισμού.

Είχαμε από την πρώτη στιγμή αναλύσει την πολιτική φύση αυτού του μέτρου και το είχαμε εξηγήσει σαν κήρυξη ενός πολέμου ενάντια στους σοβινιστές της εκκλησίας ιδιαίτερα ενάντια στην ομάδα της Χρυσοπηγής με ηγέτη τον Καλλίνικο του Πειραιά. Αυτή η εκστρατεία έγινε δυνατή αφότου όχι μόνο ήρθε στην κρατική εξουσία η ομάδα Σημίτη και στην αξιωματική αντιπολίτευση ο Καραμανλής, αλλά ήρθε και στην κορυφή της ίδιας της εκκλησιαστικής εξουσίας ο ρωσόφιλος Χριστόδουλος. Εκτός εδώ για να ανεβεί στην κορυφή ακολούθησε το κλασσικό παπανδρεϊκό δρομολόγιο για όλους τους εισοδιστές αυτού του τύπου. Συμάχησε με τους πανίσχυρους σοβινιστές της Χρυσοπηγής ενάντια στο δυτικόφιλο ρεύμα που είχε επικεφαλής του τον Ιερώνυμο Θηβών. Λίγο μετά απ' ότου εγκαταστάθηκε κήρυξε τον πόλεμο ακριβώς ενάντια στους χθεσινούς συμμάχους του. Το σημαντικό πραξικόπημα με τις ταυτότητες λειτούργησε διπλά. Από τη μια λειτούργησε σαν προβοκάτσια, δηλαδή σαν ένας δυτικός διωγμός ενάντια στην εκκλησία, οπότε έδωσε τη δυνατότητα στο Χριστόδουλο να δημιουργήσει ένα ορθοδοξοφασιστικό ρεύμα και να γίνει ταυτόχρονα ο μαχητικός και μαζικός πολιτικός ηγέτης του. Από την άλλη επειδή το χτύπημα απόδειξε την υπεροχή της διακομματικής συμμαχίας των ηγεσιών των 4 κομμάτων απέναντι στην εκκλησία, αποδυνάμωσε γενικά την εκκλησιαστική ιεραρχία και έδωσε στον Χριστόδουλο πιο μεγάλη άνεση για να προχωρήσει στις πρώτες εκκαθαρίσεις σε βάρος των σοβινιστών.

Όπως η πολιτική της ελληνοτουρκικής φιλίας δεν σημαίνει καθόλου αληθινή φιλία, αλλά μια λεπτότερη τακτική έχθρας, έτσι και οι ταυτότητες δεν σημαίνουν καθόλου έναν διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος, αλλά αντίθετα σημαίνουν την μεγαλύτερη ένωσή τους. Συγκεκριμένα σημαίνουν την υποταγή της εκκλησίας στην πολιτική γραμμή της χειρότερης κρατικής φράξιας, που ο εκκλησιαστικός της εκπρόσωπος είναι ο Χριστόδουλος. Έτσι για πρώτη φορά ένας Αρχιεπίσκοπος άρχισε να χρησιμοποιείται από το υπουργείο εξωτερικών και να χρηματοδοτείται από αυτό για να κάνει διπλωματικά ταξίδια στο εξωτερικό. Ταυτόχρονα το Υπ. Παιδείας ήρθε να επιβεβαιώσει ρητά το

ρόλο της εκκλησίας στο σχολείο (πρωινή προσευχή, μάθημα των θρησκευτικών).

Η "ΕΞΑΡΘΡΩΣΗ" ΤΗΣ 17: Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

Ερχόμαστε τώρα στο τελευταίο θεαματικό πραξικόπημα αυτής της νέας εποχής, την ξαφνική σύλληψη της "17N".

Κατ' αρχήν μπορούμε να συλλάβουμε αυτό που παρουσιάζεται τώρα σαν εξάρθρωση, ή έστω σαν αρχή της εξάρθρωσης της 17N, σαν μια προαναγγελλμένη από καιρό και καλά οργανωμένη παράσταση. Η "Αγία Τριάδα" Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου την είχε προαναγγείλει εδώ και μήνες μέσα από το συγκρότημα Λαμπράκη με μια διαρκή και επίμονη αρθρογραφία. Για το ότι η δουλειά είχε στηθεί από καιρό αυτό το μαρτυρεί και το κάλεσμα που έκανε στους τρομοκράτες ο ίδιος ο Χρυσοχοϊδης πριν από ένα χρόνο, σε μια ανύποπτη στιγμή, να παραδοθούν οικειοθελώς.

Το ότι ο πυροκροτικός μηχανισμός εξερράγη στα χέρια ενός 17Νοεμβρίτη στο τέλος αυτής της περιόδου και σε μια στιγμή που οι πληροφορίες για επικείμενη εξάρθρωση είχαν φτάσει στον κολοφόνα τους θα μπορούσε να είναι μια ακραία σύμπτωση. Το ότι σε αυτή την τοποθέτηση βόμβας ο 17Νοεμβρίτης κουβαλούσε μαζί του τα κλειδιά όλων των αποθηκών της 17N καθώς και ένα σεσημασμένο 38άρι, παραβιάζοντας κάθε συνωμοτικό κανόνα αυτό δίνει ένα απίστευτο άθροισμα από συμπτώσεις. Ότι ο τρομοκράτης κελήδησε με τόση άνεση και τόσο γρήγορα όλα τα ονόματα μιας ως χθες ασύλληπτης οργάνωσης που δένει με τον όρο της σιωπής τα μέλη της και ύστερα από λίγο το ίδιο φλύαρο συμπεριφέρθηκαν τα αδέρφια του και μετά από αυτούς σχεδόν όλοι οι άλλοι, βγάζει την "εξάρθρωση" έξω από τα όρια των συμπτώσεων και αποκαλύπτει μια σιδερένια αναγκαιότητα στην όλη υπόθεση. Την αναγκαιότητα να βγει ξαφνικά στη σκηνή ένα τεράστιο πλήθος από το ματοβαμένο θιάσο της 17N.

Και για να αρχίσουμε από το τελευταίο. **Ποτέ αυτοί οι φονιάδες δεν θα παραδίνονταν και θα ομολογούσαν τόσο εύκολα αν δεν ένιωθαν και αν δεν ήξεραν με σιγουριά ότι ο πελώριος μηχανισμός που για δεκαετίες ολόκληρες τους προστάτευε, είχε καταρρεύσει τουλάχιστον σε ότι αφορούσε τη δικιά τους προστασία.** Και δεν θα πίστευαν ποτέ ότι αυτός είχε καταρρεύσει αν δεν τους έπειθαν οι ανακριτές τους ότι ήξεραν όλα τα καίρια συνωμοτικά στοιχεία που κρατούσαν στο απυρόβλητο αυτόν τον ως εκείνη τη στιγμή φαινομενικά παντοδύναμο οργανισμό.

Έχουμε λοιπόν ύστερα από αυτές τις παρατηρήσεις το δικαίωμα ή μάλλον την υποχρέωση να συμπεράνουμε ότι οι ανακριτές ήξεραν τόσα ώστε να μπορούν να συλλάβουν τη 17N ακόμα και δίχως τη βόμβα του Ξηρού, δηλαδή δίχως το πρώτο "λάθος", την πρώτη σύμπτωση ή αλλιώς δίχως τον πυροκροτητή της διαδικασίας των συλλήψεων. Το αν δεν την συλλαμβάνανε ως τότε έχουμε επίσης το δικαίωμα να το αποδώσουμε στο ότι δεν έπρεπε κανείς να καταλάβει ότι ξέρουνε τόσα πολλά, ότι δηλαδή δεν έπρεπε να γίνουν ύποπτοι για το πώς είναι δυνατό να ξέρουνε τόσα πολλά εκεί που για τόσες δεκαετίες τόσοι άλλοι δεν ήξεραν τίποτα. Τους χρειαζόταν λοιπόν κάποιος που θα τους τα αποκάλυπτε όλα αυτά για να πάρει ανέναντί τους το βάρος της ξαφνικής, πελώριας και ανεξήγητης γνώσης τους. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η βόμβα του Ξηρού, τα κλειδιά και το 38άρι έγιναν όλα μαζί το άλλοθι αυτής της ξαφνικής έκρηξης γνώσης των δικωτικών αρχών. Αυτή η υπόθεση δένει με την κατάθεση του Βασίλη Ξηρού, ότι κάποιος, συγκεκριμένα ο Κουφοντίνης, που οι δημοσιογραφικές πληροφορίες τον φέρνουν νάχει σχέση με την ΚΥΠ, έδωσε στον Σάββα Ξηρό την ελαττωματική βόμβα, καθώς και με τη δημοσιογραφική διαρροή ότι ο ανακριτής Διώτης, άρχισε την ανάκριση στο Σάββα Ξηρό λέγοντάς του ότι κάποιος τον πούλησε με τη χαλασμένη βόμβα που του έδωσε.

Αλλά αυτά είναι συμπεράσματα από τα αστυνομικά στοιχεία που βγαίνουν στο φως και δεν θα είχαν καμία αποδεικτική αξία μόνο τους αν δεν έδεναν με τα πολύ πιο πλούσια πολιτικά στοιχεία αυτής της υπόθεσης.

Αναφερόμαστε κατ' αρχήν στην πολιτική ανάγκη για την "Αγία Τριάδα" να αποσειεί όχι μόνο από τον εαυτό της, αλλά από όλο το σημερινό διακομματικό καθεστώς την δυ-

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ "17N" ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

τική κατηγορία ότι καλύπτει την 17νοεμβρίτικη τρομοκρατία.

Η 17νοεμβρίτικη τρομοκρατία, όπως και το ελληνοτουρκικό ρήγμα έμειναν δύο από τις τελευταίες εκφράσεις της ψυχροπολεμικής εποχής παντού στον κόσμο. Αντιστοιχούσαν και οι δύο στην ανοιχτή πολιτική σύγκρουση Ρωσίας - Δύσης. Αν ο αντιτουρκισμός ήταν η συγκεκριμένη "εθνική" εξωτερική έκφραση καθώς και η κινητήρια δύναμη του ελληνικού αντιδυτικισμού, η 17N ήταν η εσωτερική έκφραση και ταυτόχρονα ένα άριστο πολιτικοστρατιωτικό εργαλείο του ίδιου αντιδυτικισμού.

Η ρώσικη περεστρόικα άνοιξε μια μεταβατική περίοδο στη διάρκεια της οποίας ολοκληρώθηκε - μετά τις 11 του Σεπτεμβρίου του 2001 - η τακτική του "μεγάλου εισοδησιού" της Ρωσίας στη Δύση. **Από την ώρα που η Ρωσία του Πούτιν έμπαινε στο ΝΑΤΟ σαν εγγυητής της παγκόσμιας αντιτρομοκρατικής εκστρατείας και ουσιαστικά το διέλυε σαν αντιανατολικό συνασπισμό, δεν ήταν δυνατό η Ελλάδα του Πούτιν, δηλαδή η Ελλάδα των ΔΝ-300, της Γκάσπρομ της Λουκόιλ και του Κόκκαλη, να είναι ύποπτη υπόθαλη της τρομοκρατίας.** Αφού στο Υπ. Εξωτερικών είχε έρθει από το 1998 ένας άνθρωπος που μετέτρεψε την ψυχροπολεμική αντιτουρκική τακτική σε ελληνικό εισοδησιό στην Τουρκία και σε όλη τη Δύση ήταν φυσικό, τέσσερα χρόνια μετά, ένας φίλος του μέσα στο Υπ. Δημόσιας Τάξης να καταργήσει την πολιτική της μετωπικής βίας ενάντια στους δυτικούς, για να διευκολύνει τη νέα πολιτική εισοδησιού της Ελλάδας μέσα στη Δύση και μέσα στην Τουρκία.

Η σύλληψη της 17N, δηλαδή η κατάργηση της κλασικής αντιδυτικής τρομοκρατίας στην Ελλάδα δίνει μια τεράστια ώθηση στον ελληνικό διεθνή εισοδησιό γιατί μετατρέπει ξαφνικά το μαύρο πρόβατο του δυτικού κόσμου, σε πρωταθλητή και υπόδειγμα του παγκόσμιου αντιτρομοκρατικού μετώπου.

Η Ελλάδα δεν είναι μια τυχαία χώρα στα στρατηγικά πλάνα του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού. Είναι η μόνη χώρα του "ορθόδοξου τόξου" που έχει καταφέρει και βρίσκεται στην καρδιά της Δύσης. Πρόκειται για έναν υποϊμπεριαλισμό ανεκτίμητου ειδικού βάρους, για ένα σταθερό υπερασπιστή και κατάσκοπο στην υπηρεσία των νέων Τσάρων που βρίσκεται τόσο πολύ χωμένος μέσα στη Δύση, όσο δεν θα μπορέσει ποτέ η ίδια η Ρωσία. Βέβαια αναφερόμαστε πάντα στην συμμορία που είναι στην εξουσία και όχι σε όλη την αστική τάξη και σε όλο το λαό. Όμως θέλουμε να τονίσουμε ότι ο ελληνικός εισοδησιό στη Δύση δεν αποτελεί για τη Ρωσία ένα εργαλείο μόνο τοπικού, περιφερειακού ενδιαφέροντος, αλλά για ένα εργαλείο διεθνούς ενδιαφέροντος. Αρκεί να παρακολουθήσει κανείς τα ταξίδια του Σημίτη και του Γ. Παπανδρέου στις χώρες του παγκόσμιου νεοναζιστικού άξονα, δηλαδή στην Κίνα, στο Ιράν, στη Συρία, ή σε χώρες που τον πλησιάζουν, όπως η Ινδία, για να διαπιστώσει ότι σταθερός τους κοινός στόχος είναι να λειτουργήσουν σαν ενδιάμεσοι και να εξασφαλίσουν για αυτές μια σύνδεση με την Ενωμένη Ευρώπη ξεπερνώντας μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις τις αμερικάνικες αντιρρήσεις ή και επιφυλάξεις. Ακόμα πιο χαρακτηριστικός είναι ο ρόλος που επιδιώκει να παίξει ο Γ. Παπανδρέου σαν διεθνής μεσολαβητής σε κρίσεις, τόσο κεντρικές όσο η μεσανατολική, ή η γιουγκοσλαβική.

Μια διπλωματία Γ. Παπανδρέου - καλού παιδιού της Δύσης και μάλιστα των ΗΠΑ - χρειάζεται οπωσδήποτε μια αστυνομία Δ. Χρυσοχοϊδης.

Αν για την άνοδο του Γ. Παπανδρέου στο Υπ. Εξ χρειάστηκε μια γερή διεθνή προβοκάτσια, για την άνοδο του Χρυσοχοϊδης στο Υπ. Δημ. Τάξης χρειάστηκαν τόνοι καλοστημένες εσωτερικής προβοκάτσας.

Για να εκτοξευτεί ο άγνωστος υφυπουργός εμπορίου Χρυσοχοϊδης στο Υπ. Δημ. Τάξης χρειάστηκαν μερικά πτώματα προκατόχων του σε αυτό το καίριο για την τρομοκρατία υπουργείο. Πρώτα εκείνο του σοβινιστή Παπαθεμελί, ύστερα εκείνο του ευρωπαϊού Ρωμαίου και τέλος ο παραμερισμός του μόνιμα πτωματώδους και δουλικού Πετσάλνικου.

Τον πρώτο τον ξεφορτώθηκαν εύκολα γιατί έκφραζε πολιτικά το σοβινιστικό ρεύμα που ήταν στο κέντρο όλων των επιθέσεων της σημερινής ομάδας από τη στιγμή που ήρθε στην εξουσία το 1996. Η δε απομάκρυνσή του έγινε επιτακτική από την ώρα που άρχισε να σκαλίζει τις σχέ-

σεις της 17N με την Στάζι.

Με τον ευρωπαϊό, δημοκράτη και αρκετά ευφυή Ρωμαίο οι ρωσόδουλοι κόπιασαν πολύ περισσότερο. Χρειάστηκε να κάψουν όχι μόνο όλα τα δάση της Αττικής, αλλά ακόμα ναβάλουν φωτιές σε πάρκα και παρτέρια μέσα στην πόλη το καλοκαίρι του '99 για να τον υπονομεύσουν. Ταυτόχρονα την ίδια εποχή, εμφανίστηκαν σε πολλά προάστια της Αττικής εισβολές ασύλληπτων και άγνωστων "Αλβανών ληστών" και κάτοικοι πήραν τα όπλα. Ύστερα από αυτά μια αποτυχία της αστυνομίας στην υπόθεση Σορίν Ματέϊ, άσχετη με τον Ρωμαίο, και ένα διακομματικό ουρλιαχτό εναντίον του ήταν αρκετά στον Σημίτη για να τον διώξει, "με λύπη του", όπως, σαν άξιος διάδοχος του Α. Παπανδρέου κάνει κάθε φορά που καταβροχθίζει τους "δικούς του". Μετά ήρθε ο Πετσάλνικος που πετάχτηκε απαραίτητος στα σκουπίδια μαζί με τον Πάγκαλο και τον Παπαδόπουλο στην προβοκάτσια Οτσαλάν.

Μόλις ήρθε ο Χρυσοχοϊδης έβγαλε στο δρόμο τις πιο φασιστικές περιπολίες αστυνομικών μετά την μεταπολίτευση που ειδικεύτηκαν στο να ταιλαιπωρούν, να ξεγυμνώνουν και να ποδοπατούν νεολαίους και μετανάστες, ενώ οι ασφαλίτες του άρχισαν να γενικεύουν τα βασανιστήρια σε βάρος των μεταναστών και να σηκώνεται κύμα διαμαρτυρίας από τις διεθνείς μη κυβερνητικές οργανώσεις (Δες άλλο άρθρο της Ν.Α). Το κοινό έγκλημα αυξήθηκε κανονικά, αλλά όλα τα "εντυπωσιακά" της προηγούμενης περιόδου ξαφνικά σταμάτησαν. Ούτε μπουκές ληστών στα προάστια, ούτε φωτιές στην Αττική. Βέβαια κάηκε όλη η Σάμος, αλλά τότε κανείς δε θυμήθηκε να ενοχοποιήσει τον υπουργό, όπως και για το φιάσκο με τον Πάσσαρη, όπου κανείς Καραμανλής δεν ζήτησε την παραίτηση του. Έτσι αυτός έγινε ξαφνικά ο πιο πετυχημένος υπουργός Δημ. Τάξης, οπότε "σεμνός" και "μεθοδικός" καθώς ήταν μπορούσε να ασχοληθεί απερίσπαστος με την εξάρθρωση της 17N.

Η "Νέα Ανατολή" είχε προσέξει από πολύ καιρό τον Χρυσοχοϊδη και τον είχε εντάξει στη μικρή κλίκα των ρωσόδουλων από την εποχή κιόλας που ήταν υφυπουργός Εμπορίου. Αυτός είχε ξεχωρίσει σε δύο πράγματα. Το ένα ήταν το δραστήριο και επίμονο οικονομικό σαμποτάζ σε βάρος της ως τότε ακμάζουσας φαρμακοβιομηχανίας, δηλαδή σε εκείνη τη δραστηριότητα όπου ξεχωρίζει κάθε στενός σύμμαχος των ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ. Πέτυχε δηλαδή να κλείσει μια σειρά εργοστάσια ή τμήματα παραγωγής, ιδιαίτερα των ξένων φαρμακευτικών εταιρειών, με το να κοστολογεί τα φάρμακα που παράγονταν στην Ελλάδα, πιο ακριβά από εκείνα που έρχονταν από το εξωτερικό. Βεβαιωθήκαμε για την πραγματική του πολιτική φύση, όταν σαν μέλος μιας ειδικής επιτροπής κατάφερε να εμποδίζει συστηματικά και για μια διετία την αγορά των ελικοπτέρων Αγκούστα για χάρη κάποιων από κάθε άποψη χειρότερων ρωσικών. Τελικά έμεινε μόνος του και η γραμμή του δεν πέρασε.

Δεν ήταν λοιπόν καθόλου δύσκολο μετά από αυτά να εξηγήσει κανείς γιατί αυτός ο τύπος, ο κομματικά δίχως αυτόνομο κύρος, εκτοξεύτηκε στο Υπ. Δημ. Τάξης, γιατί βρέθηκε ξαφνικά στις πρώτες θέσεις στο τελευταίο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, και κυρίως, γιατί ήταν ο πρώτος που έβγαλε την ρηξικέλευθη θέση να αλλάξει τα σύμβολά του το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή βγήκε επικεφαλής της γραμμής διάλυσης του ΠΑΣΟΚ μέσα σε ένα κοινό μέτωπο με τους εισοδησιό της ΣΥΝ.

Όταν ο Χρυσοχοϊδης ήρθε στο Υπ. Δημ. Τάξης άλλαξαν όλοι οι ως τότε επικεφαλής της αντιτρομοκρατικής και βρέθηκαν δίπλα του τρεις άνθρωποι που συνεργάστηκαν θαυμάσια μαζί του και ήταν προφανώς της επιλογής του. Ο Νασιάκος αρχηγός της ΕΛΑΣ, ο Σύρος αρχηγός της Αντιτρομοκρατικής και ο Διώτης εισαγγελέας της Αντιτρομοκρατικής.

Για το Νασιάκο ξέρουμε μόνο ότι είναι μακρηνήμιος του Φλωράκη, και για το Διώτη γράφτηκε στην "Κόντρα" ότι ήταν μέλος της ΚΝΕ. Αυτά τα τελευταία στοιχεία είναι μόνο ενδεικτικά. Η απόδειξη ότι κάτι σάπιο υπάρχει στο βασίλειο του Χρυσοχοϊδης και στην επιχείρηση "εξάρθρωσης" της 17N, βρίσκεται πάντα στην ανάλυση των ανοιχτών και αναντίρητων πολιτικών στοιχείων.

Το πιο κεντρικό ανάμεσα σε αυτά τα στοιχεία είναι ο γενικός καθεστωτικός ισχυρισμός, δηλαδή ο διακομματικός ισχυρισμός, ότι η προανάκριση και οι συλλήψεις απέδειξαν ότι "κανένας πολιτικός χώρος και κανένα κόμμα δεν εμπλέκεται στη 17N". Η πιο ακραία διατύπωση αυτού

του ισχυρισμού είναι ότι "επιτέλους αποκαταστάθηκε η τιμή του πολιτικού κόσμου στην Ελλάδα".

Αυτός ο ισχυρισμός, που σαν πιο φανατικό εκφραστή του έχει την ίδια την κυβέρνηση, σημαίνει ότι ένας οργανισμός που οι πράξεις του είχαν σε κάθε περίπτωση τεράστιο πολιτικό και μάλιστα διεθνή πολιτικό αντίκτυπο δεν ήταν ο ίδιος ένας πολιτικός οργανισμός. Σε συμφωνία με αυτό τον ισχυρισμό η αστυνομία, ο Χρυσοχοϊδης και η κυβέρνηση έχουν σταματήσει ή για την ακρίβεια **δεν αναζήτησαν ποτέ το αληθινό κίνητρο των δολοφόνων.** Ίσα- ίσα έκαναν και κάνουν ότι μπορούν για να αποδείξουν ότι το κίνητρο των δολοφόνων ήταν η ληστεία. Για να γίνουν μάλιστα πιο πειστικοί ισχυρίζονται ότι υπήρχε μια "πολιτική" και "ρομαντική" αρχική περίοδος της 17N, όπου ιδεολόγοι την καθοδηγούσαν και συμμετείχαν σε αυτήν σκοτώνοντας βασανιστές και πράκτορες της CIA, υποτασσομένοι τάχα στο γενικό λαϊκό αίσθημα, η οποία περίοδος τελείωσε και έδωσε τη θέση της σε μια άλλη πιο μεγάλη και χαρακτηριστική βέβαια, στην διάρκεια της οποίας η 1N ήταν μια καθαρή ληστοσυμμορία χωρίς πολιτική ιδεολογία, και χωρίς πολιτικές αρχές. Το πιο ύποπτο είναι ότι αυτή την υποτιθέμενη λούμπεν φύση της 17N την προανήγγειλε ο ίδιος ο Σημίτης στο υπουργικό συμβούλιο αμέσως μετά την ομολογία Σάββα Ξηρού πριν γίνουν οι επόμενες συλλήψεις και υπάρξουν οι επόμενες ομολογίες. Είναι φανερό ότι η αστυνομία, ο Χρυσοχοϊδης και η κυβέρνηση Σημίτη προσπαθούν πολιτικά και αστυνομικά να κρύψουν το κίνητρο των δολοφόνων. Αυτό σημαίνει ότι **εκ των προτέρων** αρνούνται και μάλιστα εκ των προτέρων **εμποδίζουν** όχι μόνο την διαλεύκανση της υπόθεσης, αλλά και την σύλληψη των πραγματικών ηγετών της 17N, δηλαδή εκείνων που έδιναν την συγκεκριμένη εντολή και τα συγκεκριμένα ονόματα προς εξόντωση.

Αυτό είναι τόσο πιο ένοχο, όσο σε όλες τις καταθέσεις των συλληφθέντων το μοναδικό κίνητρο και η μοναδική δικαιολόγηση που δίνουν οι ίδιοι για τις πράξεις τους είναι πολιτικά. Παντού το κίνητρο που ομολογούν είναι η αντίθεσή τους στους "λούμπεν μεγαλοαστούς", στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, στις πολυεθνικές, κλπ, ενώ καναδυό από αυτούς ήταν οργανωμένοι παλιότερα ή ήταν εν ενεργεία μέλη μικρών σοσιαλφασιστικών οργανώσεων. Κυρίως όμως είναι φανερό και στον πιο αδαή ότι τα ονόματα των στόχων, ιδιαίτερα τα ονόματα των αμερικάνων πρακτόρων θα μπορούσαν να είναι γνωστά μόνο σε ανθρώπους των κρατικών μηχανισμών ασφάλειας και μάλιστα σε πολιτικά στελέχη που έλεγχαν αυτούς τους οργανισμούς ή είχαν πρόσβαση σε αυτούς.

Επίσης είναι φανερό, και υπάρχουν και άρθρα αστυνομικά στοιχεία από το παρελθόν (καταστροφή στοιχείων στη γιάφκα Καλαμά, διαφυγή στη Ριανκούρ), ότι δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν να μένει απόλυτα ασύλληπτη και άθικτη μια συμμορία δολοφόνων για κοντά τρεις δεκαετίες χωρίς να διαθέτει έναν αξιόπιστο, ανανεούμενο και ισχυρό αστυνομικό οπότε και **πολιτικό μηχανισμό** κάλυψης μέσα στο κράτος. Δίχως αποκάλυψη και εξάρθρωση αυτού του πολιτικού μηχανισμού δεν υπάρχει εξάρθρωση της 17N. Εκείνο που το πολύ θα υπάρχει είναι παροπλισμός του υπάρχοντος εκτελεστικού μηχανισμού της 17N ή, το πολύ κάποια χτυπήματα μεμονωμένων πρακτόρων μέσα στην ΕΥΠ. Ότι σ' αυτή την κατεύθυνση βαδίζει η "Αγία Τριάδα" Σημίτη-Λαλιώτη-Γ.Παπανδρέου και ο αστυνομικός εισαγγελικός μηχανισμός του Χρυσοχοϊδης διασταυρώνεται από τον ειδικά κατασκευασμένο για αυτόν τον παροπλισμό αντιτρομοκρατικό νόμο. Μπορούμε τώρα να καταλάβουμε ότι η βασική χρησιμότητα αυτού του νόμου δεν βρίσκεται στην σύλληψη των δολοφόνων, αλλά στην πρακτική αμνήστευσή τους. Ο Καραμανλής για να διευκολύνει και να καλύψει τον Σημίτη ισχυρίζεται ότι χάρη στον αντιτρομοκρατικό νόμο που ψήφισε με περισσότερη θέρμη η ΝΔ έγιναν οι συλλήψεις.

Το ίδιο βέβαια λένε και οι φιλοκυβερνητικοί για να εξηγήσουν την ξαφνική και υποτίθεται ολοκληρωτική εξάρθρωση αυτής της συμμορίας. Όμως όταν ο Χρυσοχοϊδης καλούσε τους τρομοκράτες να παραδοθούν - και όλοι είχαν μειδιάσει τότε, γιατί δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι ο Χρυσοχοϊδης ήξερε για ποιούς μιλούσε - **ήταν πολύ πριν από την ύπαρξη του αντιτρομοκρατικού.**

Αντίθετα ο αντιτρομοκρατικός, που ψηφίστηκε πολύ όψιμα καθώς το ΠΑΣΟΚ και η κλίκα Σημίτη, μαζί με τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ εμπόδιζαν για δεκαετίες την ψήφιση ενός ανάλογου νόμου, όχι μόνο διευκολύνει την μερική αμνήστευση των δολοφόνων, **αλλά επιτρέπει στην ομάδα Χρυσοχοϊδης με αντάλλαγμα αυτή την αμνήστευση να τους ελέγξει και να τους καθοδηγήσει πολιτικά όπως θέλει, και στο στάδιο της προανάκρισης και μετά.**

Αυτός ο αντιτρομοκρατικός είναι ένας νόμος που επιτρέπει το κλείσιμο μιας ΔΕΚΟ, μιας ΔΕΚΟ του πολιτικού

εγκλήματος δίχως οι απολυμένοι υπάλληλοί της να κινδυνεύουν να τιμωρηθούν και έτσι να εξεγερθούν ενάντια στους ως τα τώρα προϊστάμενους τους. Η αληθινή φύση αυτής της συμμορίας, η κρατική της φύση και η δημοσιοπαλλήλική νοοτροπία των εκτελεστικών της οργάνων φάνηκε ακριβώς από τη συμπεριφορά τους κατά την παράδοσή τους και ταυτόχρονα από την ποινική προστασία που τους εξασφαλίστηκε. Μόνο υπάλληλοι που ξέρουν ότι η ΔΕΚΟ τους έκλεισε και ότι αυτοί οι ίδιοι απολύθηκαν οριστικά και αμετάκλητα μπορούν να δείξουν τέτοιο πνεύμα απόλυτης παραίτησης και ταυτόχρονα απόλυτης εμπιστοσύνης και αφοσίωσης στον κρατικό μηχανισμό. Μόνο αν καταλάβαμε, και μάλιστα γρήγορα, ότι δεν διαθέτουν πια τα πανίσχυρα ερείσματα κάλυψης που διέθεταν σε αυτόν τον μηχανισμό θα μπορούσαν να καταθέσουν με τόση ακρίβεια ότι τους ζητήθηκε. Από την άλλη μεριά οι ίδιες οι πολιτικές αντιλήψεις και τα υποκειμενικά πολιτικά κίνητρα των δολοφόνων, όχι μόνο δεν έρχονται σε σύγκρουση με την υπαλληλική τους ιδιότητα, αλλά την υπηρετούν. Γιατί ο αντιαμερικανισμός και ο αντικαπιταλισμός αυτού του τύπου είναι η κυρίαρχη ιδεολογία αυτού του κράτους, και μάλιστα ακόμα και με την πιο στενή έννοια, δηλαδή με την έννοια ότι δεν υπάρχει κανένα τμήμα υπαλληλικής γραφειοκρατίας, (καθεαυτό κρατική, των Δήμων, ή των Συνδικάτων) που οι ηγέτες της, η πλατφόρμα των διεκδικησέων της, και η ιδεολογία της να μην είναι διαποτισμένα από αυτή την ιδεολογία. Η πιο “σκληρή” στάση του Γιωτόπουλου δεν είναι ούτε αυτή στάση πολιτικού ηγέτη γιατί δεν συνοδεύεται από μια πολιτική δήλωση καταγγελίας των διωκτών του. Περισσότερο μοιάζει και αυτή με στάση οργανωμένου στελέχους της ίδιας ΔΕΚΟ επειδή το πρόδοσαν και το παραπέτασαν.

Είναι εντελώς ύποπτο, πρωτοφανές και χαρακτηριστικό για αυτή την έντονη σχέση ανάμεσα σε διώκτες και διωκόμενους που ομολόγησαν ότι οι τελευταίοι δεν ζήτησαν από την πρώτη στιγμή να έχουν δικηγόρους. Δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία ότι οι διώκτες υποσχέθηκαν και ίσως έδωσαν απτά ανταλλάγματα στους διωκόμενους για αυτή την ολόπλευρη παραίτησή τους. Ούτε ξεφεύγει από την προσοχή μας το είδος των δικηγόρων που εξασφαλίστηκαν σε όσους δύστροπους το απαιτήσαν. Ο ένας ήταν ο Σταμούλης το γνωστό και προφανώς έμπιστο στέλεχος του “ανατολικού” πολιτικού μπλοκ ο οποίος έχει αναλάβει το δεύτερο κρίσιμο και στρατηγικό μέτωπο ρήξης με την Δύση που λέγεται, γερμανικές αποζημιώσεις. (Το πρώτο είναι τα “Μάρμαρα του Παρθενώνα”). Πολλοί πρόσεξαν και κατήγγειλαν το γεγονός ότι ο μεν Ροκόφυλλος επειδή υποστήριξε έναν ως εκείνη τη στιγμή αθώο Σφηνιά καθαιρέθηκε από την Κ.Ε του ΠΑΣΟΚ(;) ενώ για το εν ενεργεία στέλεχος του ΠΑΣΟΚ και πρώην Νομάρχη, που υποστήριξε έναν σίγουρο εγκληματία, δεν υπήρξε η παραμικρή αποδοκιμασία, ούτε από τον Σημίτη, ούτε βέβαια και από τον πάντα σημαντικό στα σημαντικά ζητήματα Καραμανλή. Ένας άλλος δικηγόρος δύστροπου υπαλλήλου της 17Ν τοποθετήθηκε το μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΝ Τενολόγης. Ταυτόχρονα απολύθηκε σε χρόνο μηδέν από τους αρχικούς εντολείς του, τους γονείς των Ξηρών, ο δικηγόρος Φιλοκλής Ασημάκης που είχε την απρονοησία να δηλώσει για τον Σάββα Ξηρό: “Δεν μπορώ να πω ότι είναι υπό την επήρεια φαρμάκων. Τον άκουσα κάπως φοβισμένο και εξαρτημένο από τους ανθρώπους που επικοινωνούν μαζί του. Σ’ αυτό υπολογίζω. Αν αυτό διαπιστωθεί, θα προσβάλλω αναμφισβήτητα –όχι μόνο στα ελληνικά, αλλά και στα ξένα δικαστήρια– την εγκυρότητα των υπογραφών στις απολογίες”...“Αυτό που μου κάνει κατάπληξη –είπε ο κ. Ασημάκης– είναι μία ομολογία–ποταμός πράξεων –που εγώ δεν θα μπορούσα να τις θυμηθώ ακόμα κι αν τις είχα διαπράξει ο ίδιος– να λεχθούν μέσα σε 24 ώρες. Μου προξενεί εντύπωση κι αυτό είναι προς έρευνα” (Ελευθεροτυπία 23 Ιούλη)

Τι άλλο χρειάζεται για να καταλάβει κανείς πόσο θωρακισμένη είναι η ανάκριση ώστε να μην υπάρξει καμιά διαδρομή προς ανεπιθύμητες πολιτικές κατευθύνσεις. Οι υπάλληλοι της 17Ν πρέπει να κρατήσουν το στόμα τους ερμητικά κλειστό στο ζήτημα των ηθικών – πολιτικών αυτουργιών και στο ζήτημα των δεσμών των τελευταίων με τους πολιτικούς μηχανισμούς μέσα στο κράτος. Εννοείται ότι ο πρώτος όρος της στεγανότητας είναι η καθολική πολιτική στήριξη της “αρχαικής” θέσης ότι δεν υπάρχει δεσμός της 17Ν με **υπαρκτούς πολιτικούς χώρους.**

Φαινομενικά σε αντίθεση με αυτή την ομοφωνία έρχεται ο Περισσός.

Το ψευτοΚΚΕ είναι το μόνο από τα καθεστωτικά κόμματα που επιμένει στο ότι η εξάρθρωση σημαίνει να βρεθούν οι ηθικοί αυτουργοί που είναι οι μυστικές υπηρεσίες, που γι’ αυτό είναι η CIA. Αλλά το ψευτοΚΚΕ δεν ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους στο βασικό ζήτημα, ότι δηλαδή δεν υπάρχει πολιτική σχέση και κατά συνέπεια οργανωτικοί

δεσμοί της 17Ν με τους **υπαρκτούς πολιτικούς χώρους.** Το ψευτοΚΚΕ δηλαδή θεωρεί τις ξένες μυστικές υπηρεσίες έξω από τα εσωτερικά πολιτικά κόμματα και μάλιστα **έξω από την αστυνομία.** Τις εμφανίζει απλά να διεισδύουν οι ίδιες μέσα στο κράτος, αλλά όχι μέσω ολόκληρων κρατικών και μάλιστα πολιτικών οργανισμών. Μιλάει για δεσμούς της 17Ν με την ΕΥΠ, αλλά χαιρετίζει την αστυνομία για την επιτυχία της και δεν αφήνει κανένα υπαινιγμό ενάντια της. Εννοείται ότι ακόμα λιγότερο δεν αφήνει υπαινιγμό για το στρατό που τόσο πολύ τον αγγίζει η υπόθεση του Συκουρίου.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΠΕΡΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΕΙΑΣ

Το ψευτοΚΚΕ είναι το κατ’ εξοχήν κόμμα του κράτους. Το κόμμα δηλαδή που επιδιώκει την άνοδό του στην πολιτική εξουσία μέσα από την διεισδυσή του στον κρατικό μηχανισμό (αυτό το κάνει με απευθείας τρόπο στα συνδικάτα και τους Δήμους ή μέσω στελεχών του που αποχωρούν, εξαγνίζονται μέσω του ΣΥΝ, προσεγγίζουν αργότερα το ΠΑΣΟΚ, και τελικά διεισδύουν στη Διοίκηση. Αυτή η πολιτική προδίδεται από τις σταθερές επισκέψεις της “αντικαπιταλιστριάς” Παπαρήγα στα στρατόπεδα στις επετείους και τις γιορτές). Ποτέ λοιπόν ένα τέτοιο κόμμα κρατικού εισοδησμού δεν θα μιλούσε με έμφαση ενάντια στον μηχανισμό που θέλει να αλώσει. Όμως ακόμα περισσότερο δεν θα μπορούσε το ψευτοΚΚΕ να αφήσει τέτοιο υπαινιγμό ενάντια στα 3 άλλα πολιτικά κόμματα που μετά από πολύχρονη προσπάθεια έχουν την ίδια βαθύτερη στρατηγική με τη δικιά του και παράλληλες με αυτό ηγετικές ομάδες. Έτσι όταν ψάχνει να δικαιολογήσει τη θέση του ότι η 17Ν είναι CIA βγαίνει από το έδαφος της συγκεκριμένης πολιτικής ανάλυσης, δηλαδή έξω από τα στοιχεία της συγκεκριμένης κομματικής και κοινωνικής διαμάχης μέσα στη χώρα και καταφεύγει στη φτωχή και γελοία θεωρία της εξωτερικής προβοκάτσιας. Λέει λοιπόν ότι η 17Ν χτυπάει τις ΗΠΑ εκ μέρους των ΗΠΑ για να προκαλέσει επέμβαση και αντίποινα των ΗΠΑ ώστε η ελληνική αστική τάξη να συμμορφωθεί σε επίπεδο εθνικής πολιτικής και σε επίπεδο αστυνομικής πολιτικής με τον αμερικάνικο νόμο της “νέας τάξης” και για λογαριασμό του να επιτεθεί στο λαό, στα ταξικά και δημοκρατικά κινήματα και ενάντια σε αυτά να ασκήσει τελικά την πιο έντονη βία.

Το τραγικό είναι ότι αυτή είναι η μόνη πολιτική “εξήγηση” για τη 17Ν που σερβίρεται στις μάζες, αφού στα τηλεοπτικά παράθυρα ο κνίτης μένει μόνος αυτός να είναι ένας πραγματικός πολιτικός και έτσι κυριαρχεί απέναντι σε όλους τους άλλους κομματικούς εκπροσώπους που υποχρεωτικά μένουν στο έδαφος της σκέτης αστυνομικής ανάλυσης ή της σκέτης ιδεολογικής ανάλυσης της 17Ν, αφού εκ προοιμίου έχουν παραιτηθεί από το να αναζητήσουν τους δεσμούς ανάμεσα στη 17Ν και οποιαδήποτε πολιτική. Έτσι έχουν παραιτηθεί από το να απαντάνε επί της ουσίας στον κνίτη.

Όμως τότε και σε ποια περίπτωση οι Αμερικάνοι αξιοποίησαν τις δολοφονίες ακριβών στελεχών τους και τις δολοφονίες φίλων τους πολιτικών, δημοσιογράφων και επιχειρηματιών για να επιβάλουν την πολιτική τους; Σε ποιο εθνικό ζήτημα στα Βαλκάνια, στο Αιγαίο και στην Κύπρο έσυραν πίσω τους τελικά την ελληνική κυβέρνηση, σε ποιο σημείο δυνάμωσαν τις πολιτικές τους θέσεις στην Ελλάδα και κυρίως τότε πέτυχαν να στρέψουν μια κυβέρνηση και μάλιστα χάρη στην τρομοκρατία ενάντια σε αυτό που οι κνίτες ονομάζουν λαό, λαϊκό κίνημα και λαϊκούς αγωνιστές; Ασφαλώς οι Αμερικάνοι της “νέας τάξης” θα υπήρξαν οι γελοιοδότεροι προβοκάτορες όλων των εποχών αφού μετά από 27 χρόνια σοβαρών αυτοτραυματισμών πέτυχαν να χάσουν όλες τους τις βάσεις στην Ελλάδα πλην της Κρήτης, στην οποία όμως, και προφανώς χάρη σ’ αυτή τη μέθοδο, κατάφεραν να εγκαταστήσουν βάσεις οι ως χθες πιο θανασιμοι εχθροί τους, οι Ρώσοι. Πέτυχαν επίσης να οδηγήσουν την Ελλάδα σε στρατηγική συμμαχία με την ορθόδοξη Σερβία και σήμερα με το ρωσόφιλο Κοστούντσα, την έκαναν να εμποδίσει την προσέγγιση της Δημ. της Μακεδονίας με τη Δύση και την βοήθησαν να φέρει στην εξουσία τον επίσης ρωσόφιλο και ορθόδοξο Γκεοργκίεφσκι. Σε ότι αφορά την Κύπρο κατάφεραν να ενθαρρύνουν μια τέτοια ελληνική πολιτική που έχει φέρει την φίλη τους την Τουρκία στην πιο μεγάλη απομόνωση, σχεδόν σε ρήξη με την Ενωμένη Ευρώπη και γι’ αυτό σε πολιτική κρίση. Σε όλο αυτό το διάστημα οι δυτικόφιλοι μεγαλοβιομήχανοι και επιχειρηματίες χάνουν τη μια θέση μετά την άλλη, αποτυχαίνουν στη μια επένδυση μετά την άλλη, την ώρα που μπροστά από όλους εκσφενδονίζεται υπερπαχυμένος από τις κρατικές προμήθειες ο πράκτορας της Στάζι Κόκκαλης για να ελέγξει τις τηλεπικοινωνίες, ενώ η Γκάσπρομ και η Λουκόιλ ετοιμάζονται να εξαρτήσουν ενεργειακά τη χώρα. Εννοείται ότι κανείς δεν είδε σ’ αυτό το διάστημα να

καταδικάζεται κάποιος “άνθρωπος του λαού” ή “συνήθης ύποπτος” για δολοφόνος αμερικάνων ή βομβιστής. Όλοι τελικά βγήκαν αθώοι όσο και να φώναζαν οι Αμερικάνοι οι οποίοι, σύμφωνα με το ψευτοΚΚΕ, αδιόρθωτοι συνέχισαν να δολοφονούν τους πράκτορες τους ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες. Στο τέλος αυτής της δαιμόνιας πορείας η “μοναδική υπερδύναμη” κατάφερε να είναι εκείνη την οποία όλος ο λαός, όλο το έθνος και όλες οι τάξεις, σε όλα τα καφενεία και τις παρέες, και σε όλες τις περιστάσεις θεωρούν και καταγγέλλουν χωρίς κανένα απολύτως πρόβλημα σαν αιτία των δικών τους δεινών και των δεινών όλης της ανθρωπότητας. Είναι πρώτη φορά στην παγκόσμια ιστορία που μια τόσο υπερκυρίαρχη δύναμη είναι τόσο ακυρίαρχη ιδεολογικά χάρη στην έξυπνη χρήση από τη μεριά της τακτικής της προβοκάτσιας.

Το ύστατο επιχείρημα του Περισσού για να αποδείξει την εξίσωση 17Ν= CIA είναι ότι τώρα θα μπροστά στα μάτια μας ξετυλίγεται το ποθητό αποτέλεσμα: Η CIA και το FBI είναι πια επίσημοι ελεγκτές και εταίροι της ελληνικής αστυνομίας. Η προβοκάτσια της 17Ν άργησε, αλλά τελικά απέδωσε. Ήταν όμως στόχος των ΗΠΑ να μοιραστούν τη θέση τους και μάλιστα με το κύρος τους να είναι μειωμένο με την Σκότλαντ Γκιαντ; Σκότωσε τον Σόντερς η “μόνη υπερδύναμη” επίτηδες για να βάλει αναγκαστικό συνεταιίρο της στις έρευνες την παρακατιανή Αγγλία; Άλλωστε ο καθένας θα αναρωτηθεί και για τούτο: Πως είναι δυνατό η CIA και το FBI αφού επί 27 χρόνια σκοτώνανε τους δικούς τους ανθρώπους για να εγκατασταθούν στην ηγεσία της ελληνικής αστυνομίας μόλις το κατάφεραν αφόβησαν σε τέτοιο βαθμό το βασικό εργαλείο με το οποίο τα πέτυχαν όλα αυτά; Δεν θα μπορούσαν τουλάχιστον να συλλαμβάνουν έναν Ξηρό το χρόνο; Ήταν ανάγκη να τους συλλάβουν όλους μαζί και μάλιστα να δηλώσουν μέσω του “φιλικού” τους Χρυσοχοΐδη ότι εξάρθρωσαν, δηλαδή κατέστρεψαν για πάντα το εργαλείο τους; Και εν πάσει περιπτώσει γιατί τους συνέλαβαν τώρα; Τι άλλαξε τώρα τελευταία;

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ 17Ν. ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Προφανώς υπάρχουν πιο πειστικές πολιτικές εξηγήσεις για το φαινόμενο 17Ν και αυτές μπορεί κανείς να τις συλλάβει τοποθετούμενος ακριβώς στην αντιδιαμετρική θέση με το ψευτοΚΚΕ.

Η 17Ν υπηρέτησε ως τώρα με ακριβή και μεθοδικό τρόπο ένα ορισμένο πολιτικό σχέδιο που στόχο του είχε την άνοδο ενός ορισμένου μπλοκ πολιτικών δυνάμεων στην εξουσία. Αναφερόμαστε εδώ στις ρωσόδουλες πολιτικές δυνάμεις των οποίων το ψευτοΚΚΕ αποτελεί την ναυαρχίδα.

Το ίδιο το ψευτοΚΚΕ δεν είναι ακόμα στην εξουσία με την κυριολεκτική κυβερνητική έννοια, αλλά είναι πλέον στην εξουσία η πολιτική του στρατηγική. Το ενιαίο καθεστωτικό μπλοκ Σημίτη - Καραμανλή - ΣΥΝ - ψευτοΚΚΕ ακολουθεί αυτή την ενιαία στρατηγική. **Η 17Ν ήταν ένα εργαλείο βίας που άνοιγε διαρκώς το δρόμο σ’ αυτή τη στρατηγική, εξοντώνοντας ή τρομοκρατώντας πρόσωπα, πολιτικά ρεύματα και οικονομικές δυνάμεις που αυτή συναντούσε στο δρόμο της.**

Τα θύματα της 17Ν ήταν σε όλες τις περιπτώσεις στόχοι, όχι απλά μιας στρατηγικής αλλά και μιας συγκεκριμένης πολιτικής τακτικής που **μόνο το ψευτοΚΚΕ έκφραζε ανοιχτά και με συνέπεια.** Πιο καλυμμένα ήτα επίσης πολιτικοί στόχοι του ΣΥΝ και της σημιτολαϊωτικής συμμορίας μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Σε όλες τις περιπτώσεις η 17Ν έκανε με σφαίρες αυτό που το ψευτοΚΚΕ έκανε με λόγια και με πολιτικούς τραμπουκισμούς. Και η 17Ν και το ψευτοΚΚΕ άνοιγαν το δρόμο στη ρώσικη φράξια Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου στο ΠΑΣΟΚ, δηλαδή τη ρώσικη φράξια μέσα στην αστική τάξη. Τόσο η 17Ν όσο και το ψευτοΚΚΕ έπαιζαν ρόλο πολιορκητικού κριού, ρόλο δύναμης αιχμής, ρόλο ταγμάτων εφόδου. Μετά το ’90 ανάλογο ρόλο με το ψευτοΚΚΕ έπαιζε και ο ΣΥΝ, αν και αυτός δεν μπορούσε να έχει την ίδια ομότητα γιατί δεσμευόταν και δεσμεύεται από την ανάγκη να κάνει εισοδησμό στο ΠΑΣΟΚ, δηλαδή τη δυτικόφιλη αστική τάξη.

Αν σήμερα μπαίνει στην ημερήσια διάταξη η αναστολή ή ο περιορισμός της 17νοεμβρικής τρομοκρατίας, αυτό οφείλεται στο ότι αυτή **επιτέλεσε τον βασικό πολιτικό της ρόλο,** δηλαδή να αδυνατίσει σε όλους τους τομείς, πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό, το ρόλο των δυτικών ιμπεριαλιστών και των δυτικόφιλων αστών στην Ελλάδα και να δυναμώσει στους ίδιους τομείς το ρόλο του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού και των φίλων του.

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ "17Ν" ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Αυτή η πραγματικότητα βέβαια κρύβεται από τους ίδιους τους ωφελημένους, που τους συμφέρει να ρίχνουν τις ευθύνες για όλα τα πλήγματα που οι ίδιοι έχουν καταφέρει στη χώρα στη δυτική κυριαρχία, και έτσι πετυχαίνουν και τη δικιά τους κυριαρχία να αθωώνουν και το λαό να στρέφουν ακόμα περισσότερο ενάντια στους δικούς τους εχθρούς.

Για τα ζητήματα της διεθνούς στρατηγικής της Ελλάδας και τον αδυνατισμένο ρόλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σ' αυτόν μιλήσαμε παραπάνω, όταν κριτικάραμε τους ισχυρισμούς του ψευτοΚΚΕ. Εκείνο που φαίνεται λιγότερο είναι το αδυνάτισμα της δυτικής οικονομίας στην Ελλάδα και το δυσανάλογο δυνάμωμα της ρώσικης. Φαινομενικά με την ένταξη στην Εν. Ευρώπη και με το κοινό νόμισμα η Ελλάδα δείχνει να είναι δυτική όσο ποτέ άλλοτε. Στην πραγματικότητα απομακρύνεται από αυτήν με ραγδαίους ρυθμούς. Αυτό εκδηλώνεται στον τομέα της παραγωγής, ιδιαίτερα της βιομηχανικής παραγωγής, όπου η Ελλάδα απομακρύνεται με όλο και πιο γοργά βήματα από το μέσο επίπεδο βιομηχανικής ανάπτυξης της Εν. Ευρώπης, πράγμα που φαίνεται στη διαρκή απόκλιση στους βαθμούς παραγωγικότητας και πιο πολύ στο συντριπτικό πλέον αρνητικό εμπορικό, ιδιαίτερα το βιομηχανικό ισοζύγιο. Στο επίπεδο μάλιστα της μεγάλης σύγχρονης συγκεντρωμένης βιομηχανίας η χώρα μας αποβιομηχανοποιείται απόλυτα. Αυτό κρύβεται, καθώς φαινομενικά εξουδετερώνεται από το ότι το μόνο βιομηχανικό κεφάλαιο που συγκεντρώνεται και καταβροχθίζει στο διάβα του διαρκώς νέους και νευραλγικούς τομείς της οικονομίας, είναι εκείνο του πράκτορα της Στάζι και της ΚGB, Κόκκαλη. Επίσης η αποβιομηχανοποίηση κρύβεται και από το γεγονός ότι ένα διαρκώς αυξανόμενο κομμάτι της ελληνικής παραγωγικής ζωής συνδέεται με τις ανατολικές αγορές, ενώ δυναμώνει και η εξαγωγή του κεφάλαιου προς αυτές.

Η καταστροφή της μεγάλης σύγχρονης καπιταλιστικής επιχείρησης στην Ελλάδα, ιδιαίτερα της μεγάλης βιομηχανίας αποτελεί όρο για την κυριαρχία σε αυτήν του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού. Γιατί η σύγχρονη καπιταλιστική επιχείρηση που στηρίζεται για την ύπαρξή της στην ισχυρή ανταγωνιστικότητά της μέσα στην παγκόσμια αγορά, συμμετέχει αντικειμενικά στον δυτικό παραγωγικό και τελικά πολιτικό κόσμο. Αυτή η συμμετοχή μοιραία οδηγεί την Ελλάδα και από την άποψη της αστικής τάξης και από την άποψη του βιομηχανικού προλεταριάτου και από την άποψη του επιστημονικοτεχνικού μισοπρολεταριάτου να συμμετέχει οργανικά στην ευρωπαϊκή παραγωγική και πολιτική ενοποίηση. Μια μικρομεσαία βιομηχανική αστική τάξη και ένα διασκορπισμένο προλεταριάτο είναι αδύνατο να αποχτήσουν σαν τάξεις τη στοιχειώδη δυνατότητα να συγκροτηθούν πολιτικά και να αντισταθούν σε μια υπερδύναμη που παίζει με κάθε κοινωνική και ιδεολογική προκατάληψη, με κάθε σοβινισμό, με κάθε μικροαστισμό και με κάθε γραφειοκρατικό συμφέρον. Ιδιαίτερα είναι δύσκολη η αντίσταση στην ανάπτυξη και συγκεντροποίηση εκείνου του κεφάλαιου που δεν στηρίζεται στον παραγωγικό εκσυγχρονισμό και την αντίστοιχη ανταγωνιστικότητα, αλλά στην αρπαγή του δημόσιου πλούτου μέσω της κατάκτησης του μονοπώλιου της πολιτικής εξουσίας. Τέτοιο είναι το κεφάλαιο Κόκκαλη

Η διαδικασία της αποβιομηχανίσης χρωστάει πολλά στη 17Ν και είναι σε αυτόν τον τομέα που τα χτυπήματά της είναι πάντα παράλληλα και ταυτόχρονα με τα χτυπήματα όλου του μπλοκ ψευτοΚΚΕ - Σημίτη, Λαλιώτη - ΣΥΝ. Τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι τα Λιπάσματα Δραπετσώνας και τα Ναυπηγεία Ελευσίνας.

Τα Λιπάσματα Δραπετσώνας κατάφερε να τα κλείσει ωμά και απροσχημάτιστα ο Λαλιώτης το φθινόπωρο του 1999 με την υποστήριξη, όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων, και του Καραμανλή. Όμως η ανοιχτή πολιτική μάχη για το κλείσιμό τους καθοδηγήθηκε από το ψευτοΚΚΕ για πολλά χρόνια ως την εποχή που στην πρώτη γραμμή μπήκε αποφασιστικά και ο ΣΥΝ για να μην εκτίθεται τόσο ωμά στους εργάτες του Πειραιά το "εργατικό" ψευτοΚΚΕ.

Το σημείο καμπής στην πορεία των Λιπασμάτων ήταν το 1988 όταν δολοφονήθηκε από τη 17Ν ο ιδιοκτήτης τους Αθανασιάδης - Μποδοσάκης. Αυτός είχε εκπονήσει μεγάλο σχέδιο εκσυγχρονισμού και επέκτασης που το εμπόδιζε με προσφυγή του στο Συμβούλιο της Επικρατείας το ψευτοΚΚΕ μέσω του δημάρχου Μπεάζογλου. Το Σ.τ.Ε ανέβαλε διαρκώς την έκδοση απόφασης. Με τη δολοφονία του Μποδοσάκη όμως το επιχειρηματικό σχέδιο αναστάλη οριστικά γιατί οι διάδοχοί του δεν είχαν καμιά σχέση με την επιχείρηση. Το εργοστάσιο μπήκε σε φάση παραγωγικής παρακμής και πουλήθηκε στα 1992 στην Εθνική Τράπεζα. Αρχικά η Εθνική Τράπεζα δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον. Στα 1993 όμως ο διοικητής της Βρανόπουλος εκπόνησε ένα νέο σχέδιο παραγωγικού εκσυγχρονισμού του εργοστασίου και μάλιστα με στόχο τη συγκεντροποίηση της παραγωγής Λιπασμάτων στην Ελλάδα σε κοινό σχεδιασμό με τα Λιπάσματα της βόρειας Ελλάδας. Αυτό το σχέδιο πολεμήθηκε από το ψευτοΚΚΕ, όπως μας είπαν οι εργάτες του εργοστασίου. Λίγο μετά, αρχές του 94, ο Βρανόπουλος δολοφονήθηκε από τη 17Ν. Θυμίζουμε ακόμη ότι ο πασοκτζής πρόεδρος του Σωματείου των εργαζομένων και ουσιαστικός επικεφαλής της επιχείρησης Τσιμούλας, ο οποίος πριν πουληθεί στον Λαλιώτη πάλευε επίμονα για την επιβίωση του εργοστασίου, είχε υποστεί την Πρωτομαγιά του '98 άγριο ξυλοδαρμό από τους συνδικαλιστές - τραμπούκους του ψευτοΚΚΕ. Όταν αργότερα συμφώνησε στο να κλείσει το εργοστάσιο και πρόδωσε τους εργάτες, οι κνίτες του εργοστασίου και ο Λαλιώτης συνεργάστηκαν αρμονικά μαζί του ενάντια στους εργάτες και στην ΟΑΚΚΕ.

Τον ίδιο δραστήριο ρόλο είχε παίξει το ψευτοΚΚΕ στα Ναυπηγεία Ελευσίνας πολεμώντας με λύσσα τον Περαιτικό, που έκφραζε τις πιο παραγωγικές - αναπτυξιακές πλευρές του ελληνικού εφοπλιστικού κεφάλαιου, και ο οποίος τότε επεδίωκε ένα μεγάλο κλίμακα παραγωγικό εκσυγχρονισμό μέσων ενός μεγάλου δανείου και είχε κάνει αίτηση στο Υπ. Βιομηχανίας για να εγκριθεί. Η έγκριση καθυστερούσε σκανδαλωδώς και τα ναυπηγεία άρχισαν να μπαίνουν σε κρίση. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Περαιτικός δολοφονήθηκε από τη 17Ν. Όσο για την επένδυση δεν εγκρίθηκε γιατί... χάθηκε από την γραφειοκρατία του Υπουργείου. Υπουργός βιομηχανίας τότε ήταν ο Κ. Σημίτης!

Αλλά αυτά είναι μόνο μερικά χαρακτηριστικά δείγματα της ταύτισης του ψευτοΚΚΕ και του υπόλοιπου ευρύτερου σοσιαλφασιστικού μετώπου με την 17Ν. Παντού όπου χτυπήθηκε βιομήχανος υπήρχε ταυτόχρονα πολιτικό κίνημα ή επίμονη πολιτική καταγγελία ενάντια στη βιομηχανία του. Παράλληλα υπήρχε διοικητική πίεση ή δικαστική προσφυγή ή ένα από όλα αυτά. Δολοφονία Αγγελόπουλου, απόπειρα δολοφονίας Βαρδινογιάννη, ρουκέτες στην Λέβενμπροϋ, τη Βιοχάλκο, τον Χάλυβα (Τσιμέντες), την Επισκευαστική Ζώνη Περάματος (βόμβα στο ρυμουλκό Καραπιπέρης) είναι στρατιωτικά χτυπήματα που ολοκληρώνουν ή βοηθάνε άλλα χτυπήματα πολιτικής, διοικητικής και οικονομικής φύσης, στα οποία συνήθως πρωταγωνιστεί το ψευτοΚΚΕ. Ο Αγγελόπουλος για παράδειγμα δολοφονήθηκε το 1986 λίγο αργότερα απ' ότου απέτυχε η απόπειρα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να επιβάλλει στη Χαλυβουργία του ένα συντριπτικό πρόστιμο 9 δις δραχμών.

Αλλά δεν είναι μόνο η συγκεκριμένη εξήγηση του κάθε συγκεκριμένου χτυπήματος που οδηγεί στην πολιτική ταύτιση της 17Ν και του μπλοκ Σημίτη - Λαλιώτη - ΣΥΝ - ψευτοΚΚΕ. Η ταύτιση είναι στη γενική πολιτική γραμμή για όλη την περίοδο στην οποία έδρασε η 17Ν και είναι ακριβώς αυτή η ταύτιση που κάνει τα χτυπήματα της 17Ν να έχουν ένα πελώριο πολιτικό βάρος. Η δικαιολόγηση των χτυπημάτων από τη 17Ν γίνεται με τη "θεωρία" περί λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης, η οποία έρχεται να επιστεγάσει τη γενική "θεωρία" του παπανδρείσμου και του ψευτοΚΚΕ περί βιομηχανικής αστικής τάξης των "θαλασσοδανείων" και της ρεμούλας. Στην πραγματικότητα πρόκειται για το μόνο κομμάτι της ελληνικής αστικής τάξης που ακριβώς επειδή επενδύει στη βαριά βιομηχανία δεν έχει λούμπεν χαρακτηριστικά, ή έστω έχει τα λιγότερα που μπορεί να έχει σαν τάξη, την ίδια ώρα που είναι λούμπεν οι δολοφόνοι του και λούμπεν το ανατολικό βιομηχανικό κεφάλαιο των εργολάβων και των προμηθευτών που αναπτύσσεται την ίδια εποχή χάρη στην πολιτική ίντριγκα, την παρανομία στις αναθέσεις και τη διαφθορά. Είναι άλλωστε αυτή η ταύτιση της πολιτικής ιδεολογίας των δολοφόνων με εκείνη του νέου καθεστωτικού μπλοκ που δίνει στους φόνους την εξαιρετική πολιτική τους αποτελεσματικότητα.

Το να δολοφονηθούν για παράδειγμα τρεις βιομήχανοι ή να γίνουν δολοφονικές απόπειρες ενάντια τους έχει επι-

πτώση στις συγκεκριμένες βιομηχανίες, που είναι βαριές βιομηχανίες με πελώριο ειδικό βάρος, αλλά δεν θα είχε γενική οικονομική επίπτωση, αν οι δολοφονίες δεν είχαν πίσω τους ένα ολάκερο και πανίσχυρο πολιτικό ρεύμα. Είναι το ότι ο αντιβιομηχανισμός υπήρξε ιδεολογία και πολιτική ενός ολόκληρου πολιτικού μετώπου για πολλά χρόνια με πρόσχημα την προστασία του περιβάλλοντος, την προστασία των εργατών, και την προστασία του κράτους από την κλεψιά, εκείνο που έδωσε το πελώριο βάρος στις δολοφονίες των βιομηχάνων και στις βομβιστικές επιθέσεις ενάντια στις δυτικές επιχειρήσεις. Είναι αυτό το πολιτικό ρεύμα που μετατρέπει τελικά σε αρνητικό οικονομικό κλίμα τις δολοφονίες και που αποθαρρύνει κάθε βιομηχανική και κατά προέκταση κάθε επιχειρηματική δραστηριότητα μεγάλης κλίμακας. Είναι η ταύτιση του πολιτικού στόχου της 17Ν με τους πολιτικούς στόχους ενός πολύ πλατιού και ιδεολογικά κυρίαρχου μπλοκ που δίνει σε όλα τα χτυπήματα της 17Ν έναν εξαιρετικά αποτελεσματικό χαρακτήρα.

Αυτό φαίνεται ακόμα πιο πολύ στην περίπτωση των άμεσων πολιτικών χτυπημάτων. Ας δούμε εκείνα ενάντια στον Πέτσο και το Ραυτόπουλο. Αυτοί οι δύο ήταν τότε μέλη ενός πανίσχυρου ως το 1989 πολιτικού ρεύματος του ΠΑΣΟΚ, του ρεύματος του εθνικιστικού κέντρου με επικεφαλής τον Κουτσόγιωργα, το οποίο ήθελε ένα αυτοδύναμο ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ένα ΠΑΣΟΚ που δεν ήταν διαθεμιμένο να μοιραστεί την εξουσία με το ψευτοΚΚΕ. Ο ΣΥΝ ήταν ένα κομμάτι του ψευτοΚΚΕ, το οποίο, με μόστρα μερικά μέλη του παλιού ΚΚΕ εσωτερικού ντύθηκε "σοσιαλδημοκρατία" ακριβώς για να σπάσει αυτές τις αντιστάσεις και να κάνει εισοδισμό στο ΠΑΣΟΚ. Το αυτοδυναμικό ρεύμα του ΠΑΣΟΚ ήταν ανάμεσα στα 1985 και στα 1989 ο κύριος εχθρός των Σημίτη, Λαλιώτη, Α. και Γ. Παπανδρέου που πάντα πάσχιζαν για ένα πράγμα: να εμφανίσουν στην κομματική τους βάση τα δύο αυτά αντιευρωπαϊκά κόμματα, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ σαν τους αληθινούς και μοναδικούς στρατηγικούς συμμάχους του ΠΑΣΟΚ. Δίχως την περιφρονη "κάθαρση", δηλαδή την πτώση αυτού του αυτοδυναμικού ρεύματος η οποία είχε βασικά ολοκληρωθεί ως το '96 δεν θα μπορούσε ποτέ να έρθει στην πρωθυπουργία ο Σημίτης και σταδιακά στην εξουσία όλη η "Αγία Τριάδα". Δίχως την "Αγία Τριάδα" στην εξουσία ποτέ δεν θα ερχόταν στην ημερήσια διάταξη, όπως έρχεται σήμερα, η εισοδος της κυριαρχικής σοσιαλφασιστικής τάξης του ΣΥΝ στο ΠΑΣΟΚ και από κει στο κράτος.

Ο Ραυτόπουλος λοιπόν ήταν ο εκπρόσωπος αυτού του ρεύματος μέσα στον πασοκικό συνδικαλισμό και ήταν ηγέτης της ΓΣΣΕ, ενώ ο Πέτσος ήταν ένας εκπρόσωπος του μέσα στον στρατιωτικό και αστυνομικό κρατικό μηχανισμό. Όταν έγιναν οι απόπειρες δολοφονίας, η πολιτική επίθεση στο αυτοδυναμικό ρεύμα και ιδιαίτερα ενάντια στο Ραυτόπουλο από το ρώσικο μέτωπο είχε φτάσει σε ύψη υστερίας. (Δεν θα εξηγήσουμε σε αυτό το σημείο, αλλά παρακάτω γιατί στην περίπτωση Ραυτόπουλου, όπως αργότερα και στην περίπτωση Μιχαλολιάκου δεν πήρε η 17Ν την ευθύνη των δολοφονιών, αλλά άλλες οργανώσεις μίας χρήσης). Τα δολοφονικά χτυπήματα γίνονται συντριπτικά χτυπήματα ενάντια όχι σε ένα πρόσωπο, αλλά ενάντια σε ολάκερο το πολιτικό ρεύμα που αυτό το πρόσωπο εκπροσωπεί, μόνο όταν συνδυάζονται με πλατειά πολιτικά κινήματα ενάντια σε αυτό το πολιτικό ρεύμα.

Αν υπήρχε πολιτική απάντηση στις απόπειρες κατά των Πέτσου και Ραυτόπουλου από το κόμμα αυτών των στελεχών, δηλαδή από το ΠΑΣΟΚ, και καταγγέλλονταν σαν ηθικοί αυτουργοί των δολοφονικών χτυπημάτων εκείνοι που στην ανοιχτή πολιτική καταφέρονταν ενάντια τους, τότε αυτές οι απόπειρες θα στρέφονταν ενάντια στους εμπνευστές τους. Αλλά το ΠΑΣΟΚ βεβαίως κάτω από την καθοδήγηση του διπρόσωπου Α. Παπανδρέου ποτέ του δεν έκανε πολιτικό ζήτημα αυτά τα δολοφονικά χτυπήματα και βεβαίως ποτέ του, δεν κατήγγειλε σαν πολιτικό ηθικό αυτουργό το ψευτοΚΚΕ που τότε επιχειρούσε ανοιχτά την "κάθαρση" του ΠΑΣΟΚ, την οποία από μέσα από το ΠΑΣΟΚ δούλευαν δραστήρια οι Σημίτης - Λαλιώτης. Έτσι οι δύο απόπειρες δεν παρέλυσαν μόνο πολιτικά τα ίδια τα θύματα, αλλά παρέλυσαν, απογοήτευσαν και τελικά διέλυσαν και το ίδιο το ανίκανο, αμήχανο, και δίχως δημοκρατική συνείδηση πολιτικό μέτωπο, που αυτοί εκπροσωπούσαν.

Το ίδιο συνέβη και με τις υπόλοιπες πολιτικές δολοφονίες ή απόπειρες δολοφονίας, όπως εκείνες των πολιτικών στελεχών της ΝΔ, Μομφεράτου, Αθανασιάδη, Μπακογιάννη, Παλαιοκρασσά, Παπαδημητρίου. Ο Μιχαλολιάκος είναι μια εξαίρεση. Αυτός είναι το αντίστοιχο των Πέτσου και Ραυτόπουλου μέσα στη ΝΔ. Πρόκειται επίσης για έναν εθνικιστή που χτυπήθηκε όταν το κύριο ζήτημα για τους Σημίτη και Καραμανλή ήταν η εξόντωση, σε συνεργασία με το Χριστόδουλο, των αντικομμουνιστών σοβινιστών της

εκκλησίας του Πειραιά, οι οποίοι εκτός από τη δύναμή τους μέσα στην εκκλησία, έχουν ισχυρούς δεσμούς με το δυτικόφιλο εφοπλιστικό κεφάλαιο της ακτής Μιαούλη. Σε αυτή τη διαμάχη ο Μιχαλολιάκος πήρε δραστήρια μέρος υπέρ της εκκλησίας του Πειραιά και του γέγηθ της Καλλίνικου. ‘Όπως και στην περίπτωση Ραυτόπουλου η 17N δεν πήρε την ευθύνη του χτυπήματος. Για τον Ραυτόπουλο εφευρέθηκε η ‘‘1η Μάη’’, ενώ για να διαψεύσει την ανάμειξή της στον Μιχαλολιάκο η 17N έβγαλε και προκήρυξη. Ο λόγος είναι απλός: Η 17N έχει αντιδυτική γραμμή. Αν οι εθνικιστές νοιώσουν ότι χτυπιούνται από την αντιδυτική κατεύθυνση υπάρχει περίπτωση να κινηθούν δυτικά και στη σκέψη και στη δράση τους, δηλαδή υπάρχει ο κίνδυνος, αυτοί και το πολιτικό ρεύμα που εκπροσωπούν, να αλλάξουν τον ιδεολογικά φιλοανατολικό τους προσανατολισμό. Ήδη το μέτωπο Μητσοτάκη-Καλλίνικου για τις ταυτότητες απομάκρυνε το σοβινιστή Μιχαλολιάκο από τον Καραμανλή και τον πλησίασε στον Μητσοτάκη. Στο σημείο αυτό μια έκρηξη θα μπορούσε, και σε κάποιο βαθμό κατάφερε, να παραλύσει την εκδηλωμένη πολιτική κίνηση του θύματος. Αυτή η ‘‘διαπαιδαγωγική’’ ταχτική των δολοφόνων απέναντι στο εθνικιστικό ρεύμα αποδεικνύεται από το ότι και οι τρεις επέζησαν των εκρήξεών τους, ενώ και οι τρεις παρέλυσαν πολιτικά μετά από αυτές. Αντίθετα οι βασικοί δυτικοί στόχοι της 17N πυροβολήθηκαν στο κεφάλι και δεν τους δόθηκε η διέξοδος να αποφασίσει η τύχη γι’ αυτούς. Σε όλες τις περιπτώσεις επρόκειτο για φιλοδυτικά στελέχη που ο θάνατός τους τρομοκρατούσε και αδυνάτιζε ολόκληρο αυτό το τμήμα της αστικής τάξης που ως σήμερα αποτελεί **το πιο στρατηγικά αντίπαλο των ρωσόδουλων**, αλλά που τώρα πια μετά την πτώση του Μητσοτάκη, ιδιαίτερα μετά την άνοδο του ρωσόφιλου Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ είναι πολιτικά αδυνατισμένο και σχεδόν ακέφαλο. Τότε όμως που έγιναν αυτές οι επιθέσεις το τμήμα αυτό της αστικής τάξης αποτελούσε τον άμεσο, ισχυρό και ζωτικό πολιτικό εχθρό του μετώπου ψευτοΚΚΕ - Α. Παπανδρέου. Ούτε όμως αυτές οι δολοφονίες συνάντησαν ποτέ πολιτικό κίνημα καταγγελίας ενάντια σ’ αυτούς που ωφελήθηκαν πολιτικά από αυτές, δηλαδή ενάντια σε αυτούς συγκεκριμένα που δούλεψαν τη βρώμικη ‘‘αντιδεξιά’’ γραμμή.

Τα ίδια ακριβώς έγιναν με τους δολοφονημένους αμερικάνους και τους δολοφονημένους Τούρκους διπλωμάτες. Οι σοσιαλφασίστες ισχυρίστηκαν κυρίως γι’ αυτές τις δολοφονίες ότι ήταν προβοκάτσιες, όμως ποτέ δεν προκύψανε φιλοαμερικάνικα πολιτικά κινήματα, ούτε κινήματα ειρήνης με την Τουρκία μετά από τη δολοφονία αμερικανών ή τούρκων διπλωματών ή στρατιωτικών στελεχών. Αντίθετα αυτές οι δολοφονίες έδωσαν ηθική ενθάρυνση και συνοδύσανε μια πελώρια, πολύχρονη αντιαμερικάνικη και ταυτόχρονα αντιτουρκική υστερική προπαγάνδα και βοήθησαν στο να οξύνουν από κάθε άποψη τις πολιτικές σχέσεις της Ελλάδας με αυτές τις χώρες, ενώ αδυνάτισαν στο μεγαλύτερο βαθμό τις αμερικάνικες στρατιωτικές θέσεις στην Ελλάδα. **Είναι μάλιστα εντελώς χαρακτηριστικό το γεγονός ότι οι δολοφονίες των Τούρκων διπλωματών πραγματοποιήθηκαν λίγο πριν και στη διάρκεια της πρωθυπουργίας Μητσοτάκη, επειδή στο κέντρο της εξωτερικής του πολιτικής ήταν η απόπειρα του να εξομαλύνει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις.** Δολοφονίες Τούρκων δεν έγιναν ποτέ μετά από αυτή την περίοδο. Αυτή η εξομάλυνση καταγγέλθηκε και υπονομεύτηκε από το μέτωπο ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ - ΠΑΣΟΚ, δηλαδή από το ‘‘ακαταμάχητο’’ σε ορμή και αποτελεσματικότητα φαιοκόκκινο μέτωπο, μέτωπο των ‘‘αριστερών’’ ρωσόδουλων με τους σοβινιστές και ακροδεξιούς όλων των αποχρώσεων

Πάντα λοιπόν οι δολοφονίες ευνοούσαν το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ και το μέτωπο τους με την σημιτο-λαλιωτική φράξια του ΠΑΣΟΚ. Όμως ποτέ δεν τολμούσαν τα πολιτικά ρεύματα των θυμάτων να αποδώσουν σε αυτό το μέτωπο την πολιτική ευθύνη των δολοφονιών και αυτό γιατί ειδικά το δίδυμο ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ, δηλαδή ο πυρήνας που κινούσε όλο αυτό το μέτωπο, ήταν πάντα στο πολιτικό απυρόβλητο.

Όταν η 17N πυροβολούσε τους αυτοδυναμικούς του ΠΑΣΟΚ, κύριος και μάλιστα αποκλειστικός εχθρός όλου του ΠΑΣΟΚ, με φροντίδα του Α. Παπανδρέου, ήταν η ΝΔ και ποτέ το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ. Ποτέ ο Α. Παπανδρέου δεν επέτρεψε να εκδηλωθεί αντιΚΚΕ πολιτική στο ΠΑΣΟΚ και όποτε αυτό γινόταν την κατήγγειλε σαν αντικομμουνιστική. Από την άλλη μεριά όταν η 17N πυροβολούσε τους νεοδημοκράτες και τους δυτικόφιλους αστούς γενικότερα, κύριος και μάλιστα αποκλειστικός εχθρός της ΝΔ ήταν το ΠΑΣΟΚ και ποτέ το ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ. Όλη η τέχνη του πολωτικού παιχνιδιού ΠΑΣΟΚ - ΝΔ που έδίδαξε ο Α. Παπανδρέου, εφάρμοσε ο Σημίτης και που τώρα με την ίδια τέχνη παίζει και ο Καραμανλής, συνίσταται στο εξής: να μπορεί το μικρό κινητήριο δίδυμο της ελληνικής πολιτι-

κής, το δίδυμο ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ, να συνεργάζεται τότε με τον ένα και τότε με τον άλλο πόλο της τεχνητά οξυνόμενης αντίθεσης ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ και έτσι το ίδιο να κρύβεται τη μια πίσω από το ΠΑΣΟΚ και την άλλη πίσω από τη ΝΔ, κρύβοντας έτσι μόνιμα τη στρατηγική του.

Τα τελευταία χρόνια μάλιστα έχει γίνει και ένας λεπτός καταμερισμός τακτικής σύμφωνα με τον οποίο το ψευτοΚΚΕ συμμαχεί με τη ΝΔ ενάντια στο ΠΑΣΟΚ (για να πάρει θέσεις στο κράτος, αλλά και για να κάνει όπως πάντα κήθαρη μέσα στο ΠΑΣΟΚ), ενώ ο ΣΥΝ συμμαχεί με το ΠΑΣΟΚ για να αξιοποιήσει αυτή την εξωτερική κήθαρη και τελικά να ανεβεί στην εξουσία μέσω του ΠΑΣΟΚ, αφού χάρη στα εξωτερικά χτυπήματα της ΝΔ και του ψευτοΚΚΕ δεν χρειάζεται ο ίδιος να εκτίθεται σαν αντιπασοκική δύναμη. Αν μελετηθεί κανείς την περίοδο των πολιτικών δολοφονιών των νεοδημοκρατών και των δυτικόφιλων αστών θα δει ότι αυτές άρχιζαν από το 1985, δηλαδή από τη στιγμή που τέλειωσε η ανοιχτή συμμαχία του ΠΑΣΟΚ με το ψευτοΚΚΕ εξ αιτίας των αντιστάσεων των αυτοδυναμικών του ΠΑΣΟΚ σε αυτήν και τελειώνουν με την άνοδο του Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ. Η άνοδος Καραμανλή σημαίνει τον πολιτικό αποκεφαλισμό των δυτικόφιλων που μένουν πια χωρίς δικό τους κόμμα, και το χειρότερο, παραδίδονται στους εχθρούς τους. Γιατί ο Καραμανλής φροντίζει να μετατρέψει την τακτική συμμαχία του Μητσοτάκη με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ σε στρατηγική. Από τη στιγμή αυτή και πέρα κάθε δυτικόφιλο ρεύμα που θα επιχειρήσει να ιδρύσει δικό του κόμμα (Μάνος, Αβραμόπουλος) θα συναντήσει τα ενωμένα διακομματικά πυρά και θα διαλυθεί.

ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ ΣΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΩΦΕΛΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗ 17N.

Είναι λοιπόν περισσότερο από προφανές ότι ο μεγάλος ωφελημένος των δολοφονιών της 17N είναι το στρατηγικό δίδυμο ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ. Είναι η δική τους αντιδυτική πολιτική που ηγεμονεύει σε όλη την περίοδο και είναι αυτοί οι μεγάλοι ωφελημένοι σε κάθε στιγμή των 27 χρόνων της 17N.

Για να καταλάβει κανείς τη 17N πρέπει να καταλάβει την στρατηγική των ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ και πέρα από αυτή, την στρατηγική των μεγάλων συμμάχων τους και εισοδιστών Α. Παπανδρέου - Σημίτη, από τη μια μεριά και Κ. Καραμανλή από την άλλη.

Βεβαίως αν ποτέ τολμήσει να αποδώσει κανείς την κατηγορία του πολιτικού υπευθύνου των δολοφονιών της 17N στο ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ θα πέσει όλο το καθεστώς να υπερασπίσει το μικρό, αλλά ιερό αυτό πολιτικό έκτρωμα. Γιατί μόνο αυτό ξέρει να κρατάει στα χέρια του όλο το πολιτικό φάσμα με το φαιοκόκκινο ψευτοΚΚΕ να αδράχνει τις εσχαιές της πιο χρυσαυγίτικης ακροδεξιάς και τον χαμαιλέοντα ΣΥΝ να καθοδηγεί με τους τροτσικιστές όλο τον αναρχισμό.

Όμως ότι και να κάνουν όλοι αυτοί θα μένει το πολιτικό σώμα του εγκλήματος που είναι η πλατφόρμα της ίδιας της 17N, η πλατφόρμα των προκηρυξέων της που όλα αυτά τα χρόνια χτυπούσε στο ρυθμό του σοσιαλφασισμού, που η ψυχή και η καρδιά του βρίσκεται στον Περισσό. Δύσκολα θα μπορέσει κανείς να βρει κάποιες παραγράφους από τις προκηρυξεις της 17N που να μην ταυτίζονται στο περιεχόμενό τους, στην πολιτική τους και στην ιδεολογία τους με το Ριζοσπάστη. Τι άλλο είναι ο Ριζοσπάστης από μια προκήρυξη της 17N δίχως σφαίρες και σε ποια από τα κατεβαστά της δεν θα έβαζε την υπογραφή του το ‘‘αριστερό’’ ρεύμα του ΣΥΝ και τελικά ο Κωνσταντόπουλος;

Η μόνιμη απάντηση του σοσιαλφασισμού σε αυτή την κατηγορία, όποτε κάποιος τολμάνε να υπαινίσσονται την ταύτιση της 17N με την ‘‘αριστερά’’ αυτού του είδους, είναι ότι η 17N προβοκάρει με τη δράση της την ‘‘αριστερά’’. Δεν είναι τυχαίο ότι Σημίτης και Καραμανλής κάνουν ότι μπορούν και αφιερώνουν όλη τους την ενέργεια, ιδιαίτερα ο πρώτος, για να σφραγίσουν ιδεολογικά τη 17N και να αποτρέψουν κάθε ταύτισή της με την αγαπημένη τους ‘‘αριστερά’’.

Αν όμως η ‘‘αριστερά’’ δεν ήθελε να ταυτίζεται με τη 17N, αν σ’ αλήθεια αντιμετώπιζε σαν προβοκάτορα τη 17N και όχι σαν σύμμαχο, θα ήταν αυτή που θα έκανε πάντα τον πιο σκληρό, τον πιο αδυσώπητο πολιτικό και μαζικό αγώνα εναντίον της. Ο προβοκάτορας είναι ο χειρότερος εχθρός κάθε πολιτικού ρεύματος γιατί το εκθέτει στα μάτια του λαού και γι’ αυτό στα πιο θανάσιμα χτυπήματα του εχθρού. Αν το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και οι ‘‘αριστεροί’’ του ΠΑΣΟΚ θεωρούσαν ότι η 17N τους προβόκαρε, θα έπρεπε αυτοί και όχι η ΝΔ να την καταγγέλλουν πιο πολύ, θα έπρεπε αυτοί να οργανώνουν διαδηλώσεις εναντίον της, θα έπρεπε αυτοί να καλούν το λαό να αντισταθεί στους δολοφόνους της και να τους καταγγείλει. Θα έπρεπε λοιπόν αυτοί να θεωρούν το ζήτημα 17N το με-

γαλύτερο ζήτημα πολιτικής δημοκρατίας σε αυτή τη χώρα. Τι θα γινόταν για παράδειγμα αν σε συνθήκες αστικού δημοκρατισμού εμφανιζόταν μια αντιρωσική τάχα 17N και άρχιζε να σκοτώνει κνίτες, ρώσους διπλωμάτες και τσιράκια του Κόκκαλη; Αν γινόταν αυτό η ΟΑΚΚΕ θα έπρεπε να βρίσκεται στο πλευρό των θυμάτων αφού θα ήταν θύματα της ΚαΓκεΜπε και να βρίσκεται διαρκώς στο δρόμο για να καταγγέλλει τους φονιάδες και να κινείται ασταμάτητα, να κινεί το λαό και να πιέζει την αστυνομία για τη σύλληψη και την τιμωρία τους. Τι έκαναν το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και το ‘‘αριστερό’’ ΠΑΣΟΚ όλα αυτά τα χρόνια ύστερα από κάθε δολοφονία; Έβγαζαν μια ξερή ανακοίνωση ότι οι δολοφόνοι εξυπηρετούν την αντίδραση ή πιο ειδικά τις ΗΠΑ, υπονοούσαν ή έλεγαν ανοιχτά ότι είναι προβοκάτορες στην υπηρεσία των εχθρών τους και ύστερα, ήσυχα-ήσυχα περίμεναν την επόμενη δολοφονία για να ξαναμιλήσουν. Πότε **με τη στάση τους και όχι με τα λόγια** απέδειξαν ότι **πράγματι** θεωρούσαν προβοκάτορα τη 17N; Η στάση τους έδειχνε ότι η 17N τους βόλευε.

Όταν η πολιτική σου γραμμή είναι ίδια με εκείνη των δολοφόνων και δεν κάνεις **κεντρικό σου** καθήκον την πολιτική ενάντια στους δολοφόνους, τότε μένει μόνο ένα πράγμα: ότι αποδέχεται πως η πολιτική σου διευκολύνει και σπλίζει το χέρι των δολοφόνων. Γιατί η πολιτική σου βοηθάει το λαό να συμπαθεί και να καλύπτει τους δολοφόνους, γιατί η πολιτική σου βοηθάει τους δολοφόνους να τρομοκρατούν τα θύματα.

ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ο μόνος πολιτικός παράγοντας που ήταν σε μετωπική σύγκρουση στη **γραμμή, στην πολιτική, στην ιδεολογία, στα συνθήματα** με την 17N, η ΟΑΚΚΕ, ήταν το μόνο κόμμα και ο μόνος φορέας σε αυτή τη χώρα που έκανε ανοιχτή πολιτική συγκέντρωση καταγγελίας της 17N με την συγκέντρωση στην Κάνιγγος το 1990, ενώ για χρόνια ολόκληρα με καμπάνιες αφισσοκόλησης κατήγγειλε και εξηγούσε πολιτικά κάθε δολοφονία. Για την ΟΑΚΚΕ η 17νοεμβρική βία ήταν πάντα το μεγαλύτερο ζήτημα για την πολιτική δημοκρατία, ακριβώς γιατί αυτή ήταν η πιο ακραία έκφραση πολιτικής βίας. Το καθεστώς Σημίτη και ο Καραμανλής μόλις τώρα ανακαλύψανε ότι το ζήτημα 17N ήταν ‘‘στίγμα για τη δημοκρατία’’. Όσο η 17N σκότωνε αυτό ήταν γι αυτούς ένα δευτερεύον ζήτημα, και δεν έπαψαν να επαναλαμβάνουν ότι η ‘‘Ελλάδα είναι ασφαλής χώρα’’ αντίθετα με τους ‘‘συκοφαντικούς’’ ισχυρισμούς των δυτικών. Εννοούσαν ότι η Ελλάδα ήταν ασφαλής χώρα για τους ίδιους, γιατί προφανώς δεν ήταν καθόλου ασφαλής για τους αντιπάλους τους.

Όσο για το ψευτοΚΚΕ αυτό, ακόμα και τώρα, επαναλαμβάνει στα παράθυρα ότι η έντονη συζήτηση για τη 17N έχει σα στόχο να συγκαλύψει τα ‘‘μεγάλα ζητήματα του λαού και της χώρας’’. Με λίγα λόγια εξακολουθεί να υπερασπίζει τη βασική του θέση ότι η 17νοεμβρική τρομοκρατία είναι ένα δευτερεύον πολιτικό ζήτημα. Άλλωστε ωμά το λένε στα παράθυρα τα στελέχη του ότι τα δολοφονημένα θύματα της 17N είναι λιγότερα από όσα τα θύματα από τα εργατικά ατυχήματα. Αυτό είναι το βασικό χαρακτηριστικό των προκηρυξεων της 17N με τις οποίες αυτή δικαιολογούσε τις δολοφονίες των βιομηχάνων. Και είναι ακριβώς αυτό το επιχείρημα όπου πάνω του ο Ριζοσπάστης οικοδομεί την ιδεολογική στάση των μελών του απέναντι στο βιομηχανικό κεφάλαιο. Πρόκειται για μια δολοφονική πολιτική ιδεολογία.

Στην πραγματικότητα αυτή η ιδεολογία καλύπτει ηθικά κάθε δολοφονία της 17N. Αν το ψευτοΚΚΕ είχε συνέπεια θα έπρεπε να παραδεχτεί ανοιχτά ότι όλα τα θύματα της 17N αξίζει να πεθάνουν. Όλα αξίζει να σκοτωθούν. Γιατί αστοί που έχουν σκοτώσει εκατοντάδες αθώους εργάτες με τα εργατικά ατυχήματα, όπως και αμερικάνοι διπλωμάτες, στρατιωτικοί και κατάσκοποι μιας υπερδύναμης που σφάζει λαούς, μιας υπερδύναμης χιτλερικής, καθώς και πολιτικοί που υπηρετούν αυτούς τους δολοφόνους βιομήχανους και αυτή τη δολοφονική υπερδύναμη επίσης αξίζει να πεθάνουν. Θα ήταν ολότελα ηθικό να σκοτώνει κανείς κάτι τέτοιους. Το ψευτοΚΚΕ για να κρύψει αυτή τη θέση του (η οποία θα εξέθετε όχι μόνο το ίδιο, αλλά ακόμα περισσότερο τους εισοδιστές συντρόφους του μέσα στη δυτικόφιλη αστική τάξη) λέει διαρκώς ότι καταγγέλλει την **ατομική τρομοκρατία** και επικαλείται τον Λένιν. Μα ο Λένιν κατήγγειλε την ατομική τρομοκρατία όχι βασικά σαν πράξη της αντεπανάστασης, αλλά σαν λαθεμένη πράξη της επανάστασης. Την κατήγγειλε από την πλευρά της **μαζικής** επαναστατικής τρομοκρατίας και την κατηγορήσε ότι κάνει κακό στο επαναστατικό στρατόπεδο σαν τακτική και

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ "17N" ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

σαν ιδεολογική γραμμή, αλλά ποτέ δεν κατηγόρησε τους δεκεμβριστές για αυτό καθεαυτό το γεγονός ότι πυροβολούσαν τον Τσάρο. Ποτέ δεν είπε ο Λένιν ότι είναι κτηνωδία το να σκοτώσει κανείς τον Τσάρο. Απλά ο Τσάρος έπρεπε να εξοντωθεί όχι σαν άτομο, αλλά σαν θεσμός από το επαναστατικό προλεταριάτο και έτσι έγινε τελικά.

Ο Λένιν με λίγα λόγια όσο και να διαφωνούσε μαζί τους ήταν από πολιτική άποψη πάντα πιο κοντά στους δεκεμβριστές και τους ναρόντικους από όσο ήταν στον Τσάρο. Σε παραλληλισμό με αυτή την στάση και με πρόσημα αυτή τη στάση και το ψευτοΚΚΕ είναι πιο κοντά στη 17N από όσο είναι στα θύματά της. Αυτή είναι και η θέση όλων των ριζοσπαστών μικροαστών που ζουν με ψίχουλα στην αυλή του Περισσού και που διεκπεραιώνουν όλους τους "επαναστατικούς τραμπουκισμούς" και τυχοδιωκτισμούς για τους οποίους δεν θα ήθελε να εκτίθεται ο πολιτικός τους ηγεμόνας. Αναφερόμαστε εδώ στο σύνολο σχεδόν των τροτσκιστών, των μ-λ τροτσκιστών, και των αναρχικών. Τέτοια είναι επίσης απέναντι στα θύματα της 17N και η στάση των φαιών αντικαπιταλιστών, δηλαδή των αντισιμητών εθνικιστών και των νεοναζιστών. Όλοι αυτοί είναι σε τελική ανάλυση, έστω και διαφωνώντας στην τακτική, στο ίδιο "αντικαπιταλιστικό" μέτωπο με την 17N και διακρίνονται από το ότι στέκονται πάντα πιο κοντά στη 17N παρά στα θύματά της.

Όμως στις σημερινές συγκεκριμένες συνθήκες ένας πραγματικός λενινιστής, δηλαδή ένας μαρξιστής, ένας προλετάριος επαναστάτης και βέβαια κάθε πραγματικός δημοκράτης **βρίσκεται πιο κοντά στα θύματα της 17N παρά στην 17N. Όσο πιο συνειδητός μάλιστα είναι τόσο πιο κοντά τους πρέπει να βρίσκεται και τόσο πιο αντίθετος με τους δολοφόνους.**

Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στην περίπτωση όπου το θύμα είναι βιομήχανος. Απέναντι σε αυτόν ο 17νοεμβρίτης δεν στέκεται σαν καταπιεσμένος προλετάριος ή έστω σαν μικροαστός. Στέκεται σαν εκπρόσωπος του πιο φασιστικού, του πιο επιθετικού κομματιού του κεφάλαιου και γενικά της πολιτικής αντίδρασης. Σε αναλογίες με τη ρώσικη επανάσταση δεν πρόκειται για τον ναρόντικο που πυροβολεί τον Τσάρο, αλλά πρόκειται για τον Τσάρο που σκοτώνει τον φιλελεύθερο καντέτο. Σε αναλογίες με την πιο σύγχρονη εποχή του ιμπεριαλισμού δεν πρόκειται για τον μικροαστό που σκοτώνει τον χιτλερικό, αλλά για τον χιτλερικό που σκοτώνει τον αστό φιλελεύθερο.

Ακόμα και όταν πρόκειται για θύματα αμερικανούς, η 17N αντιστοιχεί σε ένα όργανο του Χίτλερ που πυροβολεί τους Εγγλέζους το '39. Ακόμα πιο αντίστοιχα πρόκειται για τους αυστριακούς πράκτορες βομβιστές που για λογαριασμό του Γ' Ράιχ είχαν σκορπίσει το θάνατο στην προπολεμική δημοκρατική Αυστρία, προκειμένου να πετύχουν την πολιτική κρίση και τελικά το Άνσλους (την προσάρτηση της Αυστρίας από την Γερμανία). Στην περίπτωση των βιομηχάνων ο 17νοεμβρίτης, όπως και ο κνίτης, που δίνει στον πρώτο τη θεωρία και τον πολιτικό αέρα, δεν πυροβολεί τους βιομηχάνους από την πλευρά του καταπιεσμένου βιομηχανικού προλεταριάτου, και ούτε καν από την πλευρά των παραπεταμένων από τη μεγάλη βιομηχανία μικροαστών, μικροβιοτεχνών κ.λπ. Τους πυροβολεί από την πλευρά του Κόκκαλη, του Μπόμπολα, του Μυτιληναίου, της Γκάσπρομ και της Λουκούιλ, τους πυροβολεί επίσης από την πλευρά της νέας κομπραδόρικης, υποταγμένης στον φασιστικό ανατολικό άξονα κρατικοκομματικής γραφειοκρατίας, τους πυροβολεί σε τελική ανάλυση από την πλευρά των νέων Τσάρων, των Τσάρων - Χίτλερ. Η 17N, όπως και το ψευτοΚΚΕ δεν χτυπάνε το βιομήχανο για να απαλλοτριώσουν τις παραγωγικές δυνάμεις που αυτός ιδιοποιείται υπέρ του λαού ή έστω υπέρ του έθνους, όπως θα έκαναν οι ναρόντικοι ενάντια στη ρώσικη φεουδαρχία ή οι αστοί αντιιμπεριαλιστές τρομοκράτες της Αλγερίας ενάντια στους γάλλους αποικιοκράτες, αλλά για να **καταστρέψουν αυτές τις παραγωγικές δυνάμεις** επειδή τους είναι αδύνατο οι ίδιοι και τα αφεντικά τους σήμερα να τις ιδιοποιηθούν. Ο κνίτης, σαν δήθεν αγανακτισμένος εργάτης, ή σαν οικολόγος, ή σαν προστάτης των αρχαιολογικών θησαυρών φωνάζει ενάντια στον καπιταλισμό και στον καπιταλιστή επειδή μόνο με αυτή την καπιταλιστική μορφή γίνεται σήμερα η διαχείριση των παραγωγικών δυνάμεων, με λίγα λόγια επειδή σήμερα δεν υπάρχει στην ημερήσια διάταξη προλεταριακή επανάσταση.

Ακόμα πιο βαθιά, σήμερα δεν υπάρχει πουθενά στον κόσμο προλεταριακή επανάσταση, ούτε καν λαϊκή αντιιμπεριαλιστική επανάσταση στην ημερήσια διάταξη, ακριβώς επειδή ο σοσιαλφασισμός, δηλαδή ο παγκόσμιος ψευτοκομμουνιστής έχει εκθέςει, έχει προβοκάρει, έχει συκοφαντήσει ως τα τάρταρα και έχει καταπιέσει τελικά με απίστευτη κτηνωδία κάθε πραγματική προλεταριακή και αντιιμπεριαλιστική επανάσταση στον αιώνα που πέρασε.

Σκοτώνοντας τον Μποδοσάκη και τον Βρανόπουλο ο 17Νοεμβρίτης μαζί με τον κνίτη κλείνει τα Λιπάσματα. Στην Πιρέλι δεν χρειάστηκε δολοφονία, την έκλεισαν μόνοι τους οι κνίτες σέρνοντας τους εργάτες σε απεργία μέχρι εσχάτων, την ώρα που η εταιρεία ήταν σε κρίση και την ώρα που το μόνο λογικό αίτημα έπρεπε να είναι: μεγάλες αποζημιώσεις και κρατικά στηριγμένο πλάνο για αποκατάσταση των απολυμένων. Όμως οι κτιριακές εγκαταστάσεις της Πιρέλι χρησίμευσαν μετά από χρόνια σαν έτοιμο κέλυφος μέσα στο οποίο σαν νέο μαλάκιο, ο Μυτιληναίος εγκατέστησε ένα μέλος της ήδη απαλλοτριωμένης από αυτόν και από τον Κόκκαλη ΕΒΟ.

Εκείνο που πρέπει λοιπόν να κάνει πρώτα απ' όλα ένας επαναστάτης στο σύγχρονο κόσμο είναι να κάνει τη διάκριση ανάμεσα στη βία της λαϊκής επανάστασης και στη βία της ιμπεριαλιστικής αντεπανάστασης, ιδιαίτερα της χιτλερικής, η οποία φοράει **πάντα** και υποχρεωτικά αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό μανδύα. Λέμε **υποχρεωτικά** γιατί ο χιτλερισμός είναι η ιστορικά αναγκαία απόπειρα του πιο καθυστερημένου στο καθαρά παραγωγικό και χρηματιστικό επίπεδο ιμπεριαλισμού να αποσπάσει βίαια και με την πολιτικοστρατιωτική του υπεροχή την παγκόσμια ηγεμονία. Τέτοια είναι σήμερα η φύση και η αναγκαία πορεία του σοσιαλιμπεριαλιστικού μετώπου Ρωσίας - Κίνας.

Για να ασκήσει αυτή τη βία ο σοσιαλιμπεριαλισμός πρέπει διαρκώς να επικαλείται τη βία των αντιπάλων του, εν προκειμένω τη βία των δυτικών ιμπεριαλιστών και αστών. Η **αλάνθαστη** γκεμπελίστικη συνταγή του είναι πρώτος να επιτίθεται βίαια, να προκαλεί αντίποινα και να θεωρεί μετά αυτά τα αντίποινα σαν αιτία της βίας του και δεύτερο να θεωρεί κάθε βία και κάθε θάνατο στην κοινωνία σαν βία που οφείλεται στον εχθρό του.

Αυτό το δεύτερο κάνει ο σοσιαλφασισμός με τους βιομηχάνους. Η 17N αντλώντας το βασικό επιχείρημα των προκλητών της από το *Ριζοσπάστη*, ισχυρίζεται ότι σκοτώνει τους βιομηχάνους για να τους εκδικηθεί και να τους τιμωρήσει για τα εργατικά ατυχήματα που τα ονομάζει δολοφονίες των εργατών από τους βιομήχανους. Όλοι οι τροτσκιστές και μ-λ τροτσκιστές υιοθετούν αυτή την ανάλυση. Με αυτή τη λογική έχει κανείς το δικαίωμα να σκοτώσει όλους τους αστούς της γης για άπειρους λόγους αφού αυτοί και ο καπιταλισμός τους φταίνει για τους θανάτους από τις κακές συνθήκες ζωής, από την κακή περιθαλψη, από τους κακούς δρόμους, από τα φτηνά αυτοκίνητα, και από τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Ακόμα φταίνει για την παραγωγή εγκληματιών και έτσι για όλα τα ποινικά εγκλήματα. Αφού το κεφάλαιο δολοφονεί τελικά τόσους πολλούς ανθρώπους από τόσες πολλές πλευρές, ο κάθε θάνατος ενός κεφαλαιοκράτη της παραγωγής ή της πολιτικής είναι ηθικά δικαιολογημένος.

Με αυτή τη "θεωρία" ο σοσιαλφασιστής κάνει κάθε μορφής βιομηχανικό σαμποτάζ: Ταυτίζει την κοινωνική μορφή κάτω από την οποία λειτουργούν οι παραγωγικές δυνάμεις και η κοινωνική ζωή με τις ίδιες τις παραγωγικές δυνάμεις και την κοινωνική ζωή γενικά. Ο κάθε λογικός άνθρωπος καταλαβαίνει ότι τα ατυχήματα είναι σύμφυτα με την παραγωγική και την καταναλωτική ζωή γενικότερα. Κανένα σοσιαλισμό και κανένα κομμουνισμό δεν θα καταργήσει ούτε τα ατυχήματα στην παραγωγή, ούτε τα ατυχήματα στην κατανάλωση, ούτε από τη μια στιγμή στην άλλη θα καταργήσει τους θανάτους από τη μόλυνση του περιβάλλοντος ή από τις εύθραυστες συνθήκες ζωής των φτωχών, ούτε καν θα μηδενίσει τα κοινωνικά εγκλήματα.

Οι σοσιαλφασιστές μετράνε όλους τους θανάτους μαζί δίχως ποτέ να ασχοληθούν ή να θελήσουν να ξεκαθαρίσουν ποια είναι η μερίδα της παραγωγικής και κοινωνικής διαδικασίας σαν τέτοιας και ποια η μερίδα του κεφάλαιου σαν τέτοιου που αναλογούν στο σύνολο των θανάτων. Τους σοσιαλφασιστές δεν τους ένοιαξε καθόλου που το ναυάγιο του Σάμιναινα το προκάλεσαν οι κυβερνήτες του πλοίου. Α-

μέσως έβγαλαν δολοφόνο τον Σφηνιά και μαζί με τον Σημίτη τον οδήγησαν στην αυτοκτονία. Ακόμα και τώρα επεξεργάζονται τρόπους να διαλύσουν την παραγωγική συγκέντρωση, τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη των Μινωϊκών, ακόμα και η πιο πρόσφατη βόμβα της 17N προορίζεται ενάντια σε αυτές.

Ξέρουν οι σοσιαλφασιστές ότι αν ποτέ δοκιμάσουν να κατανείμουν τα πτώματα ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις και τα ξεχωριστά τμήματα των τάξεων θα χρειαστεί πρώτα-πρώτα να αυτοκτονήσουν οι ίδιοι. Ασφαλώς το βιομηχανικό κεφάλαιο σκοτώνει γιατί σπάνια παίρνει όλα τα μέτρα που χρειάζονται για να προστατεύσει τη ζωή των εργατών του, επειδή αυτά τα μέτρα αυξάνουν το παραγωγικό κόστος. Όμως το κεφάλαιο που σκοτώνει λιγότερο είναι ακριβώς εκείνο που πυροβολούν οι 17Νοεμβρίτες και που το βομβαρδίζουν πολιτικά και διοικητικά οι κνίτες, ώσπου να το διαλύσουν παραγωγικά. Όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παγκόσμια τα εργατικά ατυχήματα είναι συντριπτικά μικρότερα στους τομείς υψηλής οργανικής σύνθεσης του κεφάλαιου, δηλαδή εκεί όπου τεράστιος όγκος μέσων παραγωγής μπαίνει σε κίνηση από έναν αναλογικά μικρότερο όγκο εργατικής δύναμης. Ακριβώς σε αυτούς τους τομείς κατά μέσο όρο τα μέτρα ασφαλείας είναι καλύτερα, οι συνθήκες δουλειάς είναι οι καλύτερες και οι αμοιβές πολύ μεγαλύτερες από κάθε άλλο κλάδο. Είναι φυσικό, γιατί η κερδοφορία αυτών των μονάδων στηρίζεται περισσότερο στην ανεπτυγμένη τεχνολογία - που συνεπάγεται και μείωση της δυνατότητας για ατύχημα, επειδή ακριβώς εκεί το ατύχημα κοστίζει πελώρια ποσά στο κεφάλαιο - και λιγότερο στην υπερεκμετάλλευση της εργατικής δύναμης. Αντίθετα η υπερεκμετάλλευση, τα πολλά ατυχήματα, η μεγάλη κούραση και οι μικροί μισθοί συναντιούνται εκεί που είναι χαμηλή η οργανική σύνθεση και ψηλός ο σχετικός όγκος και η ένταση της εργασίας. Είναι στα μικρά αφεντικά της βιοτεχνικής οικοδομής που αναλογούν οι περισσότεροι θάνατοι εργατών, είναι στη μικροβιοτεχνία, ιδιαίτερα την παραγωγικά και τεχνολογικά ξεπερασμένη, όπου είναι αφάνταστα πιο ψηλά τα ποσοστά και οι πιθανότητες ατυχήματος. Είναι στα χωράφια και ανάμεσα στα φυτοφάρμακα της πλούσιας και μεσαίας αγροτιάς των επιδοτήσεων που ξεθεώνεται και δοκιμάζει τις χειρότερες συνθήκες ζωής και περιθάλψης το μεταναστευτικό προλεταριάτο, είναι εκεί που δοκιμάζει τα χειρότερα πλήγματα η ζωντανή εργασία. Εκεί θα αντιστοιχούσαν φυσιολογικά και οι περισσότεροι πυροβολισμοί, εκεί θα έπρεπε να κατευθύνονται και τα πολιτικά πυρά του ψευτοΚΚΕ, αν τουλάχιστον εννοούσε αυτά που λέει. Αλλά πως θα ήταν δυνατό να πυροβολήσουν οι σοσιαλφασιστές την άμεση πολιτική τους βάση; Πως είναι δυνατό να αυτοκτονήσουν οι παλιοί κνίτες του συνδικάτου οικοδόμων που σε μεγάλο ποσοστό έχουν γίνει τα νέα δουλοκτητικά μικρά ή μεγάλα αφεντικά των μεταναστών; Πως είναι δυνατό να δημιουργηθεί κίνημα για υγιεινότερες συνθήκες δουλειάς στην Ελλάδα, όταν κάθε συνδικάτο και κάθε κίνηση πολιτών την ελέγχει το μαύρο μέτωπο ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ - Σημίτη, Λαλιώτη και σήμερα και οι σοσιαλφασιστές της καραμανλικής ΝΔ; Πότε έβαλε αυτό το μαύρο μέτωπο ζήτημα συνθηκών ζωής των εργατών; Ποιο "Δίκτυο" και ποιοι πολιτικοί εργολάβοι του ΣΥΝ, προστάτες τάχα των μεταναστών έθεσαν σαν κεντρικό ζήτημα την συγκεκριμένη πάλη και με ποια πρακτικά μέτρα;

Αλλά ακόμα και αν υπήρχε κάποιο τέτοιο κίνημα, ακόμα και αν ήταν μαζικό, ακόμα και αν μέτραγε ακριβώς πόσοι θάνατοι στην παραγωγή ή στην κοινωνία οφείλονταν αποκλειστικά στην αστική τάξη και πάλι ο λαός και πάλι οι συνειδητοί επαναστάτες δεν θα έλυναν σε αυτή την εποχή το ζήτημα με τη βία των όπλων. Ούτε ατομικά, ούτε συλλογικά, όπως υπονοούν οι σοσιαλφασιστές.

Οι αστοί και οι ιμπεριαλιστές αξίζουν - για τον μαρξισμό - τον θάνατο ή καλύτερα ο θάνατός τους γίνεται αναπόφευκτος μόνο όταν με συστηματική βία, ιδιαίτερα με πολιτική βία ματώνουν τους λαούς και τα έθνη. Αυτό ισχύει για όλα τα άτομα, όλων των αντιδραστικών τάξεων. Οι μαρξιστές και γενικά η συνειδητή επαναστατική δημοκρατία ποτέ δεν εξόντωσαν τα μέλη μια τάξης πριν όχι μόνο η ίδια η τάξη, αλλά και τα συγκεκριμένα μέλη της **μισθηθούν** από το λαό για τη συγκεκριμένη εκμεταλλευτική τους βαρβαρότητα και **μάλιστα τη βαρβαρότητα που έφτασε ως την ακραία πολιτική βία**. Οι λενινιστές σκότωσαν τον Τσάρο όχι μόνο γιατί ήταν μισητός σαν ηγέτης μιας μεγάλης, βίαιης και εξαιρετικά καταπιεστικής κρατικής μηχανής, αλλά γιατί συγκεκριμένα μισήθηκε από το λαό αφού έσυρε στο σφαγείο του Α' παγκόσμιου πολέμου εκατομμύρια ρώσων αγροτών και εργατών. Όμως οι μπολσεβίκοι δεν σκότωναν τους τσαρικούς πολιτικούς γενικά, και ακόμα λιγότερο απέφυγαν να σκοτώνουν πριν βρουν μαχητικά εναντίον τους και τους ηγέτες αστούς και μικροαστούς αντιπάλους τους. Η μαζική εξόντωση μιας τάξης και

μάλιστα η αντιμετώπιση και των μελών μιας τάξης σαν ατόμων που αξίζουν τον θάνατο δεν έχει σχέση με κανένα μαρξισμό. Για τον μαρξισμό η επαναστατική βία δεν μπορεί παρά να είναι βία των μαζών και οι μάζες γενικά δεν θέλουν να σκοτώνουν παρά συγκεκριμένους ανθρώπους σε συγκεκριμένες εποχές. Το “θάνατος στους πλούσιους”, δηλαδή ο θάνατος για την ειδική σχέση που έχουν τα μέλη μιας τάξης με την ιδιοκτησία ή με τα μέσα παραγωγής και κατανάλωσης είναι σύνθημα των ριζοσπαστών μικροαστών και παλιότερα των φεουδαρχών και των παπάδων και καμιά σχέση δεν έχουν με το συνειδητό αντικαπιταλιστικό προλεταριάτο. Γι’ αυτό το τελευταίο, όλο-όλο το ζήτημα, και μόνο **όταν έρθει η στιγμή**, είναι να χάσει ο αστός τα μέσα παραγωγής από τους άμεσους παραγωγούς και όχι τη ζωή του. Ίσα- ίσα μάλιστα αυτή η ζωή, απελευθερωμένη από την ιδιοκτησία της, μπορεί να γίνει εξαιρετικά χρήσιμη για το προλεταριάτο, ιδιαίτερα τον πρώτο καιρό που παίρνει την εξουσία, όταν του λείπουν οργανωτές της παραγωγής. Βεβαίως στη διάρκεια αυτής της διαδικασίας που ονομάζεται επανάσταση, οι τάξεις και τα άτομα φτάνουν στη βία και χρησιμοποιούν την τρομοκρατία πράγμα που γεννάει τα αντίστοιχα αισθήματα μίσους και μάλιστα και στα δύο ταξικά στρατόπεδα που συγκρούονται. Αλλά ακόμα και τότε, και μιλώντας γενικά, ο συνειδητός μαρξιστής και ο πρωτοπόρος προλετάριος βρίσκονται πιο μπροστά από τη μέση επαναστατική μάζα και δεν θέλουν κανένα θάνατο σαν τέτοιο. Ο Μάο έλεγε ότι είναι αντίθετος με τη θανάτωση των εχθρών έξω από τις ανάγκες μιας στρατιωτικής αναμέτρησης, αλλά αν χρειαστεί το κόμμα να σκοτώσει μερικούς αντιδραστικούς αυτό πρέπει να γίνει **μόνο** για να **ικανοποιηθούν** οι μάζες που μαρτύρησαν από αυτούς και όχι γιατί αυτό είναι ηθικά επιβεβλημένο και πολιτικά απαραίτητο.

Στην περίπτωση της 27ετίας της 17N δεν υπήρχε εκφρασμένη διάθεση καμιάς επαναστατικής και δημοκρατικής μάζας να σκοτωθούν αυτοί που σκότωνε η 17N. Αν υπήρξε κάποια τέτοια διάθεση ήταν μόνο για τους δύο βασανιστές Μάλλιο και Μπάμπαλη, αλλά ούτε αυτή είχε εκφραστεί πολιτικά με μαζικό τρόπο, όχι μόνο από το λαό, αλλά ούτε από τα ίδια τα θύματα. Αλλά αυτούς τους δύο τους σκότωσε η 17N (τον Μπάμπαλη τον ανέλαβε ένα άλλο όνομα-φάντασμα), μόνο για ανοίξει το δρόμο στο νέο καθεστώς, ώστε αυτό να διεισδύσει μέσα στην αστυνομία πράγμα που φάνηκε από την δολοφονία του επικεφαλής των ΜΑΤ λίγο αργότερα. Το μαζικό πολιτικό αίτημα την εποχή της δολοφονίας των βασανιστών ήταν η αποχουντοποίηση, δηλαδή η τιμωρία των χουντικών, ιδιαίτερα το ξωπέταγμα τους έξω από το κράτος. Απέναντι σε αυτό το κίνημα, που διεξήχθη κύρια μέσα στα Πανεπιστήμια, το ψευτοΚΚΕ έπαιξε το ρόλο του ανοιχτού εχθρού.

Ο ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΣ ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Συγκεντρώσαμε την προσοχή μας στα θύματα - βιομηχάνους για να αποδείξουμε μέσα από αυτά την αντιδραστική πολιτική φύση τόσο των χτυπημάτων, όσο και την ουσιαστική πολιτικοϊδεολογική ταύτιση του ψευτοΚΚΕ με τη 17N. Αλλά και τα υπόλοιπα θύματα, αμερικάνοι πράκτορες, στρατιωτικοί, διπλωμάτες, καθώς και πολιτικοί φίλοι τους στην Ελλάδα δεν θα γίνονταν σήμερα στόχοι ενός αυθόρμητου λαϊκού κινήματος και ακόμα περισσότερο κανένα λαϊκό κίνημα δεν θα θεωρούσε δικαιολογημένο το θάνατό τους. Η τελευταία φορά που το λαϊκό κίνημα είχε λόγους να θελήσει θάνατο στελεχών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ήταν στην εμφυλιακή και μετεμφυλιακή εποχή, ακριβώς επειδή αυτοί καθοδηγούσαν την μαζική πολιτική βία ενάντια στο λαό. Αλλά το επαναστατικό τότε ΚΚΕ δεν κατέληγε ποτέ σε δολοφονική επίθεση ενάντια σε διπλωμάτες ή στρατιωτικούς εκπροσώπους των ΗΠΑ, αλλά σε μαζική πάλη ενάντια στο συγκεκριμένο και χειροπιαστό πολιτικό και στρατιωτικό εχθρό, κυρίως όπως εκδηλωνόταν στο πεδίο της στρατιωτικής αναμέτρησης, ανοιχτής ή παράνομης. Υπήρχε ωστόσο ως το 1974 ένα έδαφος για να θελήσει ένα αυθόρμητο δημοκρατικό κομμάτι του λαού τη στρατιωτική βία ενάντια στους εκπροσώπους των ΗΠΑ στην Ελλάδα.

Όμως μετά το '74 δεν υπήρχε κανείς πραγματικός λόγος για κάτι τέτοιο και καμιά πηγαία διάθεση το λαού και των δημοκρατών για βία ενάντια σε Αμερικανούς. Ακριβώς αυτή την εποχή γεννήθηκε η αντιαμερικάνικη υστερία. Όχι τυχαία η δικαιολόγηση και η πλατιά συγκρότησή της σαν μιας φαιοκόκκινης πολιτικοϊδεολογικής συμμαχίας στηρίχθηκε στο ρόλο των ΗΠΑ στο Κυπριακό. Η παπανδρεϊκή και ψευτοΚΚΕ πολιτική εκστρατεία ενάντια στις ΗΠΑ αξιοποίησε την εκδικητική μανία του ελληνικού σοβινισμού και ειδικά της ιωαννιδικής χούντας ενάντια στις ΗΠΑ, γιατί δεν επέτρεψαν την Ένωση, δηλαδή την προσάρτηση της Κύπρου από την Ελλάδα, αποτρέποντας την τούρκικη επέμβαση στο νησί.

Το γεγονός ότι ο βασικός υποκινητής και ο μοναδικός ανοιχτός υπερασπιστής της τούρκικης επέμβασης στο νησί ήταν αναντίρρητα η ΕΣΣΔ, που με επίσημη ανακοίνωση του πρακτορείου ΤΑΣ χαιρέτησε την εισβολή σαν “απόπειρα αποκατάστασης της συνταγματικής τάξης”, κρύφτηκε συστηματικά από τον λαό. Έτσι συγκροτήθηκε μετά το '74 ένας καθαρά ιδεολογικός και στηριγμένος στην απάτη “αντιαμερικανισμός του παρελθόντος” που στη συνέχεια καλλιεργήθηκε με τη βοήθεια όλης της προπαγανδιστικής μηχανής του Συμφώνου της Βαρσοβίας και αργότερα της μετασοβιετικής εξίσου καγκεμπίτικης Ρωσίας. Έτσι δημιουργήθηκε ένας αντιαμερικανισμός έξω από τη ζωή, δηλαδή έξω από την υλική εμπειρία της μάζας, σαν μια θρησκευτική πεποίθηση. Όχι τυχαία αυτή η πεποίθηση εμπλουτίστηκε με τον αντισημιτισμό και τον ορθοδοξοφασισμό. Αυτός ο ιδεολογικός και θρησκευτικός αντιαμερικανισμός είναι σήμερα το βασικό εργαλείο με το οποίο η νεοσαρική Ρωσία και οι άνθρωποί της σέρνουν την Ελλάδα στο αντιαμερικανικό τους μέτωπο, όπως έσυραν οι Γερμανοί τους αραβικούς λαούς στο αντιαγγλικό τους μέτωπο.

Όμως επειδή στην ελληνική περίπτωση, αντίθετα από ότι έγινε με τους αραβικούς λαούς το 1940, αυτό το μίσος δεν γεννιέται καθόλου από την ίδια την ζωή των μαζών δεν μπορεί σήμερα να μετατραπεί σε πρακτική πολιτική βία παρά μόνο σαν βία κάποιων ειδικών, δηλαδή σαν βία πρακτόρων και ασφαλιτών. Ο αντιδραστικός αυτός και όψιμος αντιαμερικανισμός αναπτύσσεται μόνο όσο ανεβαίνει η πραγματική δυνατότητα της άλλης υπερδύναμης να αρπάζει την εξουσία, να γίνεται κυρίαρχη ιδεολογικοπολιτική δύναμη και από και να ελέγχει τη “γενική γραμμή του έθνους” και να διαμορφώνει ανάλογα την πολιτική συνείδηση των μαζών. Σε αυτή τη φάση είναι δυνατό ο ελληνικός θρασύ να βλέπει τους νεκρούς των αμερικάνικων βομβαρδισμών στο Βελιγράδι, δίχως ποτέ να μαθαίνει ότι οι Σέρβοι κατέσφαξαν την ίδια στιγμή τους πολλαπλάσιους Κοσσοβάρους, ώστε να μπορεί να συσχετίζει ανάμεσά τους αυτά τα γεγονότα. Μπορεί αυτός ο αντιαμερικανισμός να είναι τόσο καλά δουλεμένος ώστε την ώρα που 5000 αθώοι αμερικανοί πολίτες θάβονται κάτω από τα ερείπια των δίδυμων πύργων, το έθνος είναι έτοιμο να βγάλει ένα στεναγμό ανακούφισης, αφού τα εγκλήματα της “μόνης υπερδύναμης” επιτέλους πληρώνονται. Η διακομματική εθνική γραμμή του Α. Παπανδρέου, του Σημίτη και της Παπαρήγα, του Κωνσταντόπουλου και του Καραμανλή έχουν οπλίσει όλα αυτά τα χρόνια το χέρι της 17N. Ο λαός δεν σκοτώνει μαζί με την 17N, δεν ενθουσιάζεται με την 17N, αλλά δεν θα υπήρχε 17N εδώ και δεκαετίες αν δεν την κάλυπταν **εκτός από το κράτος και τα αντιαμερικάνικα αισθήματα της πλατιάς μάζας**. Είναι αυτά τα αισθήματα που επέτρεψαν στο “εθνικό” σοσιαλφασιστικό μέτωπο να αποφεύγει πάντα με μια απλή δήλωση κάθε πολιτικό κίνημα ενάντια στη 17N. Και αυτά τα αισθήματα καλλιεργήθηκαν από αυτό το μέτωπο. Ακόμα και τώρα το βασικό ζήτημα δεν είναι ότι πρέπει η 17N να εξαρθωθεί επειδή σκοτώνει διπλωμάτες ή στρατιωτικούς μιας ξένης μη επιτιθέμενης χώρας, αλλά επειδή αυτή η εχθρική χώρα μπορεί να θυμώσει και να βρει πρόσχημα να επιτεθεί στη δικιά μας, που είναι το αιώνιο θύμα της. Η μεγάλη μάζα έχει μάθει από τους ηγέτες της να εύχεται το κακό των Αμερικανών δίχως να το δείχνει. Αυτή είναι η κατάσταση ενός έθνους που οι νέοι ανερχόμενοι δυνάστες του, οι ρώσοι σοσιαλϊμπεριαλιστές το εκπαιδεύουν στην τέχνη της υποκρισίας. Το ότι το καθεστωτικό μπλοκ προσπαθεί να βγάλει απολίτικα και αποκλειστικά λούμπεν τα μέλη της 17N δεν είναι καθόλου τυχαίο. Δεν πρέπει να συσχετίσει κανείς τη δράση των Ξηρών, του Κονδύλη, των Σερίφηδων και των άλλων με την ιδεολογία τους και την ιδεολογία τους με τον εθνικό αντιαμερικανισμό, με τον ορθοδοξοφασισμό, με τον μικροαστικό αντικαπιταλισμό και τελικά με όλα αυτά τα κοινά συμπτώματα της ίδιας εθνικοσοσιαλιστικής και φαιοκόκκινης αρώστιας που αναπόφευκτα, αν δεν αναχαιτιστεί, οδηγεί τη χώρα σε μια νέα, πολύ χειρότερη από την προηγούμενη, σε μια ναζιστικού τύπου δικτατορία.

Αναλύσαμε παραπάνω διεξοδικά την πολιτική την οποία υπηρετούσαν τόσο στρατηγικά όσο και τακτικά και στην οποία ήταν απόλυτα υποταγμένα τα στρατιωτικά χτυπήματα της 17N. Ακόμα αναδείξαμε τις συγκεκριμένες πολιτικές δυνάμεις που την ανάπτυξη και προώθηση της στρατηγικής και τακτικής βοήθησε με τη στρατιωτική δράση της η 17N. Ανεξάρτητα από το αν έχουν και ποιους άμεσους και συγκεκριμένους δεσμούς έχουν αυτές οι πολιτικές δυνάμεις με τη 17N είναι σίγουρο ότι έχουν ένα ενιαίο καθοδηγητικό κέντρο και δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτό το κοινό κέντρο είναι ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός. Δεν πρέπει επίσης να υπάρχει σε κανέναν λογικό άνθρωπο αμφιβολία ότι η για τόσα χρόνια τόσο ασύλληπτη δολοφονική συμμορία είχε μια αποφασιστική κάλυψη από ένα ισχυρότατο τμήμα του κρατικού μηχανισμού. Δεν μπορεί επίσης

να υπάρχει αμφιβολία ότι με τη σειρά του αυτό το τμήμα του κρατικού μηχανισμού μπορούσε να καλύπτει τη δράση της 17N ακριβώς επειδή είχε και αυτό με τη σειρά του τουλάχιστον την κάλυψη εκείνων των πολιτικών οργανισμών, που η τακτική και η στρατηγική τους διευκολυνόταν από τα χτυπήματα και την προπαγάνδα της 17N.

ΓΙΑΤΙ ΤΩΡΑ Η ΕΞΑΡΘΡΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΞΑΡΘΡΩΣΗ

Μένει λοιπόν στη βάση αυτών των συμπερασμάτων να εξηγηθεί το γιατί αυτές οι διεθνείς και εσωτερικές πολιτικές δυνάμεις αναγκάζονται να συλλάβουν και να εξαρθώσουν τουλάχιστον ένα μεγάλο τμήμα αυτού του δολοφονικού μηχανισμού. Γιατί με άλλα λόγια ο σοσιαλϊμπεριαλισμός φθείρει ή καταστρέφει ένα τόσο χρήσιμο εργαλείο του;

Γράψαμε στην αρχή του άρθρου μας ότι το ηγεμονικό ρωσόδουλο μπλοκ εξουσίας στην Ελλάδα δεν θα μπορούσε να παίξει τον καιρίο διεθνή του ρόλο, δηλαδή το ρόλο του επιδέξιου εισοδιστή μέσα την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη Δύση γενικότερα, αν δεν έδωχε από πάνω του τη βαριά υποψία ότι υπέθαλπε την 17νοεμβρίτικη τρομοκρατία. Η ανάγκη αυτή έγινε πολύ μεγαλύτερη όταν χάρη στη μεγάλη σφαγή της 11 του Σεπτεμβρίου και την Αλ Κάιντα που η ίδια καθοδηγεί, η ρώσικη πολιτική μπόρεσε να κάνει ένα μεγαλειώδες εισοδιστικό άλμα μέσα στη Δύση. Δεν μπορούσε και δεν έπρεπε ύστερα από αυτό να μένει πίσω από τη Ρωσία η ως τότε πολύ πιο προωθημένη μέσα στη Δύση Ελλάδα και μάλιστα την ώρα που η απαίτηση των ΗΠΑ για σύλληψη της 17N είχε γίνει υστερική μετά τη μεγάλη σφαγή του Μανχάταν.

Το ερώτημα ωστόσο δεν είναι μόνο το ποια ανάγκη έκανε υποχρεωτική την απόσυρση της 17N, **αλλά τι ήταν εκείνο που έκανε αυτή την απόσυρση δυνατή**, δηλαδή γιατί η ρώσικη πολιτική στην Ελλάδα μπορούσε έστω και για ένα διάστημα, έστω και μερικά να αποστηρηθεί ενός τέτοιου όπλου.

Η εξήγηση που δίνουμε είναι ότι αυτό το εργαλείο έχει **κατ' αρχήν** επιτελέσει το βασικό έργο για το οποίο εφευρέθηκε και χρησιμοποιήθηκε. Το βασικό του έργο ήταν να φέρει στην εξουσία ένα συγκεκριμένο πολιτικό μπλοκ και ταυτόχρονα να αδυνατίσει στο έπακρο και κάνει εξαιρετικά ακυρίαρχο κάθε εχθρικό πολιτικό μπλοκ.

Αυτό φαίνεται και στην ίδια την ένταση και το ρυθμό χρήσης του εργαλείου. Όσο ο πυρήνας Α. Παπανδρέου - Σημίτη - Λαλιώτη άρχισε να ανεβαίνει και να σταθεροποιείται στην εξουσία αντιπαλεύοντας το δυτικόφιλο τμήμα της ΝΔ και τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ανάμεσα στα 1983 και τα 1994, οπότε έπεσε ο Μητσοτάκης από την εξουσία και από την ηγεσία της ΝΔ, η 17N είχε αναλάβει την ευθύνη για 40 χτυπήματα από τα οποία τα 26 δολοφονίες και δολοφονικές απόπειρες. Ανάμεσα στο 1995 και το 2002 έδωσε 10 χτυπήματα από τα οποία 2 δολοφονίες. Αυτό σημαίνει ότι στην πρώτη περίοδο των 11 χρόνων της μεγάλης πολιτικής έντασης όπου κρίθηκαν τα πάντα, είχαμε κατά μέσο όρο 3,63 χτυπήματα κάθε χρονιά από τα οποία τα 2,36 ήταν δολοφονικά. Στην τελευταία δετία όπου η σημιτολαλιωτική εξουσία είχε σταθεροποιηθεί και ο Καραμανλής είχε έρθει στην εξουσία είχαμε κατά μέσο όρο 1,25 χτυπήματα κάθε χρονιά από τα οποία μόνο τα 0,25 δολοφονίες.

Αν προσθέσουμε, όπως πρέπει, στην πρώτη περίοδο τις δολοφονίες Τζώρτζη Αθανασιάδη και Θεοφανόλου που δεν τις αναλαμβάνει η 17N για να μην φανούν οι δεσμοί της με το κράτος (Ο Θεοφανόπουλος ήταν ο αρμόδιος εισαγγελέας που ισχυρίστηκε ότι η δολοφονία Τζώρτζη Αθανασιάδη ήταν πολιτική, αντίθετα με τους κρατικούς ισχυρισμούς ότι ήταν καθαρά ποινική υπόθεση), καθώς και την απόπειρα κατά Ραφτόπουλου, τότε πάμε στην πρώτη περίοδο στα 2,63 δολοφονικά χτυπήματα το χρόνο. Αντίστοιχα στη δεύτερη περίοδο πρέπει να προσθέσουμε το δολοφονικό χτύπημα στο σοβινιστή Μιχαολιάκο, οπότε έχουμε 0,36 δολοφονικά χτυπήματα το χρόνο.

Αποδεικνύεται σε κάθε περίπτωση ότι μετά το '94, δηλαδή μετά την πτώση του Μητσοτάκη, η χρησιμότητα της 17N έγινε οριακή. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι το πολύ διευρυμένο νέο μπλοκ εξουσίας, το διευρυμένο δηλαδή με τον Καραμανλή μπλοκ Σημίτη - Κωνσταντόπουλου- Παπαρήγα ήταν πια σε θέση να πετύχει καλύτερα και ασφαλέστερα αποτελέσματα δίχως την επέμβαση της 17N.

Ας πάρουμε για παράδειγμα το βιομηχανικό σαμποτάζ. Για να κλείσουν εντελώς τα Λιπάσματα στη Δραπετσώνα δεν έφταναν δύο δολοφονίες και 20 χρόνια διαδηλώσεις και δημοτικές και κομματικές ίντριγκες. Έφτασε όμως το φάγωμα της Β. Παπανδρέου από το Υπ. Βιομηχανίας και η

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ "17Ν" ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

θερμή συνηγορία του Καραμανλή για να κλείσει μέσα σε λίγους μήνες στα τέλη του '99. Επίσης ότι δεν πέτυχαν οι πολύχρονες κινητοποιήσεις των κνιτών και των ψευτοϊκολόγων και τα γκαζάκια του Μαζιώτη, το πέτυχε μέσα σε λίγες ώρες το ελεγχόμενο πλέον από τους αντιβιομηχανιστές και αντιαναπτυξιακούς Συμβούλιο Επικρατείας το οποίο απαγόρευσε την επένδυση του Χρυσού της TVX, τη μεγαλύτερη επένδυση βαριάς βιομηχανίας των τελευταίων δεκαετιών. Το ίδιο έκανε το Σ.τ.Ε όταν πρόσφατα αποφάσισε το κλείσιμο του εργοστασίου "Φοίβος" στην Καλλιθέα. ίδιο ετοιμάζεται να κάνει και με την τεράστια επένδυση της Πετρόλα στην Ελευσίνα. Εδώ η κνιτοσυνασπισμική Επιτροπή Αγώνα που θέλει να ματαιώσει το έργο δεν χρειάζεται να κάνει ούτε καν τις άμαζες διαδηλώσεις της. Το Συμβ. Επικρατείας βγάζει δυσμενείς αποφάσεις και ματαιώνει την έναρξη του έργου. Εννοείται ότι σε όλα αυτά ο Καραμανλής είναι στην πρώτη γραμμή.

Ανάλογα γίνονται με τους Αμερικάνους που έχουν σταματήσει να δολοφονούνται από το 1988, αφού είναι από πολύ καιρό δυνατό στους ρωσόδουλους να έχουν τους δικούς τους S-300. Όσο για τους Τούρκους ο τελευταίος σκοτώθηκε το '94. Τότε ήταν να ματαιωθεί μια λίγο-πολύ γνήσια ελληνοτουρκική ειρήνη. Τώρα υπάρχει μια πλασματική ρώσικη ειρήνη.

Σημαίνουν όλα αυτά ότι θα μειωθεί η πολιτική βία; Όχι. Αντίθετα πιστεύουμε ότι η πολιτική βία θα δυναμώσει, μόνο που για μια ολόκληρη περίοδο θα παίρνει πιο ραφινάτες, πιο ύπουλες και πιο καταστροφικές μορφές. Τώρα για παράδειγμα μπορεί ο Καραμανλής να ενώνει τη φωνή του με τους κνίτες και να στέλνει στον τάφο το Σφηνιά. Μετά ένας κατάλληλα επιλεγμένος εισαγγελέας ανακριτής μπορεί να αποδεικνύει ότι ο κύριος υπεύθυνος του ναυαγίου είναι ακριβώς το πλοίο και οι μπουκαπόρτες του, όπως ήθελαν οι κνίτες της ΠΕΜΕΝ. Τώρα, και αυτή είναι η κορωνίδα της λεπτής πολιτικής βίας, μπορεί η Επιτροπή ανταγωνισμού της κεφαλαιαγοράς να επιβάλει ένα πρόστιμο 3,5 δις και να συγκλονίζει συθέμελα τις Μινωικές επειδή τόλμησαν να εκσυγχρονίσουν το στόλο τους. Η 17Ν, το εργαλείο της εξόρυξης άνοιξε το πηγάδι. Τώρα χρειάζεται πιο πολύ ένα άλλο εργαλείο να τραβήξει το νερό.

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΜΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Αργότερα θα χρειαστεί μια νέα εξόρυξη. Είμαστε δηλαδή της άποψης ότι όσο και να είναι ισχυρά τα τμήματα του κρατικού μηχανισμού που οι σοσιαλφασίστες ελέγχουν σήμερα και που θα ελέγξουν ακόμα περισσότερο στο μέλλον, θα χρειαστούν οπωσδήποτε και τη δολοφονική βία. Και αυτό γιατί όσο θα προχωράνε στην απόλυτη πολιτική κυριαρχία θα δυναμώνουν αναπόφευκτα και οι πολιτικές και κοινωνικές αντιστάσεις της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού της χώρας σε αυτήν τους την πορεία. Αναπόφευκτα οι εγκάθετοι θα χρειαστούν την ανοικτή πολιτική δικτατορία, όπως ήδη την έχουν χρειαστεί και την προωθούν με αυξανόμενη ταχύτητα τα αφεντικά τους στην ίδια τη Ρωσία δολοφονώντας μέσα σε μία μόνο χρονιά τριάντα πολιτικούς αντιπάλους τους, κυρίως δημοσιογράφους. Μια ανοικτή πολιτική δικτατορία περιέχει ανάμεσα στις αναγκαίες προϋποθέσεις της επιβολής της τη δολοφονική τρομοκρατία.

Γι' αυτό πιστεύουμε ότι ένας δολοφονικός οργανισμός θα πρέπει να υπάρχει και να είναι ετοιμοπόλεμος. Ένας τέτοιος μηχανισμός **υπάρχει κατ' αρχάς σήμερα πολιτικά** όσο και να προχωρήσει η διαδικασία της απόσυρσης των εκτελεστών και για οσοδήποτε χρόνο. Όσο δεν έχει νικηθεί το πολιτικό χέρι που κρατάει το όπλο της 17Ν και όσο αυτό το χέρι έχει ισχύ μέσα στο κράτος, ο αφοπλισμός και η απόσυρση των εκτελεστών θα αποτελεί μόνο μια μορφή του "παπαδόα". Γι' αυτό ακριβώς το λόγο η συμμορία Σημίτη φροντίζει να στεγανοποιεί απόλυτα την οργανωτική δήθεν εξάρθρωση από την μόνη πραγματική εξάρθρωση που είναι η πολιτική αποκάλυψη και η μαζική καταδίκη μπροστά στο λαό της πολιτικής και ιδεολογικής γραμμής της 17Ν. Είναι καθήκον μάλιστα κάθε πραγματικού δημοκράτη σήμερα να ξεσκεπάσει το γεγονός ότι η οργανωτική δήθεν εξάρθρωση της 17Ν είναι το περιβάλλον της πολιτικής ενίσχυσης της βαθιάς γραμμής της. Στο σημείο αυτό μπορεί κανείς να καταλάβει πόσο βρώμι-

κο είναι το παιχνίδι μεταμφιεσμένων κνιτών, εισοδιστών σαν τον Ν. Μπίστη, που προσπαθούν να πείσουν το δημοκρατικό κόσμο ότι ο Σημίτης όντως χτύπησε την τρομοκρατία στο κέντρο της.

Αλλά ο 17νοεμβρίτικος μηχανισμός πρέπει να υπάρχει και οργανωτικά-στρατιωτικά. Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι η τελευταία προκήρυξη είναι πραγματικά δικιά της γιατί περιλαμβάνει ότι εξυπηρετεί τη σημερινή γραμμή, αλλά και τη μελλοντική ταχτική του σοσιαλφασισμού. Η κλοπή των όπλων από την Κω ενισχύει αυτή μας την πεποίθηση.

Κατ' αρχήν η προκήρυξη αποδέχεται ότι η οργάνωση έχει χτυπηθεί στο κέντρο της. Αυτό είναι πρωτοφανές για μια συνωμοτική οργάνωση που μάλιστα ο υποτιθέμενος αρχηγός της έχει συλληφθεί και αρνείται κάθε σχέση με αυτήν. Όμως αυτό εξυπηρετεί πολιτικά την κυβέρνηση Σημίτη που προσπαθεί να πείσει ντόπιους και ξένους δύσπιστους ότι η 17Ν έχει χτυπηθεί όντως στο κέντρο της. Θα πει κανείς ότι συνέφερε περισσότερο την κυβέρνηση για να γίνει πειστικότερος αυτός ο ισχυρισμός της να μην υπάρχει καθόλου προκήρυξη, οπότε και η 17Ν. Όμως το ρεύμα της δυσπιστίας δυναμώνει όσο η κυβέρνηση στεγανοποιεί τις έρευνες. Έτσι ο μεν Χρυσοχοϊδης καθησυχάζει τους πεισμένους δυτικούς λέγοντας ότι η προκήρυξη είναι πλαστή, ο δε Σημίτης υπονοεί ότι η προκήρυξη δεν αποκλείεται να είναι αληθινή, οπότε οι δύσπιστοι καθησυχάζονται από το περιεχόμενό της. Επιπλέον με αυτή τη στάση ο Σημίτης διασφαλίζεται πολιτικά από μια μελλοντική επαναδραστηριοποίηση της 17Ν.

Ο δεύτερος λόγος που κάνει αυτή την προκήρυξη πειστική σαν 17νοεμβρίτικη είναι η ανακρίνοση της αναστολής των χτυπημάτων στο σημείο που γράφει ότι: **"Χάσαμε πολλούς συντρόφους. Αυτό δε μπορούμε να το διαψεύσουμε. Χάσαμε ένα μεγάλο μέρος της "οικογένειας" μας. Ένα μεγάλο μέρος του δυναμικού του πρώτου κύκλου. Αυτό αλλάζει κάπως την πορεία μας, αλλά δεν ματαιώνει τίποτα. Απλώς αναβάλλει. Και για να γίνει κατανοητό το γιατί δεν υπάρχει τέλος -τουλάχιστον το τέλος που νομίζουν οι υπαλληλίσκοι των αμερικάνων- φανταστείτε τέσσερις ομόκεντρους κύκλους. Ο ένας μέσα στον άλλον, χωρίς κανένα σημείο επαφής. Κάτι σαν ένας στόχος. Μόνο που στην περίπτωση του δικού μας στόχου, η νίκη δεν επιτυγχάνεται χτυπώντας στο κέντρο"** (Οι υπογραμμίσεις δικές μας)

Δηλαδή η 17Ν εγγυάται στο καθεστώς αυτό που εκείνο θέλει, **την αναβολή**, δηλαδή την αναστολή των δολοφονιών για ένα αόριστο διάστημα. Πρόκειται για εκείνο το διάστημα στη διάρκεια του οποίου η "Αγία Τριάδα", που τώρα έχει γίνει τετράδα με το Χρυσοχοϊδη, θα γίνει ο ήρωας όλης της Δύσης. Στο διάστημα αυτό όχι μόνο οι εντελώς αποβλακωμένοι δυτικοί ιμπεριαλιστές, αλλά και οι ντόπιοι αστοί θα παραλύσουν τόσο πολύ μπροστά σε αυτούς τους ξαφνικούς και όψιμους σωτήρες τους, ώστε θα τους επιτρέψουν τον πιο θυελλώδη διεθνή εισοδισμό και την ακόμα πιο θυελλώδη επέλασή τους στο ήδη παραλυμένο από τους ίδιους εσωτερικό πολιτικό και οικονομικό οικοδόμημα. Από την άλλη στην ίδια παράγραφο υπάρχει η υπόσχεση ότι η συμμορία θα συνεχίσει να υπάρχει. Μάλιστα είναι σε αυτήν την παράγραφο που η 17Ν καρφώνει το Γιωτόπουλο σαν σημερινό κέντρο για να προαναγγείλει μια άλλη 17Ν που το κέντρο της θα προκύψει από την περιφέρεια. Πρόκειται μάλιστα για μια πρωτοφανή περιφέρεια γιατί δεν έχει **κανένα σημείο επαφής** με το κέντρο, πράγμα που σημαίνει ότι όχι μόνο η περιφέρεια δεν ξέρει το κέντρο, αλλά ούτε το κέντρο την περιφέρεια. Το μόνο που μπορεί να σημαίνει αυτό το "πρωτότυπο" σχήμα είναι ότι το πραγματικό κέντρο είναι έξω από όλους τους κύκλους, δηλαδή έξω από την ίδια τη 17Ν, πράγμα που άλλωστε πολλοί εκτός από εμάς έχουν ήδη υποπτευθεί. Βεβαίως αυτό σημαίνει κι' όλας ότι το νέο κέντρο θα είναι ένα κέντρο που ξεπήδησε πιο πολύ από τη βάση της οργάνωσης, ένα κέντρο πιο "λαϊκό" από το προηγούμενο που γι' αυτό θα γράφει πιο "λαϊκές", με πιο πολλά φιλολογικά λάθη προκηρύξεις και με πιο πολλά πραγματολογικά λάθη, που ήδη αποδεικνύουν την σχετική άγνοια του νέου κέντρου για όσα ήξερε το παλιό "διανοουμενίστικο" κέντρο. Αυτός είναι ένας επιπλέον τρόπος για να καρφωθεί ο Γιωτόπουλος (δηλαδή το να γραφτεί τώρα μια προκήρυξη με τελείως άλλο

ύφος), αλλά κυρίως είναι ένας άλλος τρόπος για να συνεχίσει η δολοφονική συμμορία να διατηρεί την πολιτική της βάση, δηλαδή το μικροαστικό και λούμπεν αντικαπιταλιστικό φαιοκόκκινο κοινό της που τόσο προδομένο νοιώθει από την άθλια, δημοσιούπαλληλική και καταδοτική συμπεριφορά των συλληφθέντων ως τα χθες ηρώων του. Δεν είναι τυχαία η αναφορά που γίνεται στο εξής απόσπασμα της προκήρυξης: **"δεν ενδιαφέρονται τόσο αν όσοι κατηγορηθούν είναι αθώοι ή ένοχοι, αν έχουν όντως διαπράξει κάποια βίαιη ενέργεια ή όχι, αν είναι πραγματικά μέλη της 17Ν, άλλης οργάνωσης ή τελείως άγνωστοι και άσχετοι, αρκεί να φυλακιστούν μερικοί ύποπτοι του ευρύτερου αριστερού χώρου της κοινωνικής ανατροπής με προφίλ συμβατό (πόσο μάλλον τώρα τα χαρδιά ευαγγέλια που έχουν στα χέρια τους άτομα που έχουν "ομολογήσει" υποτιθέμετα οικειοθελώς...)"** (Η υπογράμμιση δική μας). Αλλά υπάρχει και ένα πιο χαρακτηριστικό απόσπασμα: **"Ακόμα πιο δυστυχές όμως είναι το γεγονός ότι στα χέρια των προαναφερθέντων είναι και άτομα εντελώς αμέτοχα! Οι σύγχρονοι Δον Κιχώτες που, βλακωδώς ίσως για πολλούς από εμάς, επιμένουν να θυσιάζουν εαυτούς σε βωμούς δεσμών και φιλιών που ούτε εμείς οι ίδιοι θα μπορούσαμε να πιστέψουμε. Σεβόμενοι λοιπόν τα δικά τους "θέλω", έτσι όπως αυτά έχουν προκύψει μέχρι στιγμής, δεν θα τους υπερασπιστούμε"**. Εδώ υπονοείται ότι κάποιοι από τους κρατούμενους είτε δεν καταδίδουν, είτε ενοχοποιούν με αυτοθυσία τον εαυτό τους για να μην αποκαλυφθούν κάποιοι άλλοι. Δεν ξέρουμε πόσο θα πιάσει ο ισχυρισμός της "μη οικειοθελούς" ομολογίας και ο άλλος της αυτοθυσίας, πάντως οι ποινικοί στον Κορυδαλλό δεν έδειξαν να συγκινούνται και κράζανε τους νέους συγκρατούμενους τους σα ρουφιάνους. Ασφαλώς οι σοσιαλφασίστες του "ριζοσπαστικού" μικροαστισμού θα βρουν τρόπους να στηρίξουν το κύρος των δολοφόνων. Όμως η επιχείρηση επανάκτησης του χαμένου κύρους είναι αβέβαιη και αυτός είναι κατά τη γνώμη μας ο μόνος λόγος για τον οποίο δεν μπορεί να αποκλειστεί η επανεμφάνιση της συμμορίας με άλλο όνομα.

Υπάρχουν πάντως ισχυρές ενδείξεις σύμφωνα με τις οποίες αυτή η προκήρυξη ανήκει στη νέα πολιτική περίοδο του σοσιαλφασισμού και σηματοδοτεί έτσι κι' αλλιώς μια "νέα" 17Ν. Μία τέτοια ένδειξη είναι ότι αυτή θέλει να συνδεθεί με τον κόσμο της θρησκείας και τελικά με τον ορθοδοξοφασισμό γι' αυτό και η προκήρυξη αναφέρεται στη μετά θάνατο ζωή.

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΜΕΝΗ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ ΤΩΝ ΣΟΒΙΝΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΥΠ.

Η σημαντικότερη ωστόσο ένδειξη της συμφωνίας αυτής της προκήρυξης με τη νέα εποχή είναι αντίστροφα η εξαφάνιση κάθε σοβινιστικής και αντιτούρκικης αναφοράς. Αυτή η παράλειψη δεν φαίνεται να έχει μόνο τακτική σημασία. Ήδη από τη δολοφονία Μπακογιάννη και μετά είχε εμφανιστεί μια "άλλη" 17Ν που κατήγγειλε την 17Ν που σκότωσε το Μπακογιάννη και αργότερα τον τούρκο διπλωματικό ακόλουθο Τσετίν Γκιρκού. Αυτή η "άλλη" 17Ν κατήγγειλε εκείνη που δολοφόνησε τον τούρκο ακόλουθο σαν σοβινιστική και μάλιστα την κατηγορήσε για "σοβινιστικό παραλήρημα". (Νέα Ανατολή. 30 Οκτώβρη 1991). Αποδεικνύεται τώρα ότι οι ντόπιοι σοσιαλφασίστες και η ΚαΓΚεΜπε ετοίμαζαν από τότε τη νέα διεθνή και τοπική τους γραμμή που πιθανά μια νέα τρομοκρατική φράξια που θα υλοποιούσε αυτή τη νέα γραμμή. **"Ετσι μπορεί να εξηγηθεί καλύτερα και το πόσο μεθοδικά και προσεκτικά πακεταρίστηκε, σφραγίστηκε και παραδόθηκε, δίχως καμιά πολιτική επιπλοκή, η άχρηστη πλέον πτέρυγα του ενιαίου πρακτόρικου οργανισμού που λέγεται 17Ν."**

Αναφερόμαστε βέβαια όχι τόσο στο οργανωτικό, όσο στο πολιτικό πακετάρισμα, δηλαδή στην εξασφάλιση ότι από τους "αποσυρμένους" τρομοκράτες και από την ανακριτική διαδικασία δεν θα βγει τίποτα που να σπάει το πολιτικό φράγμα που έχει εγκαταστήσει εδώ και χρόνια ο σοσιαλφασισμός γύρω από το δολοφονικό του εργαλείο. **Εννοείται ότι όταν μιλάμε για πολιτικό φράγμα αναφερόμαστε σε φράγμα απέναντι σε διαρροές προς τη δικιά τους κατεύθυνση.** Αν θέλουν αυτή τη στιγμή να εξορίσουν γενικά την πολιτική από τη συζήτηση για τη 17Ν είναι επειδή η συζήτηση οδηγεί πρώτα απ' όλους σε αυτούς του ίδιους. Δεν μπορούμε ωστόσο να αποκλείσουμε ότι κάποια στιγμή δεν θα επιχειρήσουν να ενοχοποιήσουν τους εχθρούς τους. Επίσης όταν μιλάμε για πολιτικό πακετάρισμα δεν θα πρέπει να συμπεριλάβουμε σε αυτό τις προσπάθειες που θα κάνουν να συνδέσουν την τρομοκρατία με στελέχη του βαθιού κρατικού μηχανισμού που θέλουν να εκκαθαρίσουν. Αυτές τις εκκαθαρίσεις τις έχει ήδη προαναγγείλει, μιλώντας για τους δεσμούς της 17Ν και με τις ντόπιες μυστικές υπηρεσίες.

Ήδη αφήνουν δημοσιογραφικές αιχμές ενάντια στην ΕΥΠ

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17Ν"

Άρθρα στη Νέα Ανατολή, αφίσες, η ανοιχτή συγκέντρωση στην Κάνιγγος

Η ΟΑΚΚΕ υποστήριζε πάντα ότι για να ηττηθεί πραγματικά η 17Ν πρέπει να ηττηθεί η πολιτική-ιδεολογική της γραμμή, που δεν είναι άλλη από αυτή του καθεστώτος, των Σημίτη-Λαλιώτη, Παπαρρήγα, Κωνσταντόπουλου, Καραμανλή. Η ΟΑΚΚΕ είναι το μοναδικό κόμμα που καταδίκασε την πολιτική που εξυπηρέτουσαν τα χτυπήματα της 17Ν και έδωσε με αλληπάλληλες καμπάνιες, με αφισοκολλήσεις, με προκηρύξεις, με ανοιχτή συγκέντρωση, την πάλη εναντίον της.

Σήμερα, μετά την ενορχηστρωμένη επιχείρηση σύλληψης των δολοφόνων της 17Ν, χύθηκαν για πρώτη φορά τόνοι μελανιού από αναλυτές που επιχείρησαν μία συνολική θεώρηση της πορείας αυτής της δολοφονικής συμμορίας και την εξαγωγή πολιτικών συμπερασμάτων από αυτή την πορεία.

Εμείς εδώ θα παραθέσουμε για τους αναγνώστες μας τις αναλύσεις που έχουμε δημοσιεύσει στη Νέα Ανατολή κατά καιρούς σε σχέση με τα κεντρικά χτυπήματα της συμμορίας σε δύο μέρη. Στο πρώτο μέρος που δημοσιεύεται σ' αυτό το φύλλο θα αναφερθούμε στα χτυπήματα έως και το 1992. Θα αναφερθούμε επίσης συγκεκριμένα στις καμπάνιες μας ενάντια στη 17Ν σ' αυτή την περίοδο.

Στα άρθρα μας επισημαίναμε πάντα την πολιτική ταύτιση 17Ν και του κόμματος - φερέφωνου της ρώσικης υπερδύναμης στην Ελλάδα, της ναυαρχίδας αυτού που σήμερα οι σοσιαλφασί-

στες ονομάζουν "αριστερά", του ψευτοΚΚΕ.

Στο φ. 5, με ημερομηνία 28/9/1985 λίγους μήνες μετά την ίδρυση της ΟΑΚΚΕ κάναμε την πρώτη τοποθέτηση με αφορμή τη σύλληψη του περιβόητου Κρυστάλλη, πράκτορα της ΕΥΠ επί αρχηγίας Αλεξάκη. Είχαν προηγηθεί οι δολοφονίες των Γουέλς (της CIA), Μπάμπλη, Μάλλιου (βασανιστών και των δύο της χούντας), Τσάντες (ανώτερου αξιωματούχου της αμερικάνικου στρατιωτικού σώματος Τζάσμαγκ), Αθανασιάδη (εκδότη της Βραδυνής) και Μομφεράτου (εκδότη της Απογευματινής):

«Κοιταγμένη από μια συνολική άποψη η τρομοκρατία δολοφονική ή βομβιστική με ή δίχως θύματα αποτελεί ένα πρώτης γραμμής πολιτικό ζήτημα.

Ιδιαίτερα σ' ότι αφορά τις δολοφονίες των τελευταίων χρόνων η θέση μας είναι ότι αυτές όχι μόνο δεν αποτελούν επαναστατικές ενέργειες αλλά αντίθετα είναι αντεπαναστατικές εκατό τοις εκατό.

Οι κομμουνιστές από λόγους αρχής καταδικάζουν την ατομική τρομοκρατία. Όμως το περιεχόμενο, οι στόχοι, οι συνθήκες αυτής της τρομοκρατίας διαφοροποιούν την ποιότητά της και τη στάση των επαναστατών απέναντί της.

Είναι άλλο πράγμα η δολοφονία ενός μισητού, στυγνού δικτάτορα σε περίοδο φασισμού ή λίγο μετά από αυτήν. Είναι

άλλο πράγμα η δολοφονία ενός αστού, ή ενός αντιδραστικού που όμως δεν συγκεντρώνει το μίσος των μαζών σε μια ειρηνική κοινοβουλευτική περίοδο.

Μ' αυτή την έννοια αν η δολοφονία του Μάλλιου ήταν ένα πολιτικό λάθος, η δολοφονία του Αθανασιάδη και του Μομφεράτου ήταν ένα πολιτικό έγκλημα.

Αλλά και πάρα πέρα. Όταν στις ευρωπαϊκές χώρες στη δεκαετία του '70 ανθούσε η τρομοκρατία κατά των αντίστοιχων Μομφεράτων και Αθανασιάδων από τις μικροαστικές ομάδες, είχαμε συνεχή καταστολή, συλλήψεις και εξόντωση των δραστών τους, είχαμε πολλές φορές μια ηρωϊκή στάση των μελών αυτών των οργανώσεων, αλλά και μια ολόκληρη πολιτική φιλολογία πίσω τους, ένα δηλαδή πολιτικό - ιδεολογικό μικροαστικό ρεύμα που εκφραζόταν μ' αυτό το βαθιά λαθήμενο τρόπο.

Εδώ μετά τον Μάλλιο και τον Μπάμπλη, είμαστε μάρτυρες μιας σειράς ανεξίτηλων δολοφονιών, ολότελα έξω από τη συνείδηση του λαού, με δράστες ασύλληπτους, και δίχως καμιά θεωρητική πολιτικο-ιδεολογική κάλυψη πίσω τους, δίχως δηλαδή κανένα ρεύμα πραγματικής σκέψης, που να αναζητάει και να δικαιώνει τέτοια πρακτική.

Αυτό σημαίνει ένα από τα δύο: δηλαδή, είτε ένα αφάνταστα

συνέχεια στη σελ. 26

(το ψευτοΚΚΕ μάλιστα πολιτικές) και τον πρώην υπεύθυνο του αντιτρομοκρατικού της τμήματος Αλεξάκη που τον έκθεσαν και τον έδιωξαν, όταν φαίνεται κατάφερε να διεισδύσει στην τρομοκρατία. Είναι επίσης γεγονός ότι σήμερα, επειδή ελέγχουν μόνο την αστυνομία, έχουν αφήσει εντελώς έξω από τις έρευνες για τη 17Ν την ΕΥΠ, που ο σημερινός της προϊστάμενος Αποστολίδης ήταν επιλογή της σοβαρότερης εσωκομματικού τους αντιπάλου, που είναι η δυτικόφιλη εθνικίστρια Β. Παπανδρέου. Όλα δείχνουν ότι οι ρωσόδουλοι η επιχείρησαν μέσω της επιχείρησης "εξάρθρωση της τρομοκρατίας" να προχωρήσουν σε πλατειές εκκαθαρίσεις μέσα στην ΚΥΠ, η οποία πάντα τους διέφευγε, επειδή εκεί διατηρούσαν ισχυρές θέσεις οι κλασσικοί δεξιοί και πάνω απ' όλους οι εθνικιστές και οι σοβινιστές κάθε απόχρωσης. Ήδη η εφημερίδα του ΣΥΝ, η "Αυγή" στο φύλλο της 17.8 φιλοξενεί ένα άρθρο προπομπό εκκαθαρίσεων στην ΕΥΠ το οποίο αναφέρει χαρακτηριστικά:

"Πράγματι, η προσπάθεια ενοχοποίησης του ΠΑΣΟΚ για την τρομοκρατία είναι απαράδεκτη και υπονομευτική για τους θεσμούς. Η ΕΥΠ, όμως, είναι στην πραγματικότητα, αυτή που αρκετές φορές λειτούργησε προβοκάροντας ακόμη και αυτή την επίσημη κυβερνητική πολιτική, ως σύνολο παρακρατικών κέντρων. Η ιστορία του μυστηριώδους Γ. Αλεξάκη, που τοποθετούσε τις "ορφανές" βόμβες με τη συνεργασία του Κρυστάλλη, αλλά και η δραστηριότητα μέρους της ΕΥΠ στη γνωστή υπόθεση Οτσαλάν αποδεικνύουν την έκταση της παράνομης δράσης κρατικής υπηρεσίας με βεβαρημένο, ούτως ή άλλως, παρελθόν. Ο κ. Αλεξάκης, συνταξιούχος σήμερα, εμφανίζεται να έχει μεσολαβήσει για την απαλλαγή του Σ. Ξηρού από το στρατό. Αυτό υποστηρίζουν πολίτες από τη Φλώρινα, που θυμούνται ότι ο κ. Αλεξάκης, στρατιωτικός διοικητής, το 1982, στην πόλη, διατηρούσε φιλικές σχέσεις με τον παππα-Ξηρό. Ο πρώην διοικητής της ΕΥΠ φέρεται να διαμεύδει αυτές τις πληροφορίες - κάπως χλιαρά...

Η ιστορία Αλεξάκη φοβίζει το σημερινό ΠΑΣΟΚ. Ανώτερη κυβερνητική πηγή μάς έλεγε ότι πρόκειται για "μία περίοδο σκοτεινή και βρώμικη". Η ίδια πηγή υποστηρίζει μάλιστα ότι, το 1985, αναγκάστηκε να παραιτηθεί ο Κ. Λαλιώτης από κυβερνητικός εκπρόσωπος, διότι ο Αλεξάκης δημιουργούσε προβλήματα έχοντας την "εν λευκώ εξουσιοδότηση του Μένιου Κουτσόγιωργα". Η πηγή διευκρινίζει ότι ο Α. Παπανδρέου δεν ήταν αναμειγμένος σε αυτές τις δουλειές". Παρακάτω το ίδιο άρθρο πιλότος ταυτίζει τον Κουφοντίνα με την ΕΥΠ του Αλεξάκη, οπότε προφανώς εξηγείται και η διαφυγή του. Πραγματικά είναι πιθανό οι Ρώσοι να συνέδεσαν την 17Ν και τον Κουφοντίνα με κάποιους σοβινιστές της ΕΥΠ, οπότε μέσω ενός Κουφοντίνα κατά προτίμηση νεκρού, να έχουν εξασφαλίσει μια ιδανική εκκαθάριση της ΕΥΠ, αλλά και μέσω Αλεξάκη που όντως συνεργάστηκε με τις ΗΠΑ, μια εικονογράφηση της θεωρίας του ψευτοΚΚΕ περί αμερικάνικης 17Ν και μιας ΕΥΠ διαβρωμένης από τις ΗΠΑ.

Τα πολιτικά στοιχεία του άρθρου είναι ανύπαρκτα, ενώ τα αστυνομικά φτωχά μέχρι γελοιότητας:

"Το 1985, εποχή της παντοκρατορίας του Αλεξάκη, μία περιέργη υπόθεση αφορά τον καταζητούμενο τότε Κουφοντίνα. Μετά τη βομβιστική επίθεση στη Citybank, στην οδό Δροσοπούλου, αυτόπτης μάρτυρας είχε ενημερώσει την αστυνομία ότι ο βομβιστής απομακρύνθηκε με συγκεκριμένο ΙΧ, το οποίο αποδείχθηκε ότι ανήκε στον πατέρα του Κουφοντίνα. Αυτός κάλυψε το γυιο του, λέγοντας ότι είναι εξαφανισμένος και η αστυνομία φαίνεται ότι θεώρησε λήξασα την έρευνα. Ο Δημ. Κουφοντίνας, όμως, όλα αυτά τα χρόνια δεν ζούσε στην παρανομία. Συναλλασσόταν ακόμη και με το δημόσιο. Υπέβαλλε φορολογική δήλωση, έπαιρνε επιδότηση ως μελισσοκόμος. Πολλοί γνωστοί του συναντιόντουσαν μαζί του, παραθέριζαν μαζί του στη Γαύδο, επί σειρά ετών. Ο αρχιτέκτονας Κ. Τσίπρας λέει ότι έχτισε το σπίτι στον Βαρνάβα και ήξερε το πραγματικό όνομα του πελάτη του. Ο Κουφοντίνας δεν ήταν μία σκιά. Μπορεί να χρησιμοποιούσε κι άλλα ονόματα, αλλά όποιος τον αναζητούσε μπορούσε να τον βρει. Προκαλεί, συνεπώς, ερωτήματα η τουλάχιστον αμέλεια και επιπολαιότητα των αρχών να διερευνήσουν τα περιεχόμενα που ανέφερε ο πατέρας Κουφοντίνας".

Όλα ωστόσο τα παραπάνω είναι σύμφωνα με τη συνταγή της κάθαρσης του '89 η οποία μόλις τώρα ολοκληρώνεται σε επίπεδο ΚΥΠ. Και τότε και σήμερα ο εχθρός των ρωσόδουλων μέσα στο κράτος ήταν οι εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ. Και τότε και σήμερα μπροστά τους ο Λαλιώτης και αθώς του αίματος ο Α. Παπανδρέου. Και τότε και τώρα στην πρώτη γραμμή της κάθαρσης ο ΣΥΝ. Η προβοκάτσια Κοσκωτά σε βάρος του Κουτσόγιωργα και οι δολοφονικές απόπειρες της 17Ν κατά των Πέτσου και Ραυτόπουλου, δικαιώνονται μόλις τώρα που υποτίθεται ότι εξαρθρώνεται η 17Ν. Είναι φυσικό. Πρώτα σωριάζεται κατά γης μια πολιτική τάση και μετά από πολύ καιρό εξοντώνονται τα ερείσματα της μέσα στο κράτος.

Η στιγμή είναι ιδανική για να κάνουν οι ρωσόδουλοι αυτήν την εκκαθάριση σε συνεργασία με τις ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ έχουν σήμερα παντού σαν κοινό παγκόσμιο εχθρό τους εθνικιστές αστούς (Μιλόσεβιτς, Ταλιμπάν, Σαντάμ κλπ) και συνεργάζονται με τη Ρωσία για την εξόντωσή τους με τον εξής τρόπο: Οι ΗΠΑ χτυπιούνται από τα έξω τους εθνικιστές και η Ρωσία τους αντικαθιστά από τα μέσα με δικούς της ανθρώπους, ή αλλιώς οι ΗΠΑ τινάζουν την ελιά και η Ρωσία μαζεύει τον καρπό. Οι βομβαρδισμοί των ΗΠΑ στο Κόσσοβο έριξαν το Μιλόσεβιτς και έφεραν στην εξουσία τον ορθοδόξοφασίστα Κοστούνιτσα, ενώ οι βομβαρδισμοί των Ταλιμπάν έφεραν στην εξουσία του Αφγανιστάν τον παλιό συνεργάτη της ΚαΓκεΜπε Φαχίμ. Γιατί τώρα η εξάρθρωση της "σοβινιστικής" 17Ν να μην σημαίνει την εκκαθάριση μερικών σοβινιστών που είναι κλειδιά μέσα στους μηχανισμούς της ασφάλειας και την αντικατάστασή τους με ανθρώπους του Λαλιώτη και των "αριστερών" συμμάχων

του; Άλλωστε το μεγάλο κέρδος της επιχείρησης "ειρήνη με την Τουρκία" είναι ότι εξ αιτίας της οι σοβινιστές δεν έχουν πια πολιτικά μέσα στήριξης. Η ένταση στο Αιγαίο και την Κύπρο είναι το οξυγόνο τους. Από την άλλη μεριά αφού οι εκκαθαρίσεις θα γίνουν με την παρακίνηση και τις ευλογίες των ΗΠΑ, γιατί αυτές να μην ενθουσιαστούν αν έρθουν στη θέση των εκκαθαρισθέντων οι άνθρωποι του υποτίθεται φιλικού τους Σημίτη;

Το μεγαλύτερο κέρδος για τη διακομματική συμμορία κορυφής από μια τέτοιο είδους εκκαθάριση είναι ότι οι εκκαθαριζόμενοι σοβινιστές δεν θα δουν σαν πηγή των εναντίων τους πληγμάτων τον ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ και τον Λαλιώτη, αλλά θα δουν τις ΗΠΑ και τη Δύση γενικότερα, οπότε θα κινηθούν ακόμα πιο αντιδυτικά και θα πλησιάσουν ακόμα περισσότερο τους χειρότερους εχθρούς τους. Αν κάτι τέτοιο συμβεί δεν θα είναι η πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, επεμβαίνοντας ωμά στα εσωτερικά των αδύναμων χωρών, θα λειτουργήσει σαν προβοκάτορας του ρώσικου. Επίσης δεν είναι η πρώτη φορά που η δυτικόφιλη ελληνική αστική τάξη θα μπει μπροστά στις ρώσικες εκκαθαρίσεις. Ήδη την εκστρατεία ενάντια στην ΕΥΠ από την πρώτη στιγμή των συλλήψεων την έχει αναλάβει η εφημερίδα του Τράγκα στη βάση διαρροών από το επιτελείο του Χρυσοχοϊδη. Τελευταία μάλιστα μπήκε σε αυτό το παιχνίδι και ο Κουρής με τον σπ. Καρατζαφέρη. Έτσι ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ δεν θα χρειαστεί να εκτεθούν φωνάζοντας περισσότερο για την ανάγκη μιας κάθαρσης στην ΕΥΠ. Θα κανιβαλίσουν οι ίδιοι οι δυτικοί και οι σοβινιστές τρώγοντας τους δικούς τους ανθρώπους μέσα στην ΕΥΠ, τους μόνους που είχαν καταπααστεί κάπως σοβαρά με το να πιάσουν τη 17Ν.

Νομίζουμε ότι μπορέσαμε να εκθέσουμε τους λόγους για τους οποίους δεν πρέπει να εμπιστευτεί κανείς μια "ξαφνική" επανάσταση σαν αυτήν την υπό εξέλιξη "εξάρθρωση" της τρομοκρατίας. Να οι βαθύτεροι λόγοι για τους οποίους πιστεύουμε ότι η σημερινή "εξάρθρωση" θα φέρει στη θέση της μακροπρόθεσμα μια ακόμα χειρότερη τρομοκρατία, ακριβώς όπως η αστυνομία του Χρυσοχοϊδη είναι η πιο βάνουση και η πιο αντιδημοκρατική από κάθε προηγούμενη. Συνοψίζοντας τέλος την αντίληψη που διαπερνάει όλο αυτό το κείμενο θα θέλαμε να τονίσουμε ότι η πάλη ενάντια στην σοσιαλφασιστική τρομοκρατία και σε κάθε μορφή βία θα μπορεί να είναι νικηφόρα μόνο αν διεξαχθεί κύρια στο έδαφος της μαζικής πολιτικής αποκάλυψης εκείνων που επωφελούνται από αυτήν και που ακριβώς γι' αυτό το λόγο την καλύπτουν. Όσο για την αληθινή εξάρθρωση της 17Ν δεν μπορεί παρά να είναι η εξάρθρωση του πολιτικού της κέντρου, και ότι αυτή με τη σειρά της δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει δίχως την προηγούμενη πολιτική συντριβή της πολιτικής της πλατφόρμας και τελικά τη συντριβή των ανοιχτών πολιτικών εκφραστών αυτής της πλατφόρμας.

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17N"

ψηλό, επαγγελματικό επίπεδο έξω από τον κραυγαλέο ερασιτεχνισμό που δέρνει όλο το οργανωμένο κίνημα, ιδιαίτερα τις μικρές ομάδες, σε μια χώρα δίχως τέτοια παράδοση, είτε μια τεράστιας έκτασης πρόσβαση μέσα στον κρατικό μηχανισμό που εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις του "ασύλληπτου".

Παραπέρα ο στόχος αυτών των δολοφονιών είναι πάντα πρόσωπα της παλιάς δεξιάς, και πιο συγκεκριμένα άνθρωποι των Αμερικανών και κάθε φορά μεγαλύτερα στελέχη τους. Είμαστε της άποψης ότι η δολοφονία τους έχει σαν πολιτικό σκοπό το αδυνάτισμα των ερεισμάτων της αμερικάνικης υπερδύναμης στη χώρα. Το ενδεχόμενο αυτές οι δολοφονίες να είναι προβοκάτσια που να δίνει λαβή σε πολιτική αντεπίθεση της παλιάς δεξιάς για λογαριασμό των ΗΠΑ είναι ελάχιστα πιθανό για δυο λόγους. Πρώτο, γιατί η παλιά δεξιά δεν εκμεταλλεύτηκε ουσιαστικά αυτές τις δολοφονίες και δεύτερο γιατί καμιά υπερδύναμη δεν θυσιάζει τα καλύτερα στελέχη της για μια προβοκάτσια.

Το συμπέρασμα μας είναι, κρίνοντας πολιτικά, ότι αυτές οι δολοφονίες βρίσκονται στην κύρια πλευρά τους στην υπηρέσια της ρώσικης υπερδύναμης η οποία έχει σφίξει σε τρομοκρατικό κλοιό ολόκληρη την Ευρώπη».

Στο φ. 10, 7/12/1985, σχολιάσαμε την βομβιστική επίθεση της 17N σε λεωφορείο των ΜΑΤ που έγινε στις 26/11/1985. Σημειώνουμε ότι εκείνη την εποχή η πολιτική ζωή της χώρας είχε μπει στη φάση της όξυνσης της σύγκρουσης του ψευτοΚΚΕ με τα στελέχη της αυτοδυναμικής τάσης του ΠΑΣΟΚ που δεν ήθελαν συνεργασίες με την "αριστερά", και που η πολιτική τους ήταν αναπτυξιακή και εθνικιστική. Έχουμε γράψει πολλές φορές για αυτή την υπόθεση που κατάληξε σε συντριβή αυτής της τάσης όταν έγινε η περίφημη κάθαρση του 1989 με τις δίκες και το θάνατο του αρχηγού της Κουτσόγιωργα. Αρχιτέκτονας αυτής της εκκαθάρισης ήταν ο Α. Παπανδρέου. Φλωράκης και 17N χτυπάνε ακριβώς αυτή την κυρίαρχη τότε τάση του ΠΑΣΟΚ.

«Ποιος είναι ο πρώτος στόχος της 17N; Είναι ακριβώς να δυναμώσει το φασισμό των ΜΑΤ, είναι να τα φανατίσει σα λιοντάρια του ρωμαϊκού ιπποδρόμου, είναι να συσπειρώσει πίσω τους τους εξοργισμένους μικροαστούς, να φτιάξει δηλαδή τους "μάρτυρες" ενός φασιστικού μηχανισμού του κράτους και την πολιτική βάση αυτού του μηχανισμού.

Η προκήρυξη της "17 Νοέμβρη" πουθενά δεν αναφέρεται στο σοσιαλμπερλιανισμό, ενώ όλη της η αναφορά είναι στον "ιμπεριαλισμό", "στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο", στον "ΣΕΒ, στην ΕΟΚ, στο ΔΝΤ", "στα καθεστώτα του Πινοσέτ και του απαρτχάιντ της Ν. Αφρικής".

Είναι μια αντιαμερικάνικη, φιλορωσική πλατφόρμα, που ο στόχος της δεν είναι να προβοκάρει τον αντιαμερικανισμό του κινήματος, αλλά να προωθήσει το φιλορωσισμό σε στρώματα ανέργων και νεολαίας στα οποία ο αναρχισμός ασκεί μια αίγλη.

Μ' αυτή την προκήρυξη η "17 Νοέμβρη" θέλει να εμφανιστεί σε πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο ο "καθαρός φορέας" του αναρχισμού στη χώρα και γι' αυτό τα βάζει με τη "ρήξη" και το "χώρο", δυνάμεις που προωθούν, όσο προωθούν μια αντισοσιαλμπερλιανιστική συνείδηση σε τέτοια τμήματα της νεολαίας.

Και αυτό είναι το πιο επικίνδυνο από πολιτική άποψη. Η "17 Νοέμβρη" από την "κλειστή" δράση της στα σαλόνια και στις ξένες πρεσβείες, περνάει στη μαζική πολιτική δουλειά με τα συνθήματα της ρώσικης υπερδύναμης.

Στα "δύο ΚΚΕ", όπως γράφει, κάνει κριτική για "σιωπηρούς συνενόχους". Που όμως; Στον "κοινωνικό φασισμό" που προωθεί η σημερινή κυβέρνηση αποφεύγοντας να μιλήσει για τον πολιτικό φασισμό που προωθεί η Παναγνική κλίκα. Και όχι μόνο αυτό, στο τέλος της προκήρυξης αποκαλύπτει ανοιχτά την ουσία της "πολιτικής της".

Γράφει: "Έτσι η σημερινή μας ενέργεια είναι επιπλέον μια δυναμική αντίσταση σ' αυτή τη διαδικασία κοινωνικού εκφασισμού που καλλιεργεί το ΠΑΣΟΚ, διαδικασία που οδηγεί στη θριαμβευτική επάνοδο μιας σκληρής και ημιφασιστικής δεξιάς". Το ζήτημα δηλαδή δεν είναι ο Παπανδρέου, αλλά η δεξιά που η πολιτική του ΠΑΣΟΚ επαναφέρει.

Χτυπάμε δηλαδή τη δεξιά έξω και μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτή είναι σήμερα και η πολιτική του ψευτοΚΚΕ και του σοσιαλμπερλιανισμού και της 17 Νοέμβρη».

Στο ίδιο φύλλο σχολιάζουμε λόγο του Φλωράκη στην ίδια πολιτική κατεύθυνση και αναφέραμε τα εξής: "Ο Φλωράκης εξακολουθεί να μη χαρακτηρίζει αστικό κόμμα το ΠΑΣΟΚ, αλλά να χτυπάει σα δεξιά μόνο την πολιτική του, την ταρινή συγκεκριμένη του πολιτική. Είναι χαρακτηριστική η φράση: "Το ΠΑΣΟΚ με τη συγκεκριμένη του μορφή και πολιτική δεν αφήνει πια ούτε μια χαραμάδα να ελπίζει κανείς ότι μπορεί να ακολουθήσει μια άλλη πορεία, μια πορεία αλλαγής"... Εξαπολύει πόλεμο ουσιαστικά μόνο ενάντια στην αντι-ΚΚΕ ομάδα Κουτσόγιωργα, Γιαννόπουλου, Κωστόπουλου όταν λέει: "Στο εσωτερικό (του ΠΑΣΟΚ), σε ηγετικό επίπεδο συντελούνται σοβαρές μεταστροφές. Ενισχύονται οι πιο συντηρητικές, οι αντιαριστερές και αντικομμουνιστικές τάσεις, οι τάσεις εκείνες με την πιο αυταρχική και λαϊκίστικη νοοτροπία".

Στο φ. 18, 12/4/1986 σε άρθρο με τίτλο "Καθήκον του Αριστερού και Δημοκρατικού Κινήματος: Να τσακιστεί η Τρομοκρατία της "17 Νοέμβρη". Το άρθρο γράφτηκε μετά τη δολοφονία του βιομήχανου Αγγελόπουλου, προέδρου της Χαλυβουργικής. Εδώ κάνουμε μία πιο ολοκληρωμένη τοποθέτηση ενάντια στην αιματοβαμμένη συμμορία και επισημαίνουμε τα σημεία της πολιτικής ταύτισης με το ψευτοΚΚΕ στη μέχρι εκείνη τη στιγμή δράση της:

"Η 17N έχει κάνει 10 φόνους. Μαζί με την "Αντιστρατιωτική" και "Αντικρατική πάλη" (Αθανασιάδης-Θεοφανόπουλος), τον "Ιούνη '78" (Μπάμπαλη) και τον Γούιτ του Βρετανικής πρεσβείας η ατομική συστηματική τρομοκρατία μαζεύει 14 φόνους στη διάρκεια 10 χρόνων και 4 μηνών...

Πρόκειται για μια επίθεση της ανερχόμενης ρώσικης υπερδύναμης στην κατερχόμενη αμερικάνικη και για την υπονόμευση των εσωτερικών στηριγμάτων ευρύτερα του δυτικού ιμπεριαλισμού. Ειδικότερα στην περίπτωση Αγγελόπουλου, πρόκειται για μια επίθεση στο δυτικόφιλο τμήμα της αστικής τάξης και το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο που βρίσκεται σε πολιτική και οικονομική υποχώρηση απέναντι στο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο και τον σοσιαλμπερλιανισμό. Δεν πρόκειται για προβοκάτσια. Αδυνατίζει πολιτικά αυτός που χτυπιέται. Πρόκειται για απευθείας χτύπημα.

Τέτοιες μεθόδους χρησιμοποιεί ο σοσιαλμπερλιανισμός στην Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή, ο ίδιος ή μέσω πρακτόρων του (Άσσαντ, Καντάφι). Εδώ δεν υπάρχει ούτε δράμι επανάστασης. Έχουμε να κάνουμε με 100% φασιστική και πεμπτοφαλαγγίτικη τρομοκρατία.

Ότι τα χτυπήματα της 17N είναι απευθείας ενισχύεται και από το γεγονός ότι η θεωρητική τους πλατφόρμα κινείται ακριβώς στην πολιτική γραμμή του σοσιαλμπερλιανισμού και του ψευτοΚΚΕ... Δεν είναι καθόλου τυχαίο που μέχρι τώρα το ψευτοΚΚΕ δεν έχει ασχοληθεί καθόλου με το χτύπημα της πλατφόρμας της 17 Νοέμβρη. Γιατί να το κάνει όταν η 12σέλιδη φλύαρη προκήρυξη της:

1. Καταγγέλλει με την πιο μεγάλη αγανάκτηση το μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο
2. Δεν καταγγέλλει καθόλου το κρατικό-χρηματιστικό παρά μόνο επειδή υποτάσσεται δήθεν στο προηγούμενο και δεν το τσακίζει αποφασιστικά δημευοντάς το.
3. Ζητάει όχι βέβαια καταστροφή του αστικού κράτους, όπως θα έκανε μία επαναστατική ή αναρχική ομάδα, αλλά αντίθετα το καλεί να πάρει τα πάντα στα χέρια του.
4. Ρίχνει τα πυρά του όχι απλά στον αμερικάνικο, αλλά ταυτόχρονα και στον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό σαν ένα ενιαίο δυτικό μπλοκ.
5. Κεντράρει στην επίθεσή της τους Κουτσόγιωργα-Αυριανή, ενώ όπως και το ψευτοΚΚΕ ανακηρύσσει το ΠΑΣΟΚ σε μικροαστικό κόμμα, που αρκεί να ανατρέψει την ηγεσία του για να βρει το δρόμο του".

Ο Α. Παπανδρέου με την προβοκατόρικη εξωτερική του πολιτική έβαλε φυτίλι στις ελληνοτουρκικές σχέσεις για να μπορέσει να χάσει τη Ρωσία στα Στενά του Βοσπόρου. Στα ίδια πλαίσια όξυνε και τις ελληνοαμερικάνικες σχέσεις, αφού οι Αμερικάνοι ήθελαν ειρήνη στο Αιγαίο. Η 17N ξανά επεμβαίνει στην ίδια κατεύθυνση. Στο φ. 41, 29 Απρίλη 1987, γράφουμε για τη βομβιστική επίθεση στις 24.4.1987 σε στρατιωτικό λεωφορείο που μετέφερε Αμερικάνους στρατιώτες στη βάση του Ελληνικού, που ήρθε μετά την κρίση του Αιγαίου τον Μάρτη του 1987 με το Σισμίκ:

"Η ανατίναξη του λεωφορείου είχε σα στόχο την παραπέρα όξυνση των ελληνο-αμερικάνικων σχέσεων. Έγινε σε μια φάση που με την πρόσφατη κρίση στο Αιγαίο ήδη αυτές οι σχέσεις πλέουν σε φουρτουνιασμένη θάλασσα. Και αυτή η κρίση έδειξε καθαρά, πως όσο πιο πολύ οξύνονται οι ελληνο-αμερικάνικες σχέσεις, τόσο πιο πολύ δυναμώνουν οι ρωσο-ελληνικές σχέσεις. Έτσι λοιπόν η 17 Νοέμβρη δεν μπορούσε να λείψει από το αντιτουρκικό - αντιαμερικάνικο μέτωπο. Και η παρουσία της έγινε ως συνήθως "δυναμικά".

Τώρα όλη η προσπάθεια γίνεται για να πάρει η Αμερική, ή να εμφανιστεί πως η Αμερική θα πάρει την πρωτοβουλία για την παραπέρα όξυνση. Και κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει. Το ζήτημα είναι ποιος έχει πολιτικό συμφέρον από κάτι τέτοιο. Και αυτός δεν μπορεί να είναι άλλος από τον σοσιαλμπερλιανισμό.

Είναι χαρακτηριστική εδώ η δήλωση του Παπανδρέου αμέσως μετά την έκρηξη, που **απέφυγε έντεχνα ο ίδιος προσωπικά να καταδικάσει την τρομοκρατική ενέργεια. Λέγοντας πως αυτό έγινε από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, ο ίδιος αναφέρθηκε μόνο στις έρευνες**.

Με τη δολοφονική απόπειρα κατά του στελέχους της αυτοδυναμικής τάσης Ραυτόπουλου από την "1η Μάη", την εποχή μάλιστα που αυτή είχε έρθει σε οξυτάτη σύγκρουση με το ψευτοΚΚΕ στη ΓΣΕΕ, η αυτοδυναμική τάση αποκτά το πρώτο θύμα. Θα ακολουθήσει η απόπειρα ενάντια στον Πέτσο τον Μάη του 1989 από τη 17N ιδιοχείρως. Καταγγείλαμε την επίθεση στο Ραυτόπουλο πλατιά στο λαό με προκήρυξή μας η οποία δημοσιεύτηκε στο φ. 46, 10/7/1987, με τίτλο "ΡΩΣΟΙ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟ-

ΚΡΑΤΙΑ ΚΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ. ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ. ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ". Παραθέτουμε αποσπάσματα:

«Η ΟΑΚΚΕ καταδικάζει τη δολοφονική απόπειρα ενάντια στο Ραυτόπουλο και καλεί κάθε δημοκρατικό και προοδευτικό άνθρωπο να κάνει το ίδιο.

Ο Ραυτόπουλος ήταν άνθρωπος της αστικής τάξης. Το ίδιο ήταν ο Αθανασιάδης, ο Μομφεράτος και ο Αγγελόπουλος και οι άλλοι πριν από αυτούς. Αυτοί όμως που τους σκοτώνουν δεν εκφράζουν το λαό και τις διαθέσεις του. Ούτε είναι επαναστάτες που κάνουν λάθος.

Είμαστε πεισμένοι ότι πρόκειται για μια συμμορία δολοφόνων που υπηρετεί τα πιο σκοτεινά, τα πιο φασιστικά, τα πιο επικίνδυνα σχέδια για την ειρηνική και δημοκρατική πορεία του Δόξου...

ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΑ ΒΕΗΓΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η τρομοκρατία είναι μέρος της πολιτικής. Και μάλιστα βρίσκεται στην κορυφή του κύματος των πολιτικών γεγονότων...

Ο Παπανδρέου δένει τη χώρα στο άρμα της ρώσικης υπερδύναμης με πρόσχημα τη συγκρότηση ενός αντιτουρκικού μετώπου.

Διαμορφώνει τη συμμαχία με τη Βουλγαρία, τη Συρία και τη Ρωσία (δηλαδή μια συμμαχία κάτω από ρώσικη κηδεμονία) για την περικύκλωση της Τουρκίας. Όμως η Τουρκία έχει ταυτίσει σε μεγάλο βαθμό την εξωτερική της πολιτική με τη στρατηγική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Αυτό δίνει τη δυνατότητα στον Παπανδρέου να μετατρέψει το "εθνικό" αντιτουρκικό μέτωπο, σε ένα αντιαμερικάνικο μέτωπο.

Σε αυτό συσπειρώνει ΟΛΟ το ΠΑΣΟΚ. Δηλαδή και το σοβινιστικό παλιό κέντρο που από οικονομική άποψη θέλει να διατηρήσει δεσμούς με την Ευρώπη.

Αυτό το τμήμα του ΠΑΣΟΚ ενώ δέχεται τη συμμαχία με τη Μόσχα στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής, έχει αντιστάσεις στη συμμετοχή του ψευτοΚΚΕ, δηλαδή της ίδιας της Ρωσίας στην κυβέρνηση.

Ο Παπανδρέου ακολουθεί απέναντι σ' αυτό το τμήμα του ΠΑΣΟΚ την εξής τακτική σε κρυφή συνεργασία πάντα με το ψευτοΚΚΕ:

-Ενώ αναθέτει σ' αυτό την εφαρμογή μιας αντιλαϊκής οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής που ο ίδιος επεξεργάστηκε, διαφυλάσσει από τη φθορά και δυναμώνει την κομματική, ιδεολογική και πολιτική ισχύ των φίλων της συγκυβέρνησης με το ψευτοΚΚΕ μέσα στο ΠΑΣΟΚ (Γεννημάτας - Αλιώτης).

Έτσι λοιπόν οι διάφοροι Σημίτης, Πέτσος, Αλευράς, Γιαννόπουλος παλαιότερα κ.λπ. είναι στόχοι της πάλης ενάντια στη "δεξιά πολιτική". Πηγή αυτής της θεωρίας και πρακτικής είναι το ψευτοΚΚΕ... Με το χτύπημα Ραυτόπουλου, γνωστό για την αντίθεσή του με το ψευτοΚΚΕ στη ΓΣΕΕ, χτυπιούνται και τρομοκρατούνται γενικά οι δυνάμεις της "δεξιάς πολιτικής" μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Μετά την επίθεση ο Ραυτόπουλος υποχώρησε στις αξιώσεις του ψευτοΚΚΕ.

Την 1 Μάρτη 1988 η 17N δολοφονεί το βιομήχανο Αλ. Αθανασιάδη-Μποδοσάκη, γενικό διευθυντή του εργοστασίου των Λιπασμάτων Δραπετσώνας και της ΠΥΡΚΑΛ. Σε δύο άρθρα μας στο φ. 62, 3/3/1988 με τίτλους "17 Νοέμβρη": Η δράση της υπηρετεί τα σχέδια του ρώσικου σοσιαλμπερλιανισμού με την κάλυψη ή την ανοχή της Παπανδρεϊκής κλίκας" και "Το νόημα της νέας δολοφονίας αποκαλύπτεται από τα ίδια τα κείμενα της "17 Νοέμβρη" καταδικάσαμε και εξηγήσαμε αυτό το χτύπημα. Παραθέτουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«...Η εργατική τάξη και ο λαός έχουν δίκιο να μισούν τη μεγαλοαστική τάξη και την ιδιωτική και την κρατικοχρηματιστική που είναι φορτωμένες στην ιστορία με τεράστια εγκλήματα σε βάρος τους. Όμως εδώ αυτή η μεγαλοαστική τάξη δεν πυροβολείται από το λαό, αλλά από μια άπειρες φορές πιο εγκληματική και δολοφονική τάξη: τη μεγαλοαστική τάξη της Ρωσίας και των νέων Τσάρων...

...Είναι πια εντελώς φανερό ότι η 17N δεν είναι μια τυπική "ιδεολογική" οργάνωση που σκοτώνει καπιταλιστές μόνο και μόνο γι' αυτή τους την ιδιότητα, αδιαφορώντας για πρόσωπα και πολιτικές συγκυρίες.

Αντίθετα είναι οργάνωση βαθιά πολιτική, συμμετέχει και παρεμβαίνει στις εξελίξεις...

...Η "17 Νοέμβρη" έχει δολοφονήσει δύο βιομηχάνους τον Απρίλη του '86 τον Δημήτρη Αγγελόπουλο της "Χαλυβουργικής" και τώρα τον Αθανασιάδη του "Ομίλου Μποδοσάκη", ενώ ταυτόχρονα απείλησε ανοιχτά τους Βαρδινογιάννη, Μάνο. Στρέφει δηλαδή τα χτυπήματά της ενάντια σε ένα μέρος του κεφαλαίου, ενάντια στο ιδιωτικό κεφάλαιο που είναι περισσότερο από το κρατικό δεμένο με τη Δύση.

Όμως η "17 Νοέμβρη" που αρέσκεται να κάνει επίδειξη γνώσεων και μάλιστα οικονομικών, δεν μπορεί παρά να ξέρει αυτό που όλοι πια γνωρίζουν και με μικρότερη ή μεγαλύτερη προθυμία παραδέχονται.

Ότι δηλαδή η συντριπτικά κύρια πλευρά της ελληνικής οικονομίας δεν ελέγχεται από το ιδιωτικό, αλλά από το κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο.

Η "17Νοέμβρη" δεν χτυπάει, δεν απειλεί, αλλά ούτε καν αναφέρεται σ' αυτό το μεγαλύτερο από άποψη όγκου, και ακόμα περισσότερο από άποψη συγκέντρωσης, συχνά παρασιτικό αλλά και στυγνά εκμεταλλευτικό κεφάλαιο. Και αυτό σίγουρα δεν είναι τυχαίο, ούτε παράλειψη...

...**Η “17 Νοέμβρη” στρέφεται ενάντια στο εργοστάσιο Λιπασμάτων της Δραπετσώνας όχι γιατί την έπιασε ο πόνος για την υγεία των κατοίκων της Αθήνας και του Πειραιά, αλλά γιατί εφαρμόζοντας τη γραμμή του ψευτοΚΚΕ για αποβιομηχανοποίηση, για αφαίρεση των παραγωγικών δυνάμεων από τα χέρια του μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου, συντάσσεται με τις συγχорδίες του κόμματος του Φλωράκη για το άμεσο κλείσιμο των “Λιπασμάτων”...**

...Η δολοφονία του Αθανασιάδη βρίσκεται στην κατεύθυνση του χτυπήματος του ιδιωτικού τομέα της βιομηχανίας, της υποστήριξης και της ανάπτυξης του κρατικού τομέα, πράγμα που αποτελεί σαφή επιδίωξη της νέας δεξιάς».

Το Μάρτη του 1988 η ΟΑΚΚΕ κάνει καμπάνια εναντίον της “17 Νοέμβρη” με πλατιά αφισκοκόλληση εφημερίδας τοίχου με τίτλο “**Η “17 ΝΟΕΜΒΡΗ” ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ. Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΤΕΙ ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ**” που απεύθυνε ανοιχτό κάλεσμα: “**ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΟΥΜΕ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΠΡΑΧΤΙΚΗ ΤΗΣ 17Ν**” που συνάντησε θετική απήχηση στο λαό. Ήταν η πρώτη ανοιχτή πολιτική καταγγελία που εμφανίστηκε στους τοίχους της Αθήνας.

Στις 23 Μάη 1988 η 17Ν έβαλε τέσσερις βόμβες σε αυτοκίνητα τουρκικών διπλωματών στο Παγκράτι. Ήταν η πρώτη φορά που χτυπιόταν η Τουρκία και το χτύπημα ήρθε μετά τη συμφωνία του Νταβός που υπογράφηκε ο Α.Παπανδρέου. Στο **φ. 68, 27/5/1988** σχολιάζαμε σε άρθρο με τίτλο “**17 Νοέμβρη:Βόμβες και στα Ελληνοτουρκικά. Ανοιχτός Φασισμός**”:

«**Η “17Ν όπως η ίδια γράφει δεν έβαλε καμία βόμβα στο Νταβός. Η ενέργεια αυτή κατευθύνεται μόνο ενάντια στο Τούρκικο φασιστικό καθεστώς το χωροφύλακα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού την περιοχή και όχι στον αδελφό τούρκικο λαό**”.

Τι κάνει δηλαδή εδώ η “17Ν”; Χτυπάει με βόμβες το φασισμό της Τουρκίας, τη μια πλευρά ας πούμε του Νταβός και όχι την άλλη πλευρά την ελληνική.

Και αυτό βέβαια είναι συνεπές με την “ανάλυσή της” μια και η Τουρκία είναι “Χωροφύλακας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού”. Ενώ “ο Παπανδρέου είναι **έρμαιο** του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού **εξαρτάται** ολοκληρωτικά από τις δυτικές Τράπεζες”, ενώ δεν υπάρχει ελληνικός στρατός μιας και “είναι απολύτως διαβρωμένος και ελέγχεται από πράκτορες δυτικών μυστικών υπηρεσιών”.

Να λοιπόν πως έχει το σενάριο για τη “17Ν”. “Το Νταβός - γράφουν - είναι πριν απ’ όλα απαίτηση των Αμερικάνων”.

Για να το πετύχουν λοιπόν χρησιμοποιούν τον “χωροφύλακα” για να πιέσει το ... “έρμαιο” και “εξαρτημένο” Παπανδρέου, ο οποίος δεν έχει και ... Στρατό. Τι να κάνει λοιπόν; Υποχωρεί στο χωροφύλακα και σέρνεται από τη μύτη. Γι’ αυτό λοιπόν βάλε καμιά βόμβα μπας και φοβηθεί ο “χωροφύλακας” και πάρει καμιά ανάσα ο Παπανδρέου.

Όλη όμως η “ανάλυση” προσκρούει σε τρία βασικά σημεία τα οποία αποκαλύπτουν και το χαρακτήρα της:

1. Γιατί οι ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές χαιρέτισαν το Νταβός; Πέρα από το αναπάντητο αυτού του ερωτήματος, δεν υπάρχει όχι μόνο η καταγγελία της Ρωσίας για την υποστήριξη της στο Νταβός, αλλά και η παραμικρή αναφορά στο ψευτοΚΚΕ σαν κόμμα που βασικά υποστήριζε το Νταβός, ακόμα με την τελευταία συνάντηση Παπανδρέου-Φλωράκη στο Καστρί.

2. Ταυτίζονται με την κλίμα Παπανδρέου και το ψευτοΚΚΕ στο χτύπημα των σοβινιστών, μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ, των μόνων που πραγματικά ήρθαν σε αντίθεση με το Νταβός.

Αυτή η ταύτιση βρίσκεται στην καταδίκη από τη “17Ν” της Ελληνικής εισβολής στην Τουρκία το 1920 και αναφέρεται σε δύο σημεία της προκήρυξης: “**όπως άλλωστε την είχαν και οι έλληνες κατακτητές της Μ. Ασίας το ‘20**”, και πιο κάτω “**όπως ακριβώς έδρασε η Ελλάδα Σα χωροφύλακας του κυρίαρχου τότε αγγλικού ιμπεριαλισμού στην κατακτητική ενέργεια της μικρασιατικής εκστρατείας του ‘20**”.

Αυτή της όμως η κόντρα με τους αντι-Νταβός σοβινιστές, σταματάει στο ‘20 και δεν δίνεται πάνω στα σημερινά ζητήματα που έχουν να κάνουν με την καταπίεση της τούρκικης μειονότητας στη Θράκη, το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο ή στις βιομηχανίες των ελλήνων φασιστών απέναντι στον τουρκοκύπριο πληθυσμό της Κύπρου.

Και εδώ η τακτική τους είναι η ίδια με τη ρωσόφιλη φράξια του ΠΑΣΟΚ, πάλι με τους σοβινιστές αλλά και εκμετάλλευση των ... πόθων τους που δήθεν θα βρουν ολοκλήρωση κάτω από τις φτερούγες της μεγάλης Ρωσίας!

3. Αποσιωπούν το γεγονός ότι την πρωτοβουλία για το Νταβός δεν την πήρε ο “χωροφύλακας” αλλά ο ίδιος ο Παπανδρέου, πρωτοβουλία που ξεκίνησε σαν επίθεση πολέμου με τη δήθεν κρίση του Μάρτη και έγινε “μη πόλεμος” στο Νταβός”.

Την 28.6.1988 η “17Ν” σκότωσε με τηλεπυροδοτούμενο αυτοκίνητο-βόμβα τον διερχόμενο Ουίλιαμ Νορντίν που ήταν επικεφαλής της αμερικάνικης στρατιωτικής αποστολής στην Αθήνα. Στο **φ. 72, 22/7/1988**, σχολιάζουμε σε άρθρο με τίτλο: “**Η νέα δολοφονία της “17Ν”**”. Σταθερά στη ρώσικη στρατηγική”:

“**Στην προκήρυξή με την οποία ανέλαβε την ευθύνη της δολοφονίας η 17Ν γράφει: “Η σημερινή αντιιμπεριαλιστική ενέργειά μας αποτελεί το δεύτερο σκέλος αυτής που έγινε στις 23 του Μάη, όταν χτυπήσαμε με βόμβες 4 αυτοκίνητα διπλωματών του Τούρκικου δικτατορικού και ρατσιστικού καθεστώτος”.**

Γίνεται έτσι ξεκάθαρο ότι οι προηγούμενοι βομβισμοί κατά των τουρκικών διπλωματικών αυτοκινήτων έγιναν περισσότε-

ρο και ήταν ουσιαστικά το πρώτο σκέλος-προάγγελος του επακολουθήσαντος δεύτερου σκέλους - χτυπήματος κατά του αμερικανού αξιωματούχου, παρά ενέργεια κατά της ίδιας της Τουρκίας. Η αναφορά της “17Ν” στο “**τούρκικο δικτατορικό και ρατσιστικό καθεστώς**” είναι το πρόσχημα-δικαιολογία για να ψαρεύει από τα “αριστερά” και να πορεύεται ακραία δεξιά στην ουσία.

Η “17Ν” εξαρχής ταυτίζει σκόπιμα την Τουρκία με την Αμερική και τους αντιτουρκικούς βομβισμούς με την αντιαμερικάνικη δολοφονία, Μπαίνει έτσι σε μια νέα φάση της αντιδραστικής δράσης της με άξονα τα εθνικά ζητήματα και τη στρατιωτική οργάνωση...

...Ακολουθεί την περπατημένη οδό. Την οδό που χάραξε προσωπικά ο ίδιος ο Α. Παπανδρέου και που ακολουθεί, παρόλες τις τακτικές διαφοροποιήσεις του, ακόμη και σήμερα. Δηλαδή, ταυτίζει την Τουρκία με την Αμερική και αντίστροφα, έτσι ώστε κάθε αντιτουρκικός “αγώνας” ή κάθε πολιτική κόντρα και αντιπαράθεση με την Τουρκία (από τις πιο οξυμένες μέχρι και τις πιο ήπιες) να ταυτίζεται και με την ανάλογη κόντρα ή αντιπαράθεση με την Αμερική ή να την υπονοεί εμμέσως πλην σαφώς”.

Ας μην ξεχνάμε την “κρίση του Μάρτη”, όπου με το πρόσχημα της προετοιμασίας πολέμου με την Τουρκία, ο Α. Παπανδρέου “έκλεισε” έστω και προσωρινά την αμερικάνικη βάση της Νέας Μάκρης. Αμέσως με την εκδήλωση του αντιτουρκισμού, εκδηλώθηκε και ο αντιαμερικανισμός”.

Στις 14/8/1988 η “17Ν” επιτέθηκε στο ΙΘ’ αστυνομικό τμήμα του Βύρωνα, αφόπλισε τους αστυνομικούς, πήρε τον οπλισμό τους και εξαφανίστηκε με τη συνηθισμένη της άνεση.

Μετά από τρεις μέρες, μια τεράστια φωτογραφία με τον Μαρξ, τον Βελουχιώτη, το σήμα της “17Ν” και τον κλεμμένο οπλισμό, γέμισε το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας “**Εθνος**”. Στο **φ. 74, 19/8/1988** κάναμε την εξής ανάλυση σε άρθρο με τίτλο: “**Η Ρωσία κλιμακώνει την τρομοκρατική της επίθεση**”:

“**Ποιος ήταν λοιπόν ο στόχος της 17Ν;**

Με τη δημοσίευση της φωτογραφίας και τον τεράστιο εντυπωσιασμό της ενέργειάς της φτιάχνει την πιο πλατιά ευνοϊκή γι’ αυτήν κοινή γνώμη ιδιαίτερα στους κύκλους της νεολαίας που μέσα από το αδιέξοδο του ρεβιζιονισμού αλλά και τις αδυναμίες του πραγματικού επαναστατικού κινήματος θεοποιεί τέτοιες ενέργειες και καλύπτεται για το που βρίσκεται τα όπλα σε μελλοντικές ενέργειες μαζικής κλίμακας.

Η προκήρυξη αναφέρει ρητά: “**Ο αγώνας αυτός θα συνεχιστεί μέχρι την πλήρη ανατροπή του καθεστώτος εκμετάλλευσης και καταπίεσης, μέχρι και την ανατροπή του ελεγχόμενου κοινοβουλευτισμού των δύο κομμάτων της λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης και του Δυτικού ιμπεριαλισμού, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Μέχρις ότου κλείσουν όλες οι αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις στη χώρα μας, εγκαταλείψει το ελληνικό έδαφος ο τελευταίος Αμερικάνος στρατιωτικός και το κυπριακό ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης**”.

Σ’ αυτό το κομμάτι της προκήρυξης ανοιχτά η “17Ν” ταυτίζεται ίσως για πρώτη φορά τόσο ολοκληρωμένα με την πολιτική του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στην Ελλάδα.

Η θεωρία κατά του δικομματισμού του ψευτοΚΚΕ γίνεται η “**ανατροπή του ελεγχόμενου κοινοβουλευτισμού των δύο κομμάτων της λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης και του Δυτικού Ιμπεριαλισμού της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ**”.

Και αυτή η “**ανατροπή**” δεν μπορεί βέβαια να γίνει έξω από την ψευτο-απλή αναλογική του ψευτοΚΚΕ.

Ας προσέξουν αυτό το σημείο οι αναγνώστες. Η “17Ν” δεν μιλάει και δεν χρησιμοποιεί τα όπλα της για την ανατροπή του κοινοβουλίου γενικά, αλλά για τον “**ελεγχόμενο κοινοβουλευτισμό των δύο κομμάτων**”.

Γι’ αυτό και **δεν γράφει λέξη σ’ αυτή την προκήρυξη ενάντια στο ψευτοΚΚΕ**.

Αυτό είναι το ένα. Το άλλο είναι οι αμερικάνικες βάσεις. Και εδώ η “17Ν” δουλεύει για τα αφεντικά της τους Ρώσους... Στον αντιαμερικάνικο - φιλορώσικο αγώνα καλεί σε μέτωπο τους σοβινιστές. Είναι αυτό που γράφει στο τέλος της προκήρυξης: “... και το κυπριακό ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης”.

Είναι μια πολιτική που η “17Ν” ξεκίνησε όταν αποφάσισε να χρησιμοποιήσει σαν κομματικό της τύπο το σοβινιστικότερο φύλλο της αστικής τάξης, το “**Εθνος**, κορμόσε με την προηγούμενη ενέργειά της ενάντια στο “**Νταβός**” και συνεχίζει και σ’ αυτή την προκήρυξή της.

Όπως έχουμε ξαναγράψει ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός χρησιμοποιεί τον πληγωμένο από την τουρκική εισβολή στην Κύπρο ελληνικό σοβινισμό, για να τον σύρει στην κόντρα με τις ΗΠΑ και στο να δεχτεί σα νέο προστάτη και εγγυητή των σοβινιστικών του βλέψεων τον ίδιο τον σοσιαλιμπεριαλισμό”. Αυτή τη συνεπή φιλορώσικη τακτική ακολουθεί και η “17Ν”.

Τον Γενάρη του 1989 η “17Ν” δολοφονεί τον εισαγγελέα Κ. Ανδρουλιδάκη και επιτίθεται στον αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Π. Ταρασουλέα. Γράφουμε ότι οι δύο εισαγγελείς χτυπήθηκαν για την τρομοκρατία των Ανδρεάδη και Τσάτσου. Συγκεκριμένα ο Ανδρουλιδάκης “**κατηγορήθηκε**” από τη 17Ν ότι είχε εισηγηθεί την απαλλαγή της οικογένειας Τσάτσου, ιδιοκτήτριας τότε της τσιμεντοβιομηχανίας ΑΓΕΤ “**Ηρακλής**” για σκάνδαλα και ο Ταρασουλέας ότι είχε εκδώσει απαλλακτικό βούλευμα για την οικογένεια Ανδρεάδη, ιδιοκτήτριας τότε ναυπηγείων και τράπεζας. Την ίδια περίοδο δολοφονήθηκε και ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Βερνάρδος από την “17 Μάη”, για έκδοση ευνοϊκής απόφασης υπέρ του Ραυτόπουλου σε αντι-

δικία του με τη ΓΣΕΕ. Ο Ραυτόπουλος ο ίδιος είχε αποτελέσει στόχο της 1ης Μάη προηγούμενα, όπως αναφέρουμε πιο πάνω. Γράφαμε στο **φ. 85, 20/1/1989**: “**Αυτή τη στιγμή η “17 Νοέμβρη” χτύπησε δύο τυπικούς εκπροσώπους της σταλιάς δεξιάς που ξεδοντιάστηκαν από τις κρατικοποιήσεις πριν και μετά το ‘81: τον Ανδρεάδη και τους Τσάτσους. Αυτοί πραγματικά κινδύνευαν να αναθαρρήσουν από την υποτιθέμενη ιδιωτικο-καπιταλιστική στροφή της κυβέρνησης τα τελευταία χρόνια.**

Όμως ο νόμος του πασοκικού σοσιαλφασισμού είναι σαφής: **Επιτρέπεται η ανάπτυξη του μεσαίου κεφαλαίου που βρίσκεται κάτω από απόλυτο κρατικοπραξίτικο έλεγχο. Απαγορεύεται η ανάπτυξη ενός μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου που μπορεί να γίνει αυτό το ίδιο πόλος πολιτικής και οικονομικής εξουσίας**”.

Στις 4/2/1989 η ΟΑΚΚΕ πραγματοποίησε με επιτυχία ανοιχτή πολιτική εκδήλωση καταγγελίας της δολοφονικής πρακτικής της “17 Νοέμβρη” στην πλατεία Κάνιγγος. Αυτή την πολιτική κίνηση προτιμούν βολικά να τη θάβουν όλοι οι “αριστεροί” που έχουν ξεσκονίσει τους τόμους των “κινήτοποιήσεων” του “**χώρου**” μπας και βρουν κάτι που θα “**ξεπλύνει** την τιμή της αριστεράς”. Στη συγκέντρωση μίλησε ο γραμματέας της Κ.Ε. σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος. Αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα του λόγου του:

“**Υπάρχει ένα σημαντικό ζήτημα. Ανεξάρτητα από το τι πιστεύει κανείς για τη “17Ν” και την “1η Μάη”, πρέπει να αναζητήσει σ’ αυτή τους την πρακτική κάτι το επικίνδυνο, κάτι που δεν έχει σχέση με το προλεταριάτο και τον αγώνα του λαού για νομική και δημοκρατία. Ανεξάρτητα από το τι πιστεύει κανείς γι’ αυτούς, αν εξυπηρετούν τη μια ή την άλλη υπερδύναμη **πρέπει να παραδεχτεί ότι δεν έχουν μέσα στο λαό πολιτικό υπόβαθρο**. Ενώ εμφανίζονται σαν επαναστάτες και δήθεν ενάντια στους αστούς μιλάνε μονάχα μέσα από τον αστικό τύπο...**

...**Η 17Ν για 15 ολόκληρα χρόνια δεν έχει υποστεί το παραμικρό χτύπημα. Ποτέ οι επαναστάτες δεν ήταν οι ασφαλέστεροι άνθρωποι σε μια χώρα. Πότε ξανάγινε κάτι παρόμοιο όπου η αστική τάξη, δηλαδή ένα τμήμα της, η δυτικόφιλη, (γιατί οι άνθρωποι της άλλης υπερδύναμης δεν παθαίνουν τίποτα) να αισθάνεται τόσο τρομοκρατημένη και απροστάτευτη; Και ταυτόχρονα οι “επαναστάτες” να μην έχουν ούτε μία απόλεια;**”

Ακολούθησε τον Μάη του 1989 δολοφονική απόπειρα ενάντια στον Πέτσο και τον Σεπτέμβρη του 1989 η δολοφονία Μπακογιάννη. Είχαμε αναλύσει τότε σε σχετικά άρθρα (**φ. 93, 12.5.1989** και **φ. 101, 29.9.1989**) ότι αυτές οι σφαίρες κατευθύνονταν ενάντια στην αυτοδυναμικές ομάδες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Στις 20.11.1990 ο Βαρδής Βαρδινογιάννης γίνεται στόχος της 17Ν με τρεις ρουκέτες ενώ βρισκόταν στο αυτοκίνητο του. Η απόπειρα δεν καταλήγει σε δολοφονία γιατί το αυτοκίνητο ήταν θωρακισμένο. Η επίθεση έγινε όταν είχαν ξεκινήσει οι ιδιοτικοποιήσεις των κρατικών επιχειρήσεων. Βρισκόταν τότε σε εξέλιξη η ιδιωτικοποίηση της Ολύμπικ Κέτερινγκ για την οποία είχε εκδηλώσει ενδιαφέρον η Λουφθάνσα. Η 17Ν στην προκήρυξη της προειδοποιούσε “**οποιοδήποτε έλληνα ή ξένο αγοράσει προβληματική επιχείρηση του Δημοσίου χωρίς να πληρώσει τα χρέη της, ότι θα θεωρήσουμε ότι ληστεύει τον ελληνικό λαό με ποσό που ισούται με τα χρέη που χαρίστηκαν, και κατά συνέπεια θα τον χτυπάμε χωρίς καμιά άλλη προειδοποίηση**”.

Αναφέραμε τότε στο **φ. 129, 4/12/1990** ότι η απόπειρα είχε στόχο, πέρα από το χτύπημα σ’ έναν από τους κύριους εκφραστές του ντόπιου ιδιωτικού κεφαλαίου, να ματαιώσει τη βρισκόμενη σε εξέλιξη εξαγορά της Ολύμπικ Κέτερινγκ από τη Λουφθάνσα. Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώθηκε από τα γεγονότα.

Ακολούθησε επίθεση με ρουκέτα ενάντια στα γραφεία της ΕΟΚ. Στην προκήρυξη που τη συνόδευσε γινόταν αναφορά σε δάνειο που είχε ζητήσει από την ΕΟΚ και τελικά πήρε λίγους μήνες αργότερα η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με στόχο να επιτύχει την επιβράδυνση του πληθωρισμού και τη μείωση των δημοσίων δαπανών. Ανάλογο δάνειο είχε πάρει και ο Α. Παπανδρέου το 1985. Γράφαμε στο **φ. 131**: “**Η δολοφονική απόπειρα ενάντια στο Βαρδινογιάννη και η ρουκέτα στα γραφεία της ΕΟΚ στην Αθήνα βρίσκονται στην ίδια πολιτική κατεύθυνση. Στην κατεύθυνση της όξυνσης που επιχειρεί το νεοδεξιό μπλοκ ΠΑΣΟΚ-ψευτοΚΚΕ, ενάντια στη ΝΔ στη σημερινή πολιτική φάση.**

Η 17Ν με τη δράση της αυτή προσαθεί να εμποδίσει τόσο τις επενδύσεις του ευρωπαϊκού κεφαλαίου στη χώρα, όσο και το δάνειο από την ΕΟΚ... Η 17Ν θέλει τη βιομηχανία ή καλύτερα τη διάλυσή της κάτω από την ασφυκτική κυριαρχία του σάπιου κρατικού γραφειοκρατικού καπιταλισμού. Όπως στην πολιτική, έτσι και στην οικονομία, **αναδειχίνεται σε κυρίαρχη κρατική δύναμη του Ανατολικού Συνασπισμού της αστικής τάξης**».

Το Μάρτη 1991 δολοφονείται ο αμερικάνος λοχίας Ρόναντ Στιούαρτ και μπαίνουν πέντε βόμβες σε τουριστικά λεωφορεία που είχαν επιστρατευθεί από την κυβέρνηση Μητσοτάκη για να κάνουν τακτικά δρομολόγια λόγω της απεργίας των οδηγών στον ΟΑΣΑ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των αστικών συγκοινωνιών. Την ίδια περίοδο είχε γίνει το χτύπημα των ΗΠΑ στο Ιράκ. Γράφαμε στο **φ. 136, 19.3.1991**:

«**Πρόκειται κατά τη γνώμη μας για μια ευρύτερη υπενθύμιση στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για το πόσο περιορισμένη είναι η ηγεμονική του ισχύς στη Μ. Ανατολή και την ανατολική**

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17Ν"

Μεσόγειο. Παράλληλα αυτό το χτύπημα υπενθύμισε στη ΝΔ ότι δεν διοικεί τη χώρα και ότι η νίκη των ΗΠΑ στον κόλπο δεν αποτελεί και δική της νίκη... Οι δύο ενέργειες αρνούνται την πολιτική εξουσία στη ΝΔ, λένε καθαρά: "ΝΔ δεν μπορείς να κάνεις ούτε τη δικιά σου διεθνή πολιτική, ούτε τη δικιά σου οικονομική πολιτική"... Μέσα στο κείμενο της προκήρυξης και πιο πολύ βέβαια μέσα στα ίδια τα στρατιωτικά χτυπήματα, αποκαλύπτεται κι ένας άλλος στόχος. Το χτύπημα του τουρισμού, δηλαδή η συνέχιση της πολιτικής του οικονομικού σαμποτάζ που την εγκαίνιασε η δολοφονία Αγγελόπουλου». Υπενθυμίζουμε ότι τότε βρισκόταν σε εξέλιξη διαπραγμάτευση με τους Αμερικάνους για να άρουν αρνητική ταξιδιωτική οδηγία για τους τουρίστες.

Το Μάη του 1991 η 17Ν κάνει επίθεση για λογαριασμό του Κόκκαλη. Συγκεκριμένα το χτύπημα έγινε ενάντια στη Ζήμενς χωρίς προκήρυξη ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη απευθείας ανάθεση ψηφιακών παροχών σε Ζήμενς-Ιντρακόμ (πρόκειται για το μεγάλο πακέτο ψηφιακών παροχών των 80 δις που έθεσε τις βάσεις της εξάρτησης και εγκατέστησε για τα καλά τον Κόκκαλη στον ΟΤΕ). Γράφουμε στο **φ. 139, 14.5.1991**:

"Δύο μέρες πριν από την επίθεση της 17Ν γράφτηκε στον τύπο ότι το Δ.Σ. του ΟΤΕ αποφάσισε να ξαναμελετήσει το ζήτημα της προμήθειας λόγω του μεγάλου κόστους της και γι' αυτό αποφάσισε "... τη συγκρότηση διαπραγματευτικής επιτροπής με αντικείμενο την άρση των αποκλίσεων που παρουσιάζουν οι προσφορές των εταιρειών (INTRAKOM Α.Ε.) και (ΖΗΜΕΝΣ ΤΕΛΕ) από την προκήρυξη του σχετικού "κλειστού" διαγωνισμού.

Σε αποσπάσματα από Καθημερινή 7 και 8 Μαΐου διαβάζουμε: "άριστα ενημερωμένες πηγές αναφέρουν ότι για το τελευταίο και ουσιαστικότερο σκέλος των προμηθειών ψηφιακού υλικού από τον ΟΤΕ το (παραδοσιακό) ποσοστό 60%-40% που βάρυνε τις εταιρείες INTRAKOM -ΖΗΜΕΝΣ ΤΕΛΕ αντίστοιχα θα ανατραπεί και η προμήθεια θα γίνει σε ίση βάση από τις δύο εταιρείες". Τότε κρινόταν αφενός η προμήθεια, αφετέρου ποιος θα έχει το πάνω χέρι στη συνεργασία Ιντρακόμ-Ζήμενς.

Το χτύπημα είχε να κάνει και «με την εξαγγελία της πώλησης των μετοχών του ΟΤΕ σε ιδιώτες, καθώς και τις δηλώσεις του υπεύθυνου της εταιρείας Ερ. Χαρτ ότι η Ζήμενς θα αγοράσει μετοχές του ΟΤΕ».

Στο **φ. 141, 11/6/1991**, αναφερόμαστε σε έναν ορυμαγδό επιθέσεων ενάντια σε βιομηχανικούς και ευρωπαϊκούς στόχους. Πρόκειται για μία νέα φάση στη δράση της 17Ν που σηματοδοτεί την έναρξη της πολιτικής του αντιευρωπαϊσμού και της καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας. Πρόκειται για τις επιθέσεις στη ΛΕΒΕΝΜΠΡΟΪ, στα τσιμέντα "ΧΑΛΥΨ", στο ξενοδοχείο ΠΕΝΤΕΛΙΚΟ (ιδιοκτησίας Βαρδινογιάννη), για ένα χτύπημα στη Ζώνη με τη βύθιση ρυμουλκού, και για επίθεση με βόμβα στη ΔΕΗ (σα διαμαρτυρία υποτίθεται για την αύξηση των τιμολογίων). Τότε αναλύσαμε την προκήρυξη που είχε σταλεί σα μανιφέστο ενάντια σε κάθε έρευνα της Ευρώπης και πιο πολύ της Γερμανίας στη χώρα: «Τα βαθιά πυρά των ρώσων σοσιαλ-ιμπεριαλιστών θα ετοιμαστούν ενάντια στην ενοποιημένη Γερμανία, και αυτή η πάλη θα πάρει τη μορφή της πάλης ενάντια στον γερμανικό ρεβανσιισμό, δηλαδή το Δ' Ράϊχ. Αυτή η πρόβλεψη επαληθεύεται αρκετά νωρίς μέσα από τα χτυπήματα και τα κείμενα της 17Ν, του στρατιωτικού δηλαδή τμήματος των πρακτόρων της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα. Η πρώτη αναφορά στο Δ' Ράϊχ γινόταν με την προκήρυξη της 17Ν που δικαιολογούσε την απόπειρα ενάντια στον Βαρδινογιάννη και προανήγγειλε την εκστρατεία της ενάντια στα γερμανικά συμφέροντα στην Ελλάδα. Η δεύτερη και πιο εκτεταμένη αναφορά γίνεται στην τελευταία της προκήρυξη. Εδώ η 17Ν γράφει το μανιφέστο της νέας φάσης στη στρατηγική του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα.

Πρόκειται για την ανοιχτή κήρυξη πολέμου ενάντια σε κάθε έρευνα της Ευρώπης και πιο πολύ της Γερμανίας στη χώρα μας. Είναι χαρακτηριστικό το κάλεσμα στο τέλος της προκήρυξης:

"Καλούμε τον ελληνικό λαό να χτυπάει με οποιοδήποτε μέσο μπορεί την παρουσία των Γερμανών στη χώρα μας".

"Η 17Ν είναι η ανάγλυφη στρατηγική των ρώσων σοσιαλ-ιμπεριαλιστών, είναι το βάθος της πολιτικής τους όχι μόνο στη χώρα μας αλλά και παγκόσμια: Η πολιτική και ιδεολογική τους γραμμή είναι πολύ απλή: "Η Ελλάδα γίνεται οικονομική αποικία της ΕΟΚ. Η ΕΟΚ φταίει για την καλπάζουσα οικονομική κρίση και την εξαθλίωση του ελληνικού λαού. Η χρεωκοπία της χώρας είναι φτιαγμένη από την ΕΟΚ για να υποδουλωθεί η χώρα και πιο πολύ η βιομηχανία της. Άρα πρέπει να χτυπηθεί κάθε εξαγορά βιομηχανίας από ευρωπαϊκές εταιρείες. Ιδιαίτερα πρέπει να χτυπηθεί η Γερμανία, επειδή αν μας έδινε τις αποζημιώσεις που μας χρωστάει από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δεν θα είχαμε το πελώριο εξωτερικό χρέος που είναι υπεύθυνο για την οικονομική υποδούλωση και χρεωκοπία της χώρας".

«Οι πράκτορες των ρώσων σοσιαλ-ιμπεριαλιστών υιοθετούν την κλασική προπαγάνδα του ναζισμού και του φασισμού, δηλαδή την καταγγελία του ισχυρού χρηματιστικού κεφαλαίου που κυριαρχεί στην παγκόσμια μοιρασιά των αγορών και που σε βάρος του πρέπει να γίνει η νέα κατανομή των σφαιρών επιρροής...

Η 17Ν δεν θα μπορούσε να μη χρησιμοποιεί αυτή τη χιτλερικού τύπου δημαγωγία πατώντας, όπως κάθε φασισμός στην εκμετάλλευση και την καταπίεση των λαών από τους ανταγωνιστές του...

Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για τη Ρωσία να εμποδίσει την εγκατάσταση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, σαν παραγωγικού κεφαλαίου στην Ελλάδα".

"Όπως ολόκληρο το μπλοκ έτσι και η 17Ν θεωρεί αποκλειστικά υπεύθυνη της κρίσης την ΕΟΚ. Γι' αυτό δε λείπει κουβέντα για τη διάλυση της μεγάλης κρατικοποιημένης βιομηχανίας που τη διάλυσε ο Α. Παπανδρέου συνειδητά μέσα από την πιστωτική ασφυξία, την αφαίρεση των παραγγελιών του δημοσίου, και την πρόσληψη πλεονάζοντος προσωπικού. Ούτε βέβαια λείπει τίποτα η 17Ν για τα δισεκατομμύρια ευρωπαϊκά ECU που δεν πήγαν στις βιομηχανικές επενδύσεις, αλλά στην κάλυψη του ελλείμματος του κρατικού προϋπολογισμού και της γιγαντομένης γραφειοκρατίας, είτε φαγώθηκαν στις κομπίνες της πλούσιας αγροτιάς και στις μίζες της ανώτερης και ανώτατης κρατικής υπαλληλίας...

...Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η 17Ν αντιστρατεύεται τον δυτικό ιμπεριαλισμό. Δεν τον αντιστρατεύεται όμως από την πλευρά του λαού, αλλά από την πλευρά ενός άλλου χειρότερου ιμπεριαλισμού, του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Λέει για παράδειγμα η 17Ν πως είναι πελώριο σκάνδαλο η πούληση των μεγάλων βιομηχανιών στους ευρωπαϊκούς ιμπεριαλιστές. Πραγματικά είναι. Αλλά δεν λείπει η 17Ν ότι το κλεισίματός τους είναι εκατό φορές μεγαλύτερο σκάνδαλο, κι ακόμα περισσότερο δεν λείπει ότι η ίδια φρόντισε να δολοφονήσει ή να εκφοβίσει μια σειρά έλληνες αστούς βιομηχάνους ώστε οι βιομηχανίες τους, οι πιο βαρείες στην Ελλάδα, να περάσουν στα χέρια του Παπανδρεϊκού ΠΑΣΟΚ και του ψευτοΚΚΕ **ώστε να μπορέσουν να παλιώσουν, να χρεωκοπήσουν και να κλείσουν.** Βέβαια ποτέ δεν εκστόμισε απειλές ενάντια στους διαχειριστές αυτών των κρατικοποιημένων βιομηχανιών η 17Ν. Της αρκούσαν οι σφαίρες στον Αγγελόπουλο, τον Αθανασιάδη, στους εισαγγελείς, για να χτυπηθούν έμμεσα οι Τσάτσος και Ανδρεάδης, στον Βαρδινογιάννη πρόσφατα, δηλαδή οι σφαίρες στη ντόπια μεγαλοαστική τάξη που επίτηδες ονομάζουν λούμπεν.

Η βιομηχανική αστική τάξη είναι εκμεταλλευτική και βάνουσι απέναντι στους εργάτες, όμως είναι δουλειά των ελλήνων εργατών και του ελληνικού λαού να ανατρέψουν τους βιομήχανους και όχι δουλειά των πρακτόρων μιας υπερδύναμης. Ακόμα περισσότερο, οι εργάτες και ο λαός δεν θα εξόντωναν ποτέ την ίδια τη βιομηχανία προκειμένου να ανατρέψουν τους βιομήχανους. **Η 17Ν βομβαρδίζει κυριολεκτικά τις βιομηχανίες, γι' αυτό και οι εργάτες σ' αυτές τι βιομηχανίες πάντα την καταδίδασαν. Αυτό έκαναν οι εργάτες στο Πέραμα, και οι εργάτες της Χάλυψ πρόσφατα.**

Η 17Ν πιο πολύ από τον δυτικό ιμπεριαλισμό φοβάται τη ντόπια μεγάλη αστική τάξη και τη μεγάλη βιομηχανία. **Γι' αυτό μέχρι το '85 που η 17Ν και τα παραρτήματά της (1η Μάη) εξόντωναν τη ντόπια μεγαλοαστική τάξη και μέχρι το '88 που χτύπησε την αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ (Πέτσος, Ραυτόπουλος) δεν χτυπούσαν την ΕΟΚ παρά για να είχαμε επισημάνει στα κείμενά μας μέχρι το '88.**

Η ΕΟΚ μπαίνει από δω και μπρος στο στόχαστρο του σοσιαλφασισμού και πιο πολύ η Γερμανία όχι επειδή μας χρωστάει πολεμικές αποζημιώσεις αλλά επειδή είναι η πιο ισχυρή ευρωπαϊκή χώρα, επειδή επενδύει πιο πολύ από τις άλλες και επειδή η μητσοστακική ΝΔ έχει προνομιακούς δεσμούς μαζί της.

Από δω και μπρος το ζήτημα των αποζημιώσεων της Γερμανίας θα μπει σαν προτεραιότητα της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής δίπλα στην υφαλοκρηπίδα, την τούρκικη μειονότητα και τους σλαβομακεδόνες. Ο λαός μας θα πρέπει να ξαναθυμηθεί τη γερμανική κατοχή και να θεωρήσει αυτή σαν κύρια υπεύθυνη για όλη την μεταπολεμική αθλιότητα μαζί με την τουρκοκρατία και ένα βήμα πιο πίσω από την αμερικανοκρατία».

Στις 7/10/1991 δολοφονείται ο ακόλουθος της τούρκικης πρεσβείας Τσετίν Γκιουργκιού. Σε άρθρο μας στο **φ. 149, 15/10/1991** με τίτλο "Οχι στους προβοκάτορες της 17Ν. Ειρήνη με την Τουρκία", γράφαμε: "Με αυτό της το χτύπημα η "17Ν" είχε σα στόχο να ερεθίσει την τούρκικη κοινή γνώμη και να δυναμώσει τις πιο σοβινιστικές τάσεις μέσα στην τούρκικη αστική τάξη. Δεν είναι τυχαίο ότι το χτύπημα γίνεται λίγες μέρες πριν από τις τούρκικες εκλογές στις οποίες πρακτικά αναμετρείται ο Οζάλ, που εκφράζει τις πιο ειρηνόφιλες τάσεις με την Ελλάδα μέσα στην τούρκικη αστική τάξη, με τον Ντεμιρέλ που εκφράζει τις πιο σοβινιστικές, τον πιο σκληρό ανταγωνισμό με την Ελλάδα".

Την ίδια περίοδο υπογράφηκε σύμφωνο φιλίας Ελλάδας Βουλγαρίας (Αθήνα - Σόφια - Βελιγράδι). Επίσης χρειάζεται να περιοριστούν οι σοβινιστικές επιθέσεις στη Δημοκρατία της Μακεδονίας για να κλείσει το "ορθόδοξο τόξο".

"Οι δολοφονικές σφαίρες της 17Ν στον Τούρκο διπλωμάτη πάνω στην υπογραφή του ελληνοβουλγαρικού συμφώνου θέλουν να δώσουν ακριβώς αυτή την έμφαση: το κύριο μέτωπο είναι ενάντια στην Τουρκία.

Δεν είναι τυχαίο που ακριβώς αυτή τη στιγμή διαλέγει κι ο Συνασπισμός να ρίξει τη γραμμή της αναγόρευσης της σλάβικης Μακεδονίας και της καταγγελίας των στρατιωτικών προετοιμασιών για μια επιχείρηση μέσα στη σλάβικη Μακεδονία".

Επισημαίνουμε ότι: "Και αυτή τη φορά, όπως και τις υπόλοιπες, ο Α. Παπανδρέου τόνισε μια μόνο πλευρά της δραστηριότητας της 17Ν, την προβοκατόρικη.

Ο Παπανδρέου καταγγέλλει όχι τη "17Ν" αλλά τις ενέργειές της για προβοκάτσιες με την εξής έννοια: 'Ότι δηλαδή τα χτυπήματα της 17Ν ευνοούν τους στόχους τους, τα θύματά της. Δηλαδή, όταν σκοτώνει τον Μπακογιάννη ότι ευνοούν τη ΝΔ, όταν σκοτώνει τους αμερικάνους στρατιωτικούς, ότι ευνοούν τις ΗΠΑ, όταν σκοτώνει Τούρκους ότι ευνοούν την Τουρκία. Αυτό έκανε και τώρα, όταν δήλωσε πως το τελευταίο χτύπημα στρέφεται ενάντια "στην Ελλάδα και τις ελληνοτουρκικές σχέσεις" δηλαδή υπονοεί ότι το χτύπημα βοηθάει την Τουρκία"...

Γενικά στα χτυπήματά της η 17Ν δεν κάνει προβοκάτσια. Αυτό έχει αποδειχτεί, γιατί ποτέ δεν ήρθε χτύπημα απάντηση ούτε πολιτικό, ούτε στρατιωτικό από τους στόχους της 17Ν. Η ΝΔ δεν αντέδρασε π.χ. ποτέ πολιτικά κατηγορώντας την αντιπολίτευση ότι καλύπτει τη 17Ν, ούτε έκανε καμιά συγκέντρωση ενάντια της, ούτε οι ΗΠΑ απάντησαν ποτέ σε μεγάλη κλίμακα ενάντια στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, ούτε βέβαια οι αυτοδυναμικοί Πέτσος και Ραυτόπουλος, ούτε οι βιομήχανοι. Ποτέ κανείς από αυτούς δεν αντέδρασε ενάντια σ' εκείνους που υποτίθεται ότι προβοκάρει η 17Ν".

Στη συνέχεια στο **φ. 150, 30/10/1991**, σχολιάζαμε την εμφάνιση των δύο 17Ν, πρακτική που ακολουθείται και σήμερα, με δύο διαφορετικές προκηρύξεις, μία της "σκληρής" όπως την είχαμε χαρακτηρίσει 17Ν και μία της "ήπιας". Η "ήπια" απεκδύθηκε την ευθύνη για τη δολοφονία του Τούρκου αξιωματούχου, όπως και την ευθύνη και για τον Μπακογιάννη. Γράφουμε σχετικά: "Οι δολοφονίες του Μπακογιάννη και του Τούρκου είναι προωθημένες πολιτικές πράξεις που δύσκολα μπορεί να τις υπερασπίσει σήμερα η πολιτική βάση του σοσιαλφασισμού. Ιδιαίτερα η δολοφονία του τούρκου διπλωμάτη γέννησε μεγάλη αντίθεση μέσα στο λαό. Αλλά και η δολοφονία του Μπακογιάννη προκαλεί μια βίαιη αντίθεση του μισού λαού και μια αποστροφή των δημοκρατών που ανήκουν στο υπόλοιπο μισό.

Αυτές λοιπόν οι πράξεις, οι πιο προωθημένες της ρώσικης, αντιτουρκικής, αντιτουρκικής πολιτικής χρεώνονται σε μια κακιά 17Ν, σε μια 17Ν σεχαριστική, σοβινιστική, και στο κάτω-κάτω πρακτόρικη.

Έτσι διαφυλάσσεται το γενικό κύρος της 17Ν και μέσα στο λαό, αλλά και μέσα στα ταλαντευόμενα προς το σοσιαλ-ιμπεριαλισμό τμήματα της αστικής τάξης".

Στις 14/7/1992 γίνεται απόπειρα δολοφονίας ενάντια στον Παλαιοκρασσά σε κεντρικό σημείο και σε στιγμή μεγάλης κίνησης στους δρόμους. Σε αυτό το χτύπημα δολοφονείται ο Αζαρλιάν. Στο άρθρο μας με τίτλο "Η 17Ν ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΤΟΝ ΑΝΟΙΧΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ", **φ. 167, 22/7/1992**, γράφουμε:

"Η 17Ν επιτέλεσε και εδώ το βασικό της έργο. Η τρομοκρατία της δυτικοφίλης αστικής τάξης πραγματοποιήθηκε. Ο Παλαιοκρασσάς είναι μαζί με το Μάνο η οικονομική πολιτική της δυτικοφίλης αστικής τάξης και αυτή θίγεται βαθιά όταν ο τυπικός της εκφραστής βομβαρδίζεται στην καρδιά της Αθήνας. Το ουσιαστικό στοιχείο κάθε τρομοκρατίας δεν είναι η συμπάθεια του λαού, αλλά ο τρόμος. Και ο τρόμος μένει, ο πολιτικός στόχος μένει. Η 17Ν είναι κράτος.

Ακριβώς σε μια τέτοια στιγμή επιβεβαίωσης της εξουσίας της 17Ν, ο Παπανδρέου κάνει την πρόταση συνεργασίας στη ΝΔ για την πάταξη της και η ΝΔ αποδέχεται.

Το "εθνικό μέτωπο ενάντια στη 17Ν" είναι μια μεγάλη νίκη του νεοδεξιού μπλοκ. Τώρα οι πολιτικές δυνάμεις που έχουν την ίδια ακριβώς πολιτική γραμμή με τη 17Ν θα συνεργάζονται υποτίθεται με τους στόχους-θύματα αυτής της γραμμής ενάντια στη 17Ν.

Αν είναι δυνατόν να υπάρξει τέτοια συνεργασία.

Το μόνο που μπορεί να σημαίνει αυτή η συνεργασία είναι η επίσημη συμμετοχή των νεοδεξιών δυνάμεων μέσα στους αντι-τρομοκρατικούς μηχανισμούς που ο έλεγχος τους, όλο και πιο δύσκολος γίνεται σήμερα γι' αυτούς.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η μόνη αποτελεσματική πολιτική ενάντια στη 17Ν είναι η αποκάλυψη και η καταγγελία της πολιτικής της γραμμής και η δημιουργία ενός παλλαϊκού πολιτικού μετώπου ενάντια σε αυτή τη γραμμή.

Όμως αυτή η πολιτική έρχεται σε ευθεία σύγκρουση με το νεοδεξιό μπλοκ. Η παλιά δεξιά όχι μόνο δεν τολμάει μα τέτοια αντιπαράθεση, αλλά κόβει τις μοναδικές δυνατότητες της πολιτικής καταγγελίας της γραμμής της 17Ν απαγορεύοντας τη δημοσίευση προκηρύξεών της. Η νεοδεξιά γραμμή μένει έτσι στο απυρόβλητο.

Δεν είναι τυχαίο ότι εκείνη τη πολιτική δύναμη του νεοδεξιού μπλοκ που ταυτίζεται ακόμα και στη μορφή με την πολιτική γραμμή της 17Ν, το ψευτοΚΚΕ, βγήκε να καταγγείλει την απόπειρα δολοφονίας σαν προβοκάτσια παίρνοντας κάθε μέτρο πολιτικής άμυνας απέναντι στην κατηγορία της πολιτικής ταύτισης.

Εννοείται ότι η θεωρία της προβοκάτσιας που πάγια επαναλαμβάνει εδώ και χρόνια το ψευτοΚΚΕ έχει καταρριφθεί από τα γεγονότα. Ποτέ η ΝΔ δεν θα εκτελούσε τα καλύτερα στελέχη της προκειμένου να ενοχοποιήσει τους πολιτικούς της αντιπάλους".

Το επόμενο αιματηρό χτύπημα της 17Ν θα είναι η δολοφονία του Μ. Βρανόπουλου τον Γενάρη του 1994. Με αυτό το χτύπημα θα ξεκινήσουμε το δεύτερο μέρος της αναδρομής μας που θα δημοσιεύσουμε στο επόμενο φύλλο.

ρακμής είναι ότι έχει αποκαλυφθεί ο αντιβιομηχανικός του ρόλος. Ακόμα και μέσα του, σε ότι του έχει απομείνει από εργατική βάση, το ψευτοΚΚΕ έχει προβλήματα. Η σταθερή προπαγανδιστική δουλειά του νέου εργατικού κινήματος ενάντια στο βιομηχανικό σαμποτάζ, έχει οδηγήσει σε βαθιά ανυποληψία την κούφια εργατίστικη διαμαγωγία του ψευτοΚΚΕ. Το ότι το ψευτοΚΚΕ κατεβάζει τον Μουρίκη είναι δείγμα των προβλημάτων του. Ο “δημοτικός” άνθρωπος του ψευτοΚΚΕ ως τώρα η Παπαδοπούλου δεν έχει πια αρκετό κύρος για να κατεβεί η ίδια, έτσι προωθείται ο Μουρίκης. Πρόκειται για έναν νεο τύπο φαινομενικά εκλεπτυσμένου σοσιαλφασίστα που προσπαθεί να μιλήσει μια μετριοπαθή γλώσσα ασυνήθιστη για κνίτη, κατάλληλη προφανώς για να πειθεί τα μεσοστρώματα και να στέκεται στο ύψος των αντιπάλων του. Ο σοσιαλφασισμός χρειάζεται ένα ισχυρό ψευτοΚΚΕ στο Δήμο, γιατί χρειάζεται έναν κομματικό στρατό για καθήκοντα κρούσης, δηλαδή για καθήκοντα που δεν μπορεί να επιτελέσουν οι πολύχρωμοι και μαλθακοί εκλογικοί μηχανισμοί του Σαράφογλου και του Σαλαλέ.

Τέλος υπάρχει και ο τέταρτος του σ.φασιστικού μέτωπου, η “Ανθρώπινη πόλη”, ο συνδυασμός του ΣΥΝ και του εξωκοινοβουλευτικού μικροαστικού συρφετού, με υποψήφιο τον Καρακώστα, που αποτέλεσε ως τώρα το εργαλείο αιχμής του αντιβιομηχανικού μετώπου. Αυτός είναι ο πολιτικά και ιδεολογικά πιο επικίνδυνος συνδυασμός γιατί φράζει το δρόμο σε κάθε προοδευτική συγκρότηση των αριστερών και προοδευτικών ανθρώπων της πόλης.

Έξω από το σοσιαλφασιστικό καθεστωτικό μέτωπο βρίσκονται οι συνδυασμοί του σημερινού νεοδημοκράτη δημάρχου Μελά και του πασοκτζή πρώην δημάρχου, με αυτοδυναμικά χαρακτηριστικά, Χάσκα. Αυτοί δεν μπορούν να απειλήσουν σοβαρά τον σοσιαλφασισμό, ακόμα και αν το ήθελαν. Ο Μελάς την προηγούμενη τετραετία έγινε δήμαρχος ενισχυμένος ολόπλευρα από το μηχανισμό του Λαλιώτη μόνο και μόνο για να πέσει ο Χάσκα. Μόλις όμως ο Λαλιώτης και γενικά το καθεστώς αποφάσισε να φέρει τον Σαράφογλου, ο Μελάς είδε τον μισό του συνδυασμό να τον εγκαταλείπει και να πηγαίνει με τον αντίπαλό του. Ταυτόχρονα ο ίδιος, πολιτικά άπειρος και αδέξιος άρχισε να σέρνεται από κάποιους έμπειρους συ-

νασπιστικούς εισοδιστές του συνδυασμού του, σε ένα νέο ιερό στόχο: να κλείσει η ΔΕΗ. Ο ίδιος πριν δύο χρόνια αναζητώντας συμμάχους είχε σταθεί στο πλευρό του αγώνα των Λιπασματιωτών προφανώς με το ίδιο βάθος αρχών και πεποιθήσεων. Η μόνη του ελπίδα είναι να παίξει σαν νεοδημοκράτης στην αντίθεση ΝΔ – ΠΑΣΟΚ. Αλλά και αυτό το έκανε λάθος γιατί πριν λίγο καιρό θέλησε να γίνει (κάποιοι θα τον έπεισαν) οικουμενικός και έστησε έναν ανδριάντα του Α. Παπανδρέου ερήμην όλου του τοπικού ΠΑΣΟΚ και ο οποίος αδριάντας κατά κακή τύχη του Μελά δεν έμοιαζε καθόλου του “ήρωα” που ήθελε να απεικονίσει.

Ο Χάσκα δεν φαίνεται ότι μπορεί να παίξει οποιοδήποτε σοβαρό ρόλο αφού το πολιτικό ρεύμα που εκπροσωπεί είναι τόσο δειλό απέναντι στο Λαλιώτη. Πέρασε η εποχή που ο ίδιος ο Λαλιώτης έστηνε ή απελευθέρωνε αντάρτες για να αποδυναμώσει τις άλλες τάσεις και να δυναμώσει τη δικιά του φράζια και το μέτωπό της με τον ΣΥΝ.

Ακόμα κι αν οι Χάσκα και Μελάς είχαν περισσότερη δύναμη δεν θα μπορούσαν να προβάλουν οποιαδήποτε αληθινή αντίσταση στο λαλιωτικό – κνίτικο μπλοκ στο Κερατσίνι. Κι αυτό γιατί είναι και αυτοί ενταγμένοι, ο Μελάς έντονα πια, στη βασική αντιβιομηχανική γραμμή αυτού του μπλοκ.

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ Η “ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΕΡΑ”

Αυτή η λίγο πολύ ενιαία γραμμή των υπόλοιπων συνδυασμών από μια άποψη στερεί συμμάχους από την “Καινούργια Μέρα”, αλλά από την άλλη την κάνει να ξεχωρίζει ενάντια σε όλους τους άλλους. Επιπλέον αυτοί οι άλλοι δεν έχουν πια κύρος μέσα στην πόλη γιατί, δοκιμασμένοι από παλιά, την έχουν οδηγήσει στην παρακμή και στην ανεργία. Η αντιβιομηχανική γραμμή δεν συσπειρώνει πια κανέναν άνθρωπο του λαού και οι συνειδήσεις έχουν αρχίσει να κινούνται προς τη μεριά μας. Αυτό το ζήσαμε και στην καμπάνια που κάναμε την Άνοιξη για τη ΔΕΗ πριν τη συγκέντρωση στο “Μελίνα Μερκούρη”.

Αλλά η πτώση του κύρους αυτών των συνδυασμών είναι γενικότερη. Γιατί είναι

μέρος της παρακμής όλου του σημερινού επίσημου πολιτικού κόσμου, όλου του γνωστού διακομματικού μπλοκ. Ο κόσμος αναζητά κάτι καινούργιο που ακόμα δεν μπορεί να το προσδιορίσει. Όμως ξέρει να περιφρονεί και να μην εμπιστεύεται αυτές τις δυνάμεις που κινούν τους Δήμους, όπως ακριβώς κινούν το κεντρικό κράτος, δηλαδή με το ρουσφέτι, την αδιαφάνεια και η διαφθορά. Ο καθένας πια ξέρει ότι αυτοί έχουν μετατρέψει τους Δήμους σε άντρα της κομματοκρατίας στα οποία ανατρέφεται και βραβαίνει την κοινωνία ένας απέραντος στρατός παρασίτων που δεν μπορεί πια να ζει παρά σε βάρος των δημοτών του με δύο τρόπους, τη μια αρπάζοντας κονδύλια από το κεντρικό κράτος, δηλαδή από την κεντρική φορολογία των πολιτών, και την άλλη φορολογώντας το ίδιο απ’ ευθείας τους δημότες.

Όπως θα διαπιστώσει ο αναγνώστης η πλατφόρμα του συνδυασμού περιγράφει την εργατική – λαϊκή απάντηση σε αυτό το δημοτικό καθεστώς. Αυτοί που βάζουν το ζήτημα του βιομηχανικού Κερατσινιού και του βιομηχανικού Πειραιά είναι οι ίδιοι που βάζουν το ζήτημα της πλατειάς δημοκρατικής και λαϊκής διακυβέρνησης του Δήμου. Και όχι με την έννοια της διακυβέρνησης από μια πρωτοπορία, αλλά από την πλευρά της πλατιάς εργατικής και λαϊκής μάζας. Το χειρότερο κακό από όσα έχει κάνει ο σοσιαλφασισμός στην Ελλάδα είναι ότι έχει τσακίσει κάθε όργανο λαϊκής πρωτοβουλίας, κάθε εθελοντισμό των πολιτών και κάθε μορφή συμμετοχής της βάσης του πληθυσμού στα κοινά. Το νόημα αυτού του κατεβασματος είναι ότι οι δυνάμεις που παλεύουν για την υλική ύπαρξη αυτού του λαού είναι οι ίδιες που παλεύουν για την κοινωνική του απελευθέρωση, οι οποίες διατυπώνουν τη θέση ότι δεν μπορεί κανένας σωτήρας να σώσει το λαό εκτός από αυτόν τον ίδιο. Δεν θα υπάρξει βιομηχανική ανάπτυξη στον Πειραιά και τέλος στο βιομηχανικό σαμποτάζ αν δεν υπάρξει μαζικό κίνημα ενάντια σε αυτό και δεν μπορεί σήμερα να υπάρξει κίνημα μαζών που δεν θα καταπιαστεί με όλες τις πλευρές ύπαρξης αυτής της βιομηχανικής πόλης. Το κίνημα πρέπει να γνωρίσει την πόλη για να την πάρει στα χέρια του. Αυτή η λαϊκή φυσιογνωμία του συνδυασμού δεν τον ρίχνει βέβαια στον σεχταρισμό. Δεν υπάρχει

σήμερα δυνατότητα να αναχαιτιστούν οι σαμποταριστές και ακόμα περισσότερο να πάρουν οι δημοκρατικές και λαϊκές δυνάμεις την πόλη στα χέρια τους αν δεν ενωθούν με την μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού της και αν δεν σχηματίσουν ενάντια στους σοσιαλφασίστες και σαμποταριστές ένα μέτωπο με τα τμήματα της αστικής τάξης που θέλουν την ανάπτυξη και έχουν νιώσει και αυτές στο πετσί τους τι σημαίνει αποβιομηχάνιση και διάλυση της παραγωγικής δυνατότητας μιας πόλης.

Η ΟΑΚΚΕ υποστηρίζει αυτό το συνδυασμό με όλη της τη δύναμη και αρκετά μέλη της συμμετέχουν σε αυτόν. Ταυτόχρονα όπως και στα Λιπάσματα, όπως και στη Ζώνη, όπως και στη ΔΕΗ, οι σύντροφοί μας παλεύουν και σε αυτό το συνδυασμό για την πιο πλατιά συσπείρωση των κοινωνικών δυνάμεων που συμφωνούν σε ένα αρχικό ελάχιστο πρόγραμμα, πρόγραμμα που η ίδια η ζωντανή πείρα των μαζών μπορεί σήμερα να επιβεβαιώνει και να εμπνεύσει. Με αυτόν τον τρόπο κάθε τέτοια λαϊκή και εργατική συσπείρωση στην οποία συμμετέχει η ΟΑΚΚΕ κινείται σύμφωνα με τη δικιά της εσωτερική διαδικασία ανάπτυξης και σύμφωνα με την γενική θέληση των μελών αυτής της συσπείρωσης.

Η πλατιά δημοκρατία που επικρατεί σε αυτά τα πολιτικά μέτωπα, και η αληθινή εθελοντική συμμετοχή και τελικά η υποταγή των συντρόφων της ΟΑΚΚΕ στη δημοκρατική αυτή εκφρασμένη θέληση είναι που ως τώρα τους έχει δώσει μια τόσο μεγάλη συνοχή, σταθερότητα, και αποτελεσματικότητα.

Τώρα σε μια δημοτική μάχη, μια μάχη με πολύ έντονα τα πολιτικά χαρακτηριστικά όλα θα είναι πιο περίπλοκα, καινούργια προβλήματα θα μπουν μπροστά σε όλους. Σε κάθε περίπτωση όποια και να είναι τα εκλογικά αποτελέσματα της “μάχης του Κερατσινιού” το νεαρό εργατικό κίνημα του Πειραιά έχει να κερδίσει μια τεράστια πολιτική εμπειρία. Αν κερδίσει και ένα αξιοσημείωτο εκλογικό ποσοστό τότε η επίδραση αυτής της μάχης θα ξεπεράσει κατά πολύ τα όρια του Κερατσινιού και του Πειραιά.

Οι πραγματικοί δημοκράτες και οι φίλοι της βιομηχανικής ανάπτυξης πρέπει να βοηθήσουν με κάθε τρόπο την μάχη της “Καινούργιας Μέρας”.

Δημοτική κίνηση ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΕΡΑ

Ανάπτυξη-Διαφάνεια-Δημοκρατία

Υπουργιος δήμαρχος Διονύσης Γουρνάς

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΘΕΛΕΙ Η “ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΕΡΑ”

Εμείς που φτιάξαμε τη δημοτική κίνηση “Καινούργια Μέρα” είμαστε στην πλειοψηφία μας εργατές από τη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη, απολυμένοι εργατές του εργοστασίου των Λιπασμάτων και επαγγελματίες που παλεύουμε για έναν βιομηχανικό Πειραιά.

Δεν έχουμε ως τώρα συμμετάσχει σε κανένα μηχανισμό εξουσίας του Δήμου, ούτε έχουμε κάποιο δημοτικό σύμβουλο. Αισθανόμαστε ωστόσο την υποχρέωση να κατεβούμε στις δημοτικές εκλογές γιατί δε βλέπουμε κανένα συνδυασμό που να σκέφτεται τα συμφέροντα των εργαζομένων και των ανέργων της πόλης. Διαπιστώνουμε μάλιστα ότι αυτοί που κατεβαί-

νουν και αυτοί που είναι πίσω τους δεν αντιπροσωπεύουν ούτε τα συμφέροντα των περισσότερων επαγγελματιών και κοινωνικών ομάδων.

Το λέμε αυτό επειδή πρώτα-πρώτα όλες οι υπόλοιπες δημοτικές παρατάξεις είναι εναντίον της βιομηχανίας. Αυτό φαίνεται από το ότι θέλουν να κλείσουν τη ΔΕΗ, αν και δεν ρυπαίνει πια αφού δουλεύει με φυσικό αέριο. Άλλωστε αυτό έχει αποδειχτεί με αλληπάλληλες μετρήσεις. Η ΔΕΗ δεν είναι ένα μαγαζάκι να το κλείνεις. Είναι μια τεράστια περιουσία αυτής της χώρας που έχει κοστίσει εκατοντάδες δις για να φτιαχτεί και παλιότερα αίμα για να σωθεί από τους καταχτητές. Ζουν

εκατοντάδες οικογένειες από αυτήν σαν εργατές ή σαν συνεργεία. Το εργοστάσιο δίνει πολλά λεφτά στο Δήμο και μπορεί να δώσει τηλεθέρμανση σε όλη την πόλη, δηλαδή να γλιτώσει κάθε νοικοκυριό από τα μισά κοινόχρηστα κάθε μήνα. Η τηλεθέρμανση επίσης θα μειώσει πάρα πολύ την ατμοσφαιρική ρύπανση γιατί καταργεί τους καυστήρες των καλοριφέρ. Στο έργο της τηλεθέρμανσης μπορεί να δουλέψει πολύς κόσμος. Επίσης η ΔΕΗ θέλει να κάνει επέκταση που θα δώσει δεκάδες θέσεις εργασίας σε Κερατινιώτες. Κι όμως έχουν όλοι τους φαγωθεί να την κλείσουν.

Τα ίδια σκέφτονται και για τους Μύλους και για τα πετρελαιοειδή και για την

ιχθυόσκαλα Δεν είναι ευχαριστημένοι που αυτοί και τα κόμματά τους γκρέμισαν όλα τα εργοστάσια της περιοχής και του Πειραιά. Θέλουν να γκρεμίσουν ότι απομένει. Και την Επισκευαστική Ζώνη που μας ζει θέλουν να την κλείσουν. Και μιλάνε διαρκώς για μητροπολιτικά πάρκα, μαρίνες κλπ. Βέβαια αντί για πάρκα ο Πειραιάς έχει γεμίσει χαλάσματα και μπάζα. Και εμάς μας αρέσουν πολύ τα πάρκα και το πράσινο, αλλά χωρίς βιομηχανία πώς θα ζήσουμε; Υπάρχει χώρος πολύς και για πάρκα και για βιομηχανία. Αλλά χωρίς δουλειά τι

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Η ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΣΗΜΙΤΗ ΣΤΟΥΣ ΣΦΑΓΕΙΣ

Καθώς συνεχίζεται η δίκη του Μιλόσεβιτς στη Χάγη, νέα στοιχεία έρχονται στο φως σχετικά με τα εγκλήματα του σέρβικου ναζισμού που διαπράχθηκαν από τους τσέτνικ στο όνομα της εθνικής καθαρότητας του “μεγάλου σέρβικου έθνους”. Μαζί με τα αποτρόπαια εγκλήματα αποκαλύπτεται μοιραία και η σημαντική συμβολή της χώρας μας σε αυτά, μια συμβολή που εκφράστηκε κύρια με την παροχή στρατιωτικο-πολιτικής, υλικής και ηθικής βοήθειας προς τους σφαγείς.

Η έκθεση του εμπειρογνώμονα του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου της Χάγης, Μόρτιν Τόρκιλσεν, φανερώνει την εμπλοκή της Ελλάδας στον εφοδιασμό και τη χρηματοδότηση της σερβικής πολεμικής μηχανής στην περίοδο 1994-2000, όταν ο ΟΗΕ και η ΕΕ είχαν επιβάλει οικονομικές κυρώσεις στη Σερβία. Σύμφωνα με την έκθεση, που στηρίζεται κύρια σε αποκαλύψεις σέρβων αξιωματούχων, όπως είναι ο διευθυντής των τελωνείων Μ. Κέρτες ή ο διοικητής της τράπεζας Μπεογκράτσα Μπάνκα Μπ. Βούτσιτς, η Διεύθυνση των Ομοσπονδιακών Τελωνείων κατά την περίοδο αυτή μετέφερε μεγάλα χρηματικά ποσά στο υποκατάστημα της τράπεζας Μπεογκράτσα στη Λευκωσία καθώς και “σε λογαριασμούς οχτώ εταιρειών-μαϊμούδων που έκαναν τις αγορές των προμηθειών στο εξωτερικό. Επρόκειτο για υπεράκτιες εταιρείες με έδρα την Κύπρο” υπό την άμεση επίβλεψη της τράπεζας του Βελιγραδίου “που διατηρούσαν λογαριασμούς σε ξένες τράπεζες, κυρίως σε Ελλάδα και Κύπρο” (Ελευθεροτυπία, 13-6). Πρόκειται για τη “Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου” και τη θυγατρική της στην Ελλάδα “Ευρωπαϊκή Λαϊκή Τράπεζα”. Οι αξιωματούχοι της Μπεογκράτσα “οργάνωναν την κατάθεση των χρημάτων στους λογαριασμούς αυτών των εταιρειών και μετά κανόνιζαν τη μεταφορά αυτών των χρημάτων σε διάφορους τρίτους συμπεριλαμβανομένων των προμηθευτών όπλων, εξοπλισμού και άλλων προμηθειών που χρησιμοποιούσαν ο γιουγκοσλαβικός στρατός και οι δυνάμεις του υπουργείου Εσωτερικών της Σερβίας” (στο ίδιο). Οι οκτώ υπεράκτιες εταιρείες είχαν πραγματοποιήσει στα 1992-2000 ύποπτες συναλλαγές ύψους πάνω από 1,5 δις μάρκων για στρατιωτικούς σκοπούς.

Όπως αναφέρεται αρκετές φορές στην έκθεση του δικαστηρίου, η οικονομική αυτή μηχανή στόχευε κύρια στο γιγάντωμα της πολεμικής μηχανής του σερβικού καθεστώτος και μάλιστα σε μια περίοδο όπου ο σέρβικος επεκτατισμός διέπραττε τα μεγαλύτερα έως σήμερα εγκλήματά του, όπως είναι η γενοκτονία του μουσουλμανικού πληθυσμού της ανατολικής Βοσνίας με αποκορύφωμα την αποτρόπαια σφαγή 8.000 αμάχων της πόλης Σρεμπρένιτσα, και οι συστηματικές δολοφονίες και ο εξοστρακισμός των αλβανών Κοσοβάρων λίγα χρόνια αργότερα. Έτσι, η Ελλάδα και η Κύπρος αγνόησαν το εμπόργκο της Δύσης και συνέργησαν στο έγκλημα.

Όμως οι αποκαλύψεις δε σταματούν εδώ. Σύμφωνα με δημοσίευμα των “Φαϊνάνσιαλ Τάιμς”, το οποίο βασίζεται επίσης στην έκθεση του ΔΠΔ, η άμεσα αναμεμιγμένη Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου απέκρυψε στοιχεία που της είχαν ζητηθεί από το Διεθνές Δικαστήριο. “Όπως επισημαίνεται στο δημοσίευμα, σε αντίθεση με τις νομισματικές αρχές στην Κύπρο, όπου προσέφεραν πλήθος εγγράφων στις αρχές των Ην. Εθνών, οι ελληνικές αρχές δεν ήταν συνεργάσιμες” (Ελευθεροτυπία, 19-6). Η Τράπεζα της Ελ-

λάδας έδωσε ανεπαρκή στοιχεία με αποτέλεσμα οι λογαριασμοί, που είχαν στο μεταξύ παγώσει για οκτώ μήνες, να “ξεπαγώσουν” ελλείψει αποδείξεων. Μάλιστα, στέλεχος της τράπεζας δήλωσε ότι οι συναλλαγές αυτών των εταιρειών-μαϊμούδων ήταν νομότυπες καθώς εμφανίζονταν ως εμπορικές (στο ίδιο).

Το μεγάλο σκάνδαλο είναι ότι, παρά τις αποκαλύψεις, οι ελληνικές αρχές όχι μόνο δεν ανάλαβαν τις αποδεδειγμένες ευθύνες τους, αλλά και συνέχισαν να παρέχουν υπηρεσίες στους σέρβους σφαγείς καλύπτοντας τους λογαριασμούς τους. Η δικαιοσύνη αρνήθηκε να ασχοληθεί με την υπόθεση και

κανένας κυβερνητικός αξιωματούχος δεν παραιτήθηκε. Το ελληνικό καθεστώς δεν απολογήθηκε ποτέ για τις βρώμικες συμβαχίες του με τους “αδελφούς” τραμπούκους της περιοχής. Στα πλαίσια του “ορθόδοξου” τόξου, η Ελλάδα το δεξί χέρι του Κρεμλίνου στα Βαλκάνια, πρόσφερε και προσφέρει ακόμα απλόχερα τη βοήθειά του στη Σερβία. Τελευταία μάλιστα ο Σημίτης, σε συνάντηση με τον φιλορώσο κήρυκα της εθνοκάθαρσης Κοστούνιτσα, υποσχέθηκε μεγάλη οικονομική βοήθεια και πολιτική υποστήριξη για την είσοδο της χώρας στα δυτικοευρωπαϊκά όργανα. Μετά την πτώση της ηγεσίας Μιλόσεβιτς που δεν ήταν τόσο αρεστή στη Μόσχα, όσο η ηγεσία Κοστούνιτσα, οι Σημίτης-Γ. Παπανδρέου άνοιξαν το δρόμο για τις ελληνικές επενδύσεις στη Σερβία που σήμερα φτάνουν τα 1,2 δις δολάρια. Τουλάχιστο 230 ελληνικές εταιρείες δραστηριοποιούνται στη Σερβία με κυριότερες τις Ιντρακόμ, ΟΤΕ, Μυτιληναίος, Ελληνικά Πετρέλαια κ.ά. ενώ η Ελλάδα αποτελεί τον

τέταρτο μεγαλύτερο εμπορικό εταίρο της Σερβίας (την πρώτη θέση κατέχει φυσικά η Ρωσία) με εξαγωγές ύψους 218 εκ. δολ. Να σημειωθεί εδώ ότι ο Κοστούνιτσα παρέχει ακόμα κάλυψη στο δολοφόνο Κάρατζιτς και έχει επανειλημμένα αρνηθεί τη συνεργασία με τις δυνάμεις του ΟΗΕ για τη σύλληψή του.

Αυτή είναι η “ευρωπαϊκή” κυβέρνηση Σημίτη και δεν χρειάζεται καν να επιχειρήσουμε σύγκριση με την πραγματικά ευρωπαϊκή Ολλανδία. Εκεί η αποκάλυψη της απλής αμέλειας του στρατού της χώρας στην αποτροπή του σέρβικου ναζιστικού στρατού όταν επιτέθηκε στη Σρεμπρένιτσα οδήγησε σε παραίτηση της κυβέρνησης. Εδώ η συνέργεια με άμεσο και αδιαμφισβήτητο δόλο της ελληνικής κυβέρνησης με αυτούς που έκαψαν, βίασαν, ακρωτηρίασαν, κατάσφαζαν έναν ολόκληρο λαό δεν προκαλεί τον παραμικρό τρανταγμό. Είναι ντροπή και για τη χώρα και για την κυβέρνησή της και για το λαό μας.

ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Ο Κοστούνιτσα είναι ο άνθρωπος της Μόσχας στην ηγεσία της χώρας, και βρίσκεται σε διαρκή σύγκρουση με το φιλοδυτικό πρωθυπουργό Τζίντζιτς. Το κόμμα του Κοστούνιτσα μπλόκαρε τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις που προώθησε ο Τζίντζιτς, με τη μέθοδο της συστηματικής αποχής από τις συνεδριάσεις της Βουλής, με αποτέλεσμα τη δίκαιη αποπομπή των βουλευτών του. Ο Κοστούνιτσα κατηγορήσε τότε τον πρωθυπουργό για πραξικόπημα κι αποφάσισε να σαμποτάρει τις εργασίες της Βουλής.

Λίγο αργότερα, μέσω του επικεφαλής ασφαλείας του στρατού Τόμιτς, διέταξε τον αρχηγό των ενόπλων δυνάμεων Νεμπόισα Πάβκοβιτς να εισβάλει με ειδικές δυνάμεις στο γραφείο πληροφοριών της σερβικής κυβέρνησης. Επιχείρησε δηλαδή πραγματικό στρατιωτικό πραξικόπημα. Όταν ο Τόμιτς αρνήθηκε ο Κοστούνιτσα αποφάσισε την αποπομπή του και στη θέση του διόρισε τον Μπράνκο Κέργκα. Η μυωπική Δύση χαιρέτισε με ενθουσιασμό την αποπομπή του υπεύθυνου για την εθνοκάθαρση στο Κόσοβο, πρώην στενού συνεργάτη του Μιλόσεβιτς, και “την ίδια ημέρα ανακοινώθηκε η συμμετοχή των πρώτων, μετά από δώδεκα χρόνια, γιουγκοσλάβων αξιωματούχων σε ειρηνευτική αποστολή του ΟΗΕ” (30-6). Τώρα, οι χασάπηδες των Βαλκανίων καλούνται επίσημα από τη διεθνή κοινότητα για να επιβάλουν την ειρήνη στον πλανήτη!

Η πτώση του Μιλόσεβιτς μπορεί να έδωσε ένα φιλοδυτικό και δημοκρατικό προσώπιο στο καθεστώς της Σερβίας αλλά, στην πραγματικότητα, δυνάμωσε τη σαπίλα και την παρακμή του καθεστώτος αυτού. Αυτή η επικίνδυνη επίφαση δημοκρατίας οξύνει το μίσος του σερβικού λαού για τη

Δύση και τη δημοκρατία γενικά. Το νέο καθεστώς δεν αποκάλυψε πλατιά και δεν αποκλήρυξε δημόσια και συστηματικά τα χιτλερικού τύπου εγκλήματα που διέπραξαν οι Σέρβοι σφαγείς, με αποτέλεσμα να μην ανατραπεί το κλίμα της υποστήριξης των σέρβων πολιτών στις ναζιστικές επιχειρήσεις. Άλλωστε ο Κοστούνιτσα συντηρεί ακόμα το μύθο του “πατριώτη” Κάρατζιτς τον οποίο αρνείται να παραδώσει στον Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο.

Ο Κοστούνιτσα ήταν πάντα συνεπής υπερασπιστής του ρωσόφιλου αρχισφαγέα Κάρατζιτς, ενώ ο σοβινιστής Μιλόσεβιτς συγκρούστηκε μαζί του. Ο δυτικόφιλος Τζίντζιτς εκτείνεται όλο και περισσότερο γιατί στα μάτια των Σέρβων φταίει αυτός και η Δύση για τη συνεχιζόμενη οικονομική και πολιτική παρακμή της Σερβίας. Την κυριαρχία του Κοστούνιτσα την είχαμε προβλέψει τότε που όλοι χαιρετούσαν την «άνοιξη του Βελιγραδίου»

“Οι περισσότεροι Σέρβοι πλέον” γράφει η Ελευθεροτυπία (29-6), “εξισώνουν την οικονομία της αγοράς και την ελεύθερη επιχειρηματική δραστηριότητα με τις πολυτελείς ιδιωτικές βίλες που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια στις ακτές της Αδριατικής, τη ληστρική έφοδο στις δημόσιες επιχειρήσεις από “επενδυτές” φαντάσματα και τοπικούς “μεσάζοντες”, και τη δυ-

ναμική εμφάνιση της ρωσικής μαφίας. Ο μέσος άνθρωπος θεωρεί όλη τη χώρα ένα μοντέλο κλεπτοκαπιταλισμού που ανθεί κάτω από τη μύτη των ειρηνιστών του ΝΑΤΟ”. Και βεβαίως ο μεγαλύτερος ληστής δεν είναι άλλος από τη μαφία του Κρεμλίνου με τις διάφορες μεταμφιέσεις: είτε σαν Λουκόιλ, Γκαζπρόμ και βιομηχανία όπλων είτε σαν ανοιχτή ρωσική μαφία. Την εικόνα συμπληρώνουν οι έλληνες επενδυτές που φέρονται σαν αποικιοκράτες δουλοκτίτες στους Σέρβους που εργάζονται στις επιχειρήσεις τους. “Και αν η εικόνα της οικονομίας φαίνεται ζοφερή, η πολιτική όψη είναι πολύ χειρότερη. Ακόμη συνεχίζεται η σκληρή διαμάχη μεταξύ του προέδρου Βοϊσλάβ Κοστούνιτσα και του πρωθυπουργού Ζόραν Ντζίντζιτς. Η έριδα Κοστούνιτσα-Ντζίντζιτς στα μάτια της πλειονότητας των Σέρβων φαίνεται ως πάλη ανάμεσα σε “έναν άντρα με αρχές που αγωνίζεται απεγνωσμένα να σώσει την αξιοπρέπεια του έθνους” και “έναν ομορτωτιστή, που βρίσκεται ακόμη υπό την επίβλεψη των ΗΠΑ”. Σ’ αυτό το σκοτεινό πολιτικό τοπίο, πάντως, τρεις θεσμοί ανακτούν σιγά-σιγά την κεντρική τους θέση στη σερβική ζωή: η Ορθόδοξη Εκκλησία, ο αγροτικός πληθυσμός και ο στρατός”. Ο μοναχισμός κάνει θραύση στη νεολαία, ενώ το πιο δημοφιλές αστέρι του τραγουδιού είναι η σύζυγος του πρωτοκλασάτου εγκληματία Αρκάν.

Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι το “ορθόδοξο” τόξο του πολέμου και του φασισμού παραμένει ζωντανό απειλώντας την ειρήνη και την ευημερία των ευρωπαϊκών λαών.

ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΣΤΟ ΒΙΛΑΤΖ

Η Νεολαία του ΠΑΣΟΚ με την καθοδήγηση και τη στήριξη του Λαλιώτη διοργάνωσε ένα τριήμερο εκδηλώσεων στο "Βίλατζ Παρκ" στο Ρέντη με γενικό σύνθημα "Βάλε Αφύπνιση Τώρα", στα πλαίσια του οποίου είχαν προγραμματιστεί ομιλίες του Σημίτη και του ίδιου του Λαλιώτη παρουσία των πρωτοκλασάτων στελεχών του ΠΑΣΟΚ. Οι απολυμένοι των Λιπασμάτων ήταν επίσης εκεί.

Η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων έκανε παράσταση διαμαρτυρίας το Σάββατο 29 Ιούνη και την Κυριακή 29 Ιούνη σ' αυτή την προκλητική φιάστα στην πόλη του Πειραιά.

Η συγκεκριμένη εκδήλωση δεν ήταν κάτι συνηθισμένο. Ήταν η αναβίωση του θεσμού της "Γιορτής Νεολαίας". Η τελευταία τέτοια γιορτή είχε γίνει πριν... τουλάχιστον δέκα χρόνια. Την πολιτική διοργάνωση είχαν ο γραμματέας της Νεολαίας Π. Καμάς και ο Λαλιώτης. Η επιλογή του "Βίλατζ Παρκ" δεν ήταν καθόλου τυχαία. Ο Λαλιώτης θέλησε να δώσει το στίγμα για το αύριο που πρέπει να βλέπει η νεολαία, ένα αύριο μακριά από την παραγωγικότητα και τη δημιουργία, γεμάτο παρασιτισμό, που πάνω απ' όλα περιλαμβάνει την κατεδάφιση της βιομηχανίας. Ήταν μια επίδειξη δύναμης στον Πειραιά που κινδυνεύει να μετατραπεί σ' ένα απέραντο "Βίλατζ Παρκ" ή καλύτερα σε ένα "Μητροπολιτικό Πάρκο" με πολλή ανεργία και χωρίς μέλλον για τους νέους μέσα στα συντρίμια που κρύβονται από ωραία χρώματα και δημοφιλείς μελωδίες (η γιορτή είχε πολλές συναυλίες).

Αρκετοί Λιπασματιώτες με τη συμπαράσταση εργαζόμενων της Ν/Ζώνης μπήκαν μέσα στο χώρο του Βίλατζ Πάρκ όπου γινόταν η γιορτή και μοίρασαν την προκήρυξη τους με τίτλο: "Τα Λιπασματα σας εύχονται καλή διασκέδαση". Ήταν ένας σαρκασμός που είχε στόχο να ταρακουνήσει αυτή την κάθε άλλο παρά αφυπνισμένη νεολαία του ΠΑΣΟΚ για την πραγματικότητα που υπάρχει γύρω της και η οποία διαφέρει πολύ από την παιδική χαρά του Λαλιώτη. Στην προκήρυξη περιγραφόταν η βάρβαρη συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους ανέργους των Λιπασμάτων, και οι καταστροφικές συνέπειες της κατεδαφιστικής πολιτικής.

Με την πρώτη εμφάνιση, το Σάββατο 29/6, οι Λιπασματιώτες δέχτηκαν την επίσκεψη της ιδιωτικής δύναμης (security) που είχε αναλάβει τη ασφάλεια του χώρου. Ο επικεφαλής είπε ότι δεν πρέπει να μοιράζουν σ' αυτό το χώρο τουλάχιστον χωρίς εξουσιοδότηση. Μετά από συνεννοήσεις με τη διεύθυνση του "Βίλατζ Παρκ" το επεισόδιο έληξε χωρίς συνέχεια και οι Λιπασματιώτες συνέχισαν να μοιράζουν την προκήρυξη τους. Κατά τη διάρκεια αυτής της αντιπαράθεσης εκπρόσωποι των τροτσκιστών του ΠΑΣΟΚ από το "Ξεκίνημα" που είχαν το τραπέζι τους στην είσοδο, λίγο πιο μακριά, ήρθαν για υποστήριξη και δήλωσαν ότι αν υπήρχε πρόβλημα θα μοίραζαν οι ίδιοι την προκήρυξη. Παρά το γεγονός ότι δεν υπήρξε πρόβλημα, πήραν την προκήρυξη και τη μοίραζαν μαζί με τη δική τους

και μάλιστα με μεγαλύτερο ενθουσιασμό. Ήταν μία κίνηση που φανέρωσε τη δύναμη και την απήχηση του αγώνα των Λιπασμάτων. Την πρώτη μέρα εκτός από τα "πολιτιστικά δρώμενα" δεν υπήρξε κάποια πολιτική παρουσία σε επίπεδο στελεχών του ΠΑΣΟΚ και η παράσταση των απολυμένων περιορίστηκε στο μοίρασμα της προκήρυξης που συνάντησε θετική απήχηση σε όσους βρίσκονταν στο χώρο των εκδηλώσεων χωρίς ούτε ένα αρνητικό σχόλιο. Στην πραγματικότητα είχε αλλάξει απροει-

δοποίητα το πρόγραμμα της συγκέντρωσης και ενώ έπρεπε εκείνη τη μέρα να έρθει ο Σημίτης, ήρθε την επόμενη. Αυτό πρέπει να έγινε για να παραπλανηθούν οι απολυμένοι των Λιπασμάτων. Ο Λαλιώτης και ο Σημίτης από τότε που οργανώθηκαν τα Λιπασματα μόνο με ΜΑΤ ή απροειδοποίητα κατεβαίνουν στον Πειραιά.

Τη δεύτερη μέρα πράγματι ήταν εκεί η μισή κυβέρνηση, ενώ οι Λιπασματιώτες ήταν ελάχιστοι και είχαν έρθει για να μοιράσουν ότι είχε απομείνει από την προκήρυξη. Πάντως καλού, κακού ο Σημίτης εμφανίστηκε σαν κλέφτης ξαφνικά και αφού είχαν παραπλανηθεί ακόμα και οι φωτογράφοι.

Οι Λιπασματιώτες προσπάθησαν να φτάσουν στο Σημίτη για να του δώσουν ιδιοχειρώς την προ-

κήρυξη. Εκεί τα πράγματα εξελίχθηκαν κάπως απρόσμενα γιατί φάνηκε ότι ο "σοσιαλιστής πρωθυπουργός" φυλασσόταν από πολύ μπρατσωμένους σωματοφύλακες οι οποίοι δεν είχαν καμία διάθεση να αφήσουν το λαό να φτάσει κοντά του... Δύο Λιπασματιώτες, ο πρόεδρος του Σωματείου Η. Μαρτίνης στην είσοδο του συγκροτήματος, και ο ταμίας Γ. Λαγκαδάς μέσα στο χώρο της συγκέντρωσης, κατάφεραν να έρθουν πρόσωπο με πρόσωπο με τον Σημίτη και να του δώσουν την προκήρυξη την οποία παρέλαβε χωρίς καμία αντίδραση. Στη συνέχεια άφησε τους σωματοφύλακες να συνεχίσουν το "δημοκρατικό διάλογο". Οι τελευταίοι με σπρωξίματα φρόντισαν να κλείσουν με συνοπτικές διαδικασίες αυτή την αστραπιαία "επικου-

νονία με το λαό"... Μάλιστα κλώστησαν και χειροδίκησαν πάνω στον Ματέρη τον οποίο απείλησαν κιόλας ότι θα συλλάβουν.

Οι υπουργοί και τα υπόλοιπα στελέχη φάνηκαν πιο δεκτικοί στην προσέγγιση και πήραν όλοι τους την προκήρυξη χωρίς σχόλια. Οι τηλεοπτικές κάμερες ήταν όλες εκεί και για μια ακόμη φορά στις ειδήσεις των καναλιών εμφανίστηκαν όλα τα πλάνα με τον χαρούμενο Σημίτη εκτός από αυτό.

Όμως οι κυρίως ενδιαφερόμενοι πήραν το μήνυμα ότι οι Λιπασματιώτες είναι δυνατοί, αποφασισμένοι και ενοκίμοι έχοντας στο πλευρό τους και τη συμπαράσταση της Ζώνης. Όλοι κατάλαβαν ότι πρέπει να τους λάβουν σοβαρά υπόψη τους σε όλα τα μελλοντικά τους σχέδια και αποφάσεις.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΚΛΕΙΣΑΝΕ ΤΟ "ΦΟΙΒΟ"

συνέχεια από τη σελ. 4

ανακοίνωση του δηλώνει: "Ο Δήμος Καλλιθέας είναι βέβαιος, ότι η διοίκηση και αρμόδια όργανα της Νομαρχίας θα πράξουν τώρα το καθήκον τους και θα σφραγίσουν τα μηχανήματα του εργοστασίου, όπως προβλέπει ο νόμος.

Καλώ τους κατοίκους να συνεχίσουν την επαγρύπνηση τους. Μαζί θα αποτρέψουμε κάθε τυχόν νέα απόπειρα της ιδιοκτησίας του εργοστασίου να θίξει το περιβάλλον, την υγεία και την αξιοπρέπεια των κατοίκων".

Στην περίπτωση του "Φοίβου" πρωταγωνίστησαν σε συνεργασία οι πρωταθλητές της κατεδάφισης ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ.

Στις 18 Ιούλη ο ΣΥΝ έδωσε στη δημοσιότητα τους υποψηφίους που στηρίζει στις προσεχείς δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές. Στην Καλλιθέα στηρίζει ξανά τον Κ. Ασκούνη με το συνδυασμό "Συνεργασία για την Καλλιθέα". Ποιος είναι όμως ο πολιτικός χαρακτήρας του συνδυασμού και του δήμαρχου, πέρα απ' αυτόν του κατεδαφιστή;

Στην τοπική αυτή κοινωνία, στον "ιερό" αυτό θεσμό που έχει αναβαθμίσει σε "βαμώ της δημοκρατίας" ο ΣΥΝ γιατί αποτελεί γι' αυτόν το καλύτερο εφάπτηρο στην εξουσία, αποκαλύπτεται όλος ο βρώμικος και σκοτεινός χαρακτήρας αυτού του κόμματος και φαίνεται πως ενώνεται η πολιτική της κατεδάφισης της βιομηχανίας με την πολιτική του φασισμού, της ξενοδολείας και της χειρότερης αντίδρασης.

Σημερινός αντιδήμαρχος (ένας απ' τους τρεις) είναι το ηγετικό στέλεχος του ΣΥΝ Θ. Ψαλιδόπουλος. Παράλληλα είναι και πρόεδρος του πολιτιστικού οργανισμού του δήμου, δηλ. κατ' εξοχήν αρμόδιος κάθε πολιτιστικής εκδήλωσης. Στις 18 Απρίλη η εφημερίδα "Ερευνα Καλλιθέας" ξανά με πρωτοσέλιδο της μετέφερε την ακόλουθη είδηση: "Εκθεση Ζωγραφικής-Αγιογραφίας υπό τον τίτλο "Ο δρόμος προς το

ναό-το Χριστιανικό ιδεώδες στην τέχνη των ζωγράφων της νέας Ρωσίας" λειτουργεί στη Δημοτική Πινακοθήκη "Σοφία Λασκαρίδου", η οποία οργανώνεται σε συνεργασία του Δήμου Καλλιθέας με την τοπική Εκκλησία και το Ρώσικο Κέντρο Διεθνών Πολιτιστικών Σχέσεων.

Τα εγκαίνια της Έκθεσης έγιναν την Τετάρτη 10-4-2002, από τον Επίσκοπο Μαραθώνος κ. Μελίτων και τον συντονιστή της Τοπικής Εκκλησίας Πρωτοπρεσβύτερο κ. Ηλία Μαρκαντώνη. Ο Αγιασμός κι οι ευχές έγιναν στην Ελληνική και Ρωσική γλώσσα". Φυσικά ο δήμαρχος και ο αντιδήμαρχος δεν μπορούσαν να λείπουν. Φαινομενικά ο ΣΥΝ υποστηρίζει το χωρισμό εκκλησίας-κράτους και βρίσκεται σε σύγκρουση με τον Χριστόδουλο. Όπως όμως μας πληροφορεί η ίδια εφημερίδα "Την περασμένη Κυριακή (14/4), το βράδυ, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κκ. Χριστόδουλος, αποδεχόμενος σχετική πρόσκληση του δημάρχου Καλλιθέας κ. Κώστα Ασκούνη, επισκέφθηκε και ξεναγήθηκε από τον κ. δήμαρχο και τον αντιδήμαρχο, κ. Θ. Ψαλιδόπουλο, στην έκθεση".

Ακόμα πιο εμπνευσμένος από όλες τις παραπάνω κινήσεις ήταν ο χαιρετισμός του νυν και υποψηφίου δήμαρχου του ΣΥΝ στα εγκαίνια της έκθεσης. "Ο δρόμος προς το ναό"- είπε-είναι αυτός που οδηγεί στην ιερή εκκλησία της Γεννήσεως στα Ιεροσόλυμα, η οποία βρίσκεται τις τελευταίες ημέρες, περικλωμένη από τα Ισραηλινά όπλα μάχης.

Ο νους και η καρδιά μας βρίσκονται μαζί με τα παιδιά της Παλαιστίνης, που χάνουν τη ζωή τους στις πόλεις, όπου εισβάλλει ο ισραηλινός στρατός. Στη σκέψη μας κυριαρχεί η αγωνία για τη μοίρα των παιδιών του Ισραήλ, που μεγαλώνουν στη μισαλλοδοξία και διδάσκονται να αμφισβητούν το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στην πατρίδα και

την αξιοπρέπεια". Δεν θα βρει κανείς πιο ραφιναρισμένο αντισημιτισμό από εκείνον του κύριου δήμαρχου. Γιατί τα παιδιά που "μαθαίνουν... να αμφισβητούν το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στην πατρίδα και την αξιοπρέπεια "θα βγουν σύμφωνα με τον Ασκούνη παιδιά τέρατα, παιδιά ναζιστές κι αυτά και οι δάσκαλοι τους, δηλ. η ισραηλινή ηγεσία και ο ισραηλινός λαός στο σύνολο του. Αλλά σε τι διαφέρει αυτή η αντίληψη από εκείνη των ναζι και κάθε αντισημίτη παντού στον κόσμο για την παγκόσμια συνωμοσία των Εβραίων να κυριαρχήσουν και το βρωμερό κατασκευάσμα της τσαρικής Οχράνα που ακούει στο όνομα "Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών". Πιο ειδικά σε τι διαφέρει αυτή η αντίληψη από εκείνη των ισλαμοφασιστών γενοκτόνων της Χαμάς που δικαιολογεί τη δολοφονία αθώων Ισραηλινών πολιτών και την εξολόθρευση κάθε Εβραίου από την Παλαιστίνη;

"Αυτό είναι το πραγματικό περιβάλλον-συνεχίζει ο Ασκούνης-μέσα στο οποίο οι Ρώσοι καλλιτέχνες που φιλοξενούμε, ήρθαν να μας μιλήσουν για τον τρόπο, με τον οποίο, η γενιά τους εμπνέεται από το χριστιανικό ιδεώδες, δηλαδή από τις πανανθρώπινες αξίες της αγάπης, της αλληλεγγύης, του αμοιβαίου σεβασμού και της ειρήνης". Ας τον αφήσουμε όμως να ολοκληρώσει για να γίνει πιο κατανοητός, "... η συνεργασία ανάμεσα στην Τοπική Εκκλησία και το Δήμο Καλλιθέας είναι ένα παράθυρο ελπίδας, που θέλουμε να μεγαλώσει ακόμη περισσότερο, να φτερουγίσει στους απέραντους και ελεύθερους ορίζοντες της Ορθοδοξίας, στις μεγάλες αξίες του Χριστιανισμού. Οι φιλοξενούμενοι καλλιτέχνες θα μας μιλήσουν για ότι βρίσκεται μέσα στην ψυχή του φίλου και ομόδοξου ρώσικου λαού, για τη σχέση, την οποία δημιούργησε η ιστορία ανάμεσα σ' αυτόν και το Χριστιανισμό, για το μέλλον και το δρόμο της σύγχρονης τέχνης προς την ορθοδοξία". Πιο

συγκεκριμένα η σωτηρία κατά Ασκούνη βρίσκεται στην ορθοδοξία και στην φίλη ομόδοξη Ρωσία που για λόγους αβρότητας παίρνει την μορφή του ρώσικου λαού. Αυτή η ομιλία που έγινε πριν τον ερχομό του Πάσχα διαμόρφωσε το κατάλληλο κλίμα για να περιγραφεί γλαφυρά η ρώσικη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου".

Μήπως είσαυτε υπερβολικοί θα μπορούσε να πει κάποιος; Πιθανόν. Όμως στις αρχές Ιούνη ο δήμαρχος του ΠΑΣΟΚ- ΣΥΝ είχε κάποιους ασυνήθιστους επισκέπτες. Σύμφωνα με την ίδια τοπική εφημερίδα της 13ης Ιούνη (στη 2η σελίδα) "Με τον πρεσβευτή της Ρώσικης Ομοσπονδίας κ. Μιχαήλ Μορτσάρνικοβ συναντήθηκε την περασμένη εβδομάδα ο δήμαρχος Καλλιθέας κ. Κώστας Ασκούνης, στο Δημαρχείο της πόλης μας.

Κατά τη συνάντηση, η οποία πραγματοποιήθηκε σε ιδιαίτερα εγκάρδιο κλίμα, με τη συμμετοχή του Μορφωτικού Ακλόλουθου, κ. Σεργκέι Φόσκιν και του Αντιδήμαρχου Καλλιθέας κ. Θεοδωρή Ψαλιδόπουλου, εξετάστηκαν η συνεργασία μεταξύ του Δήμου Καλλιθέας και της Ρώσικης Πρεσβείας στον τομέα του πολιτισμού, καθώς και η γενικότερη συμμετοχή του Δήμου μεταξύ της Ελλάδας και της Ρωσίας".

Αυτή η επίσκεψη αποκτά μια ευρύτερη σημασία αν σκεφτεί κανείς ότι το στέλεχος του ΣΥΝ, Θ. Ψαλιδόπουλος μαζί με τον γνωστό Π. Τριγάζη (δημοτικός σύμβουλος Βύρωνα και κυρίως υπεύθυνος τμήματος Διεθνών σχέσεων του ΣΥΝ) είναι μέλη της Επιτροπής Διεθνών Σχέσεων της ΤΕΔΚΝΑ (Τοπική Ένωση Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής).

Οι ίδιοι άνθρωποι και τα κόμματα τους που γκρεμίζουν την βιομηχανία είναι οι ίδιοι που οδηγούν τη χώρα στο άρμα του ρώσικου ιμπεριαλισμού και προωθούν στα κομμάτια κρατικής εξουσίας που ελέγχουν την ρωσόδουλη πολιτική τους.

Ο Σημίτης στην Κίνα

ΠΛΑΣΙΕ ΤΟΥ ΝΕΟΝΑΖΙΣΤΙΚΟΥ ΑΞΟΝΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Στους διαδρόμους του Κρεμλίνου και στα γραφεία της ΣΚΒ μαγειρεύεται το κτίσιμο του παγκόσμιου νεοχιτλερικού άξονα Ρωσίας-Κίνας-Ιράν. Οι ανά τον κόσμο υπάλληλοι της υπηρεσίας κατευθύνονται σε διάφορες χώρες της Ευρασίας, ανάλογα με την εντολή που παίρνουν κάθε φορά από τα κεντρικά, για να συναντηθούν με σύμμαχους ηγέτες και να επιπεύσουν τη δημιουργία του άξονα.

Πέρσι για παράδειγμα ο φαινομενικά γνήσιος δυτικόφιλος Κ. Σημίτης πήρε εντολή να επισκεφθεί τη Μόσχα και λίγο αργότερα ειδοποιήθηκε ότι πρόκειται να υποδεχθεί τους προέδρους της Ρωσίας και του Ιράν για να τους προσφέρει διπλωματική υποστήριξη και να αγοράσει όπλα και καύσιμα. Αφού τακτοποιήθηκαν οι υποχρεώσεις απέναντι στους δύο συμμάχους, ο Σημίτης ταξίδεψε και στην Κίνα.

Ο πρωθυπουργός επισκέφθηκε την Κίνα για την ισχυροποίηση των πολιτικών δεσμών και την υπογραφή εμπορικών και τουριστικών συμφωνιών. Κατά τραγική ειρωνία, το ταξίδι συνέπεσε με την επέτειο της αιματηρής εξέγερσης στην πλατεία της Τιεν Αν Μεν, όπου άλλωστε έγινε και η υποδοχή του Σημίτη. Με αυτό τον τρόπο ο μεγάλος αυτός έλληνας δημοκράτης τίμησε τα θύματα της εξέγερσης...

Κατά την πολυήμερη επίσκεψή του ο πρωθυπουργός της Ελλάδας έγινε δεκτός ως ηγέτης συμμάχου χώρας κάτι που δεν είχε συμβεί κατά την επίσκεψή του στο Τόκιο. Μόλις κατέβηκε από το αεροπλάνο, οι ντουφεκίες στρατιωτικού αγήματος ριγμένες από απόσταση, σχημάτισαν τη φράση "Welcome Greeks" (αρρωστημένο δείγμα της αισθητικής του ναζισμού). Η αχανής πλατεία Τιεν Αν Μεν εκκενώθηκε πλήρως από πολίτες και τουρίστες για να αποδοθούν τιμές στον καλεσμένο. Στις ιδιαίτερες τιμές, παρουσία του πρωθυπουργού Ρογκζί, ασυνήθιστα σπάνιες ακόμη και για αρχηγούς κρατών, περιλαμβάνονταν επίσης 18 κανονιές από άγημα του πυροβολικού.

Ο Σημίτης ανταπόδωσε τις τιμές στο εκατονταπλάσιο. Εκθείασε στον κινέζο πρόεδρο Ζεμίν τη γοργή "πρόοδο" που έχει συντελεστεί και δήλωσε πως αυτό "είναι πολύ θετικό όχι μόνο για τον κινέζικο λαό και το κινέζικο έθνος, αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο, ο οποίος έχει ανάγκη από περισσότερους πόλους, για να υπάρχει ισορροπία" (Ελευθεροτυπία, 4-6). Με την παραπάνω δήλωση ο πρωθυπουργός συμπαρατάσσεται με το ρωσοκινέζικο άξονα ενάντια στο "μονοπώλιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού" κρυμμένος πίσω από την παραδοχή ότι ένας άλλος τέτοιος πόλος είναι επίσης η Εν. Ευρώπη. Ο Σημίτης σε συνέντευξή του, υποστήριξε τη συμμαχία με την Κίνα τόσο στα παγκόσμια όσο και στα εθνικά ζητήματα, μιλώντας "με έμφαση για τη βαρύτητα του διεθνούς ρόλου της Κίνας, που μπορεί να έχει - όπως είπε - σημασία και για θέματα ελληνικού ενδιαφέροντος (Κυπριακό, ελληνοτουρκικά κ.ά.), αλλά και για

θέματα αιχμής, όπως η σύγκρουση Ινδίας-Πακιστάν. Τόνισε ότι η Ελλάδα ως προεδρεύουσα χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρώτο εξάμηνο του 2003) θα προετοιμάσει τη συνάντηση Ε.Ε.-Κίνας", δίνοντας μία πρόγνωση για τα όργια που έχει να κάνει η ελληνική προεδρία με στόχο την ισχυροποίηση του ρωσοκινέζικου άξονα στην Ευρώπη.

Παρόμοια υπόσχεση έδωσε ο Σημίτης κατά την περσινή επίσκεψή του στη Μόσχα. Τα ίδια έκανε και στην Ουκρανία, δίχως τη θέλησή της μέλος του άξονα, την οποία επίσης επισκέφθηκε πρόσφατα, υποσχόμενος ένταξη στο ΝΑΤΟ, στην ΕΕ, στον ΠΟΕ, κοινή σύσκεψη της υπό ελληνική προεδρία ΕΕ με την Παρευξείνια Ομοσπονδία και διάθεση πετρελαίου και ηλεκτρικής ενέργειας προς την Ευρώπη.

Η χώρα μας προορίζεται να παίξει το ρόλο δούρειου ίππου μέσα στην Ευρώπη προς όφελος του ευρασιατικού άξονα. Με όχημα την ελληνική προεδρία, Ρωσία και Κίνα θαβάλουν πόδι στα ευρωπαϊκά πράγματα δυναμώνοντας το ρήγμα της Ε.Ε με τις ΗΠΑ και βαθαιώνοντας την ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία. Δεν είναι τυχαία η ερμηνεία του ονόματος του έλληνα πρωθυπουργού που έδωσαν οι φιλόλογοι του κινέζικου καθεστώτος και αντιστοιχεί στη φράση "η Ελλάδα είναι σύνδεσμος με την Κίνα τώρα!".

Η σύφιξη των σχέσεων των δύο χωρών επισφραγίστηκε με την υλοποίηση μιας σειράς σημαντικών οικονομικών δεσμεύσεων. Η χώρα μας θα αυξήσει τις εξαγωγές προς την Κίνα με τη διάθεση γεωργικών προϊόντων, όπως π.χ. ελαιόλαδο, υποσκελίζοντας το σογιέλαιο και τα σπορέλαια. Ακόμη, θα αυξηθούν οι ναυλώσεις ελληνικών πλοίων από κινέζικες επιχειρήσεις με αντάλλαγμα τη ναυπήγηση ή επισκευή πολλών ελληνικών καραβιών σε κινέζικα ναυπηγεία. Έτσι, η οικονομία της χώρας μας προσανατολίζεται σταθερά προς τους στρατιωτικούς γίγαντες της Ανατολής ενώ την ίδια στιγμή η ίδια αποβιομηχανοποιείται. Εξίσου σημαντικό αποτέλεσμα του ταξιδιού υπήρξε και η δεσμευση για αύξηση του αριθμού των κινέζων τουριστών που θα επισκέπτεται την Ελλάδα παρά τους περιορισμούς της ΕΕ. Η Ελλάδα ανακηρύχθηκε τουριστικός τόπος προορισμού των Κινέζων και συμφωνήθηκε η θεσμοθέτηση διευκολύνσεων για την άφιξη των τουριστών. Πρόκειται φυσικά για ανθρώπους της νομενκλατούρας και όχι για την πλατεία λαϊκή μάζα η οποία στερείται τις βασικές ανάγκες. Την ίδια στιγμή η ευρωπαϊκή

και αμερικάνικη τουριστική κίνηση προς τη χώρα μας σημειώνει σημαντική πτώση. Σύμφωνα με στοιχεία της Ελευθεροτυπίας (22-6), οι αμερικανοί τουρίστες που θα έρθουν φέτος στην Ελλάδα αναμένεται να μειωθούν κατά 75-80% ενώ οι Βρετανοί κατά 2-3%, παρά τις προσδοκίες πριν λίγους μήνες για αύξηση τουλάχιστον 5% (πως να αυξηθούν όταν θεωρούνται "κατάσκοποι");, και οι Γερμανοί κατά 15-20. Η κατάσταση επιδεινώνεται από την άρνηση του κράτους να εκσυγχρονίσει τις τουριστικές υποδομές. Έτσι, σήμερα οι παραλίες της βόρειας Ελλάδας σφρίζουν από σέρβους και ρώσους λουόμενους που δεν έχουν μεγάλες απαιτήσεις, αλλά ούτε και μεγάλα ποσά να διαθέσουν.

Η πολιτική Σημίτη διευκολύνεται από την ανοχή της Δύσης στον κινέζικο ναζισμό με αντάλλαγμα τη δραστηριοποίηση των δυτικών επιχειρήσεων στην Κίνα με πετυχημένο δόλωμα τα φτηνά μεροκάματα. Αυτή η πρακτική που έχει στόχο να λαδώσει και να καμουφλάρει την κινέζικη πολεμική μηχανή καθώς και να εξαρτήσει το δυτικό καπιταλισμό από την πιο μαύρη πλευρά του, δηλαδή την υπερεκμετάλλευση από τη μεριά της υπόδουλης εργατικής δύναμης παντού στον κόσμο, ονομάστηκε "άνοιγμα

της κινέζικης αγοράς στη Δύση". Εμφανή αποτελέσματα αυτής της πολιτικής ήταν η είσοδος της Κίνας στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και η ανάθεση της Ολυμπιάδας του 2008. Όμως, η στρατηγική του Πεκίνου εξακολουθεί να είναι η επίθεση με στρατιωτικά μέσα για την παγκόσμια ηγεμονία, ενώ στην καρδιά της οικονομίας της βρίσκεται το κρατικό στρατιωτικό μονοπώλιο. Το καθεστώς εντείνει τη βίβαυση καταπίεση των μειονοτήτων, τις καθημερινές εκτελέσεις και τα βασανιστήρια κρατουμένων, την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων που ζουν υπό καθεστώς δουλείας, τους υπερεξοπλισμούς και τους τραμπουκισμούς σε βάρος της Ταιβάν.

Η κυρίαρχη ιδεολογία στην Κίνα είναι ο αντιδυτικισμός και ο σοβινισμός των Χαν. Ο έλληνας πρωθυπουργός επισήμανε μάλιστα πως οι "άνωτεροι Έλληνες" συναντιούνται με τους "άνωτερους Κινέζους" στο πνευματικό επίπεδο (όπου συντρίβουν και οι δύο το δυτικό πνεύμα...) λόγω της συνάφειας μεταξύ ελληνικής και κινέζικης φιλοσοφίας, δηλ. του Σωκράτη και του Κομφούκιου (οι οποίοι παρεπιμπτόντως δεν έχουν καμία συνάφεια πέρα από το ότι κανένας από τους δύο δεν ζει σήμερα). Είναι επίσης χαρακτηριστική η ομιλία του Σημίτη

στο πανεπιστήμιο του Πεκίνου. Αφού απαρίθμησε τα αρνητικά του αμερικανικού κινηματογράφου είπε ότι "δεν πρέπει να αφήσουμε την οικονομία της αγοράς να κυριαρχήσει παντού και κυρίως στον πολιτισμό. Η πολιτεία, η κοινωνία των πολιτών, τα πανεπιστήμια πρέπει να καλλιεργούν την πολιτιστική ιδιαιτερότητα" (5-6). Η Σαγκάη, η μεγαλύτερη βιομηχανική πόλη της Κίνας, αδερφοποιήθηκε με τον Πειραιά (!), και η κινέζικη ολυμπιακή ομάδα προσκλήθηκε να έρθει για 6-8 μήνες στη χώρα μας για να προπονηθεί εν όψει των ολυμπιακών αγώνων (7-6).

Ο Σημίτης δεν πήγε στην Κίνα σαν ηγέτης μιας δυτικής χώρας αλλά σύμμαχος των κινέζων νεοναζί. Το αντικείμενο της προσέγγισης Σημίτη και κινέζικης ηγεσίας δεν ήταν καθόλου οι μπίζνες και τα φτηνά μεροκάματα, αλλά η εξωτερική πολιτική και ο αντιδυτικισμός. Ο Σημίτης δείχνει να λέει στους κινέζους διχτάτορες: μπορεί να διαφέρουμε σε πολλά όμως η καρδιά μας χτυπάει μαζί με τη δική σας. Βρήκε ο γύφτος τη γενιά του, λέει ο λαός...

Υ.Γ. Τα θερμά επεισόδια στα ανοιχτά της Κίτρινης Θάλασσας μεταξύ της Νότιας Κορέας και της Βόρειας Κορέας που βρίσκεται στο κινέζικο όριο, με αποκλειστική ευθύνη της Β. Κορέας η οποία αμφισβητεί τα σύνορα του 1948, και μάλιστα στην αλιευτική περίοδο, δίνουν μία γεύση των συνεπειών της συστράτευσης της χώρας μας με το ρωσοκινέζικο ναζισμό.

ΑΓΩΓΗ ΚΟΚΚΑΛΗ ΚΑΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 12

Ξη τους δε αυτή που υπαγορεύεται από το δημοσιογραφικό καθήκον, δεν αντιτίθεται στο δίκαιο, ούτε στα χρηστά ήθη, καθόσον από τη στάθμιση του συμφέροντος προς ανεύρεση της αλήθειας σε τέτοια μείζονος σημασίας γεγονότα αφενός και του συμφέροντος της προστασίας της τιμής αφετέρου, προέχει στην προκειμένη περίπτωση το πρώτο. Το σπουδαιότερο, άλλωστε, καθήκον του δημοσιογράφου είναι η πληροφόρηση, η ενημέρωση και κατατόπιση του κοινού, τηρώντας τους νόμους του κράτους, ανταποκρινόμενος δε προς το καθήκον αυτό ο δημοσιογράφος θεραπεύει δικαιολογημένο ενδιαφέρον. Έτσι, η χρήση μειωτικών φράσεων για τους ενάγοντες στα παραπάνω δημοσιεύματα, όπως "ως προς την εταιρεία του έτσι κι αλλιώς τελεί υπό υπερατλαντική κηδεμονία", "κρατικοδίαιτος επιχειρηματίας", "κινήσεις α-

πόγνωσης", "ο εκφυλισμός των ισχυρών" κ.λπ., συνδυαζόμενη με την όλη δομή και το περιεχόμενο των δημοσιευμάτων αυτών, αποβάλλει το δυσφημιστικό του χαρακτήρα καθόσον δεν καταφαίνεται πρόθεση προσβολής των εναγόντων, αλλά κυριαρχεί η εκπλήρωση της κοινωνικής αποστολής του δημοσιογραφικού επαγγέλματος προς έλεγχο και κρίση των πράξεων του δευτέρου ενάγοντος και της δραστηριότητας της πρώτης ενάγουσας που κατέχουν προέχουσα θέση στη δημόσια ζωή της χώρας...".

Το δημοσιογραφικό ενδιαφέρον Και η απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς καταλήγει: "... Όσον αφορά δε το πρόσωπο του δευτέρου ενάγοντος δεν αποδείχθηκε ότι με τα δημοσιεύματα οι εναγόμενοι αποσκοπούσαν να τον πλήξουν ως επιχειρηματία και να προσβάλλουν την προσωπικότητά του... πράξεις και παραλείψεις του προκαλούν το δημοσιογραφικό ενδιαφέρον για την ενημέρωση και κατατόπιση του κοινού, και ιδιαίτερα των μικρομετόχων της εταιρείας του, όπως στη συγκεκρι-

κρίση περίπτωση συνέβη... Η άσκηση του δικαιώματος των εναγομένων, που πηγάζει από την προστατευόμενη από το Σύνταγμα και τους νόμους ελευθερία του τύπου με την ειδικότερη μορφή της ελευθερίας λήψεως ή μεταδόσεως πληροφοριών, ειδήσεων ή ιδεών, δεν είναι καταχρηστική, όπως αβάσιμα περί αυτού ισχυρίζονται οι ενάγοντες.

Κατ' ακολουθίαν όλων αυτών, η οποιαδήποτε προσβολή της επιχειρηματικής φήμης της πρώτης ενάγουσας και της προσωπικότητας του δευτέρου ενάγοντος από τα επίδικα δημοσιεύματα, είναι σύννομη και επομένως δεν δημιουργεί αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης. Συνεπώς, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη κατ' ουσίαν".

Όσο το ρωσοδούλο καθεστώς θα επελαύνει στην εξουσία και θα καλύπτει το υπερφυσικό καρκίνωμα που λέγεται Κόκκαλης στην απομύζηση της οικονομίας αυτής της χώρας τόσο και οι αντιστάσεις των προοδευτικών και δημοκρατικών ανθρώπων θα πολλαπλασιάζονται.

Ο Σμάλντιστ για τη "17N"

Συνέντευξη ενός ειδικού της τρομοκρατίας

Στις 10 Αυγούστου η Ελευθεροτυπία δημοσίευσε μια συνέντευξη του γερμανού δημοσιογράφου Φριτς Σμάλντιστ που του πήρε στο Βερολίνο ο Π. Βαλασόπουλος. Σ' αυτή τη συνέντευξη που αναδημοσιεύουμε παρακάτω ο γερμανός δημοσιογράφος δηλώνει ότι η "17N" **"ελεγχόταν από τη Μόσχα και την ΚGB"**.

Ο Σμάλντιστ είναι γνωστός και καταξιωμένος δημοσιογράφος του πρώτου κρατικού προγράμματος της γερμανικής τηλεόρασης (ARD) εδώ και πολλά χρόνια. Ειδικός στη διεθνή τρομοκρατία, έχει κάνει πολλά ανάλογα τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ και έχει γράψει βιβλία. Από τα πιο γνωστά του είναι το "Βάινριχ, ο συνεργάτης του Κάρλος", μια έρευνα γύρω από τη ζωή του Γερμανού τρομοκράτη, που επί χρόνια ήταν το δεξί χέρι του Κάρλος και μάλιστα, όπως τα στοιχεία από τα αρχεία της Στάζι δείχνουν, ήταν αυτός που είχε επαφές με Έλληνες ομοϊδεάτες του, πιθανότατα τέσσερα μέλη του ΕΛΑ, που τον βοήθησαν να στήσει την επίθεση κατά του Σαουδάραβα πρέσβη το 1984 στο Ψυχικό.

"Ο Σμάλντιστ έχει ακολουθήσει τα ίχνη του Βάινριχ και του Κάρλος σε ολόκληρο τον κόσμο, αλλά και την Ελλάδα και γνωρίζει πολλά για την τρομοκρατία στη χώρα μας. Πριν χρόνια, σε έρευνες που έκανε, βρέθηκε και στα χωριά της Θεσπρωτίας, όπου είχε αγοράσει σπίτι και κατοικούσε ο Μπερνάντ Μπρεγκέ, μέλος της οργάνωσης του Κάρλος, αλλά "και του ΕΛΑ", όπως υποστηρίζει ο Γερμανός δημοσιογράφος. Τα ίχνη του Μπρεγκέ εξαφανίστηκαν πριν από μερικά χρόνια, αλλά ο Σμάλντιστ συνέχισε να τον ψάχνει. Η είδηση ότι στη Θεσπρωτία πιάστηκαν και μέλη της "17 Νοέμβρη" δεν του φάνηκε ως σύμπτωση.

Τον ρωτήσαμε αρχικά για τις πιθανές διασυνδέσεις που μπορεί να είχαν ο ΕΛΑ και η οργάνωση του Κάρλος και κατ' επέκταση η Στάζι με ελληνικές τρομοκρατικές οργανώσεις, αφού για χρόνια "Το τσακάλι" και ο Βάινριχ είχαν ως ορμητήριο τους το Ανατολικό Βερολίνο και ζούσαν υπό την προστασία των μυστικών υπηρεσιών.

"Είναι σίγουρο ότι ο ΕΛΑ και η ομάδα των Κάρλος - Βάινριχ είχαν σχέσεις. Αυτό αποδεικνύεται από τα αρχεία της Στάζι και το σημείωμα με τα τέσσερα ονόματα των Ελλήνων που συνεργάστηκαν με τον Βάινριχ στην Αθήνα το 1984, και το οποίο έχουμε δει. Αλλωστε είναι κάτι που παραδέχτηκε ο Βάινριχ, λέγοντας όμως ότι ξέρεi μόνο τα ψευδώνυμά τους. Δεν νομίζω ότι υπήρχε απ' ευθείας επαφή Στάζι με ΕΛΑ. Η επαφή αυτή γινόταν πιθανότατα μέσω των Κάρλος, Βάινριχ, κυρίως του δευτέρου. Αλλά η επαφή υπήρχε, είναι γεγονός. Υπάρχουν ντοκουμέντα που τα αποδεικνύουν, όπως σας είπα και προέρχονται από την ίδια τη

Στάζι".

"Όμως, σύμφωνα με τον Σμάλντιστ, η συνεργασία Κάρλος - ΕΛΑ δεν σταματούσε απλά στην οργάνωση κάποιων τρομοκρατικών επιθέσεων, αλλά πήγαινε ακόμη πιο μακριά. "Ο ΕΛΑ είχε οργανώσει γιάφκες για τον Κάρλος στην Ελλάδα, όπου έκρυβαν οπλισμό. Τότε ο Κάρλος (αναφέρεται στα τέλη της δεκαετίας του '70, αλλά και τη δεκαετία του '80) έχει στήσει ένα κύκλωμα μεταφοράς όπλων και πυρομαχικών, από τη Ρουμανία στη Μέση Ανατολή. Ο ενδιάμεσος σταθμός ήταν η Ελλάδα, όπου αποθήκευαν ποσότητες όπλων. Στη δουλειά αυτή, τον Κάρλος βοηθούσε ο ΕΛΑ. Απ' ότι γνωρίζω, μια ανάλογη βάση - κρυψώνα του Κάρλος είχε στηθεί και στην Κύπρο".

Ρωτήσαμε το Γερμανό δημοσιογράφο εάν πιστεύει πως υπήρχαν και ανάλογες σχέσεις της 17N, και αυτός μας είπε:

"Δεν υπάρχουν τέτοιες αποδείξεις. Τώρα εάν αυτές προχώρησαν μέχρι εκεί σε περίπτωση που κάποια μέλη του ΕΛΑ πέρασαν στη 17N, δεν το ξέρουμε. Πρέπει να πούμε ότι η Στάζι διατηρούσε τις σχέσεις της με τέτοιες οργανώσεις, όμως με την περίπτωση του ΕΛΑ υπήρχαν πολλές ανησυχίες. Κυρίως γιατί ο ΕΛΑ ήταν μια "χαοτική" οργάνωση, μια οργάνωση που στηριζόταν πολλές φορές στον αυθορμητισμό των μελών της, κάτι ανάλογο με τους "Επαναστατικούς Πυρήνες" στη Γερμανία. **Αντίθετα, η 17N ήταν μια οργάνωση πειθαρχημένη, милитарιστικά οργανωμένη, που ελεγχόταν από τη Μόσχα και την ΚGB..."**

Του ζητήσαμε να επαναλάβει την τελευταία του πρόταση. Πιστεύετε αλήθεια ότι η 17N είχε σχέσεις με τη Μόσχα;

"**Δεν το λρω εγώ. Μου το είπαν πολύ σοβαρές πηγές μου, πρώην στελέχη της Στάζι. Ναι, μέχρι κάποια εποχή τουλάχιστον η Μόσχα ενδιαφερόταν πολύ σοβαρά για τη 17N. Όπως μου έχουν πει επίσης οι ίδιοι άνθρωποι, η 17N δεν εμπιστευόταν ιδιαίτερα τον ΕΛΑ. Οι ανατολικές μυστικές υπηρεσίες είχαν πολλές τέτοιες οργανώσεις υπό τον έλεγχό τους για πολλούς και διάφορους λόγους ένας από αυτούς ήταν για να μη στραφούν εναντίον τους. Είναι γνωστό, για παράδειγμα, ότι η Στάζι μέσω του Κάρλος είχε σχέσεις με τον ΕΛΑ, αλλά και ένα παρακλάδι της ΕΤΑ, όπως και με αρκετούς Παλαιστίνιους. Ο ΕΛΑ δεν είχε μόνο Έλληνες ως μέλη. Είχε και άλλους**

Ευρωπαίους. Ένας από αυτούς ήταν ο Ελβετός Μπρέγκετ, που ζούσε στην Ελλάδα, στα βουνά της Ηπείρου, και είχε συνεργαστεί στενά με την ελληνική οργάνωση. Προερχόταν από την ομάδα του Κάρλος. Είναι πολύ πιθανό να υπήρχε μια "ευθεία γραμμή" από τη Στάζι στον ΕΛΑ, αλλά όχι ότι η Στάζι χρησιμοποιούσε τον ΕΛΑ. Για παράδειγμα, τα τέσσερα ελληνικά ονόματα της επίθεσης κατά του Σαουδάραβα πρέσβη, τα κράτησε η Στάζι στα αρχεία της, όχι μόνο επειδή κρατούσαν ένα πολύ σχολαστικό αρχείο, αλλά και για να τους ξέρουν, να τους παρακολουθούν, να τους ελέγχουν και να τους χρησιμοποιούν για να συλλέγουν πληροφορίες. Η Στάζι είχε παντού πράκτορες, αυτό είναι γνωστό. Ένας από αυτούς που έδιναν πολλές πληροφορίες στη Στάζι ήταν ο Γιοχάνες Βάινριχ, που είχε και μεγάλο κύκλο γνωριμιών, από τη Λιβύη, το Λίβανο, τη Συρία, ακόμη και το Ιράν. Η Στάζι δεν τον πίστευε πάντα και γι' αυτό προτιμούσε να έχει επί τόπου τους δικούς

της ανθρώπους, όπως γινόταν και στην Ελλάδα. Όχι ότι η Στάζι ετοίμαζε τις τρομοκρατικές επιθέσεις. Αλλά τις γνώριζε και δεν τις εμπόδιζε. **Η Στάζι και κατ' επέκταση η πρώην Ανατολική Γερμανία είχε σοβαρά οικονομικά συμφέροντα στην Ελλάδα. Και αυτά τα συμφέροντα έπρεπε να προστατευθούν"**.

(Πρόκειται κατά τη γνώμη μας για μια ξεκάθαρη αναφορά στον πράκτορα της Στάζι Κόκκαλη).

"Τελικά, ποια είναι η γνώμη σας για τη "17 Νοέμβρη" τον ρωτήσαμε.

"Υπάρχουν δύο γεγονότα για την οργάνωση αυτή. Πρώτον, ήταν μια πειθαρχημένη οργάνωση. Δεύτερον, η ιστορία της είναι μοναδική στην Ευρώπη. Επί 27 χρόνια δεν υπήρχε κανένα ίχνος της. Είναι μια μοναδική περίπτωση. Γνώμη μου είναι ότι η οργάνωση αυτή ήταν μια καλά προστατευόμενη οργάνωση. Ήταν μια από τις καλύτερα προστατευόμενες στην Ευρώπη..."

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

συνέχεια από τη σελ. 11

χοντος έτους. Με βάση αυτά τα στοιχεία το δημόσιο χρέος, που μειώθηκε πέρυσι στο 99,6% του ΑΕΠ, θα είναι τελικά υψηλότερο περίπου κατά δύο ποσοστιαίες μονάδες δεδομένου ότι τα προμέτοχα που εκδόθηκαν πέρυσι ανήλθαν σε 2,18 δις ευρώ και μετά την υποχρεωτική αναθεώρηση αναμένεται να διαμορφωθεί στο 101,5% του ΑΕΠ. Ο υπουργός δεσμεύτηκε ότι το δημόσιο δεν πρόκειται να συνεχίσει να ακολουθεί την ίδια πρακτική, ενώ εξετάζει το ενδεχόμενο να συσταθεί κοινοπραξία τραπεζών, ώστε να ρευστοποιήσει εντός του 2002 τα εναπομείναντα προμέτοχα. Δηλαδή με τα προμέτοχα εισέπραττε το χρήμα σαν δάνειο, αλλά επειδή δεν εκδίδονταν οι κανονικές μετοχές έκρυβε από την ΕΕ τα δανεικά. Σύμφωνα με αυτόν τον κατεργάρη το δημόσιο θα εισπράξει από τις ιδιωτικοποιήσεις χρήμα που αντιστοιχεί στο 3% του ΑΕΠ.

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΧΡΗΜΑ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΚΑΙ ΣΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ

Αυτό το δημοσιονομικό έλλειμμα που βρήκαμε είναι τεράστιο, αν πάρουμε υπ' όψιν μας ότι στα έσοδα του δημοσίου μπαίνει και το χρήμα της ΕΕ. Το χρήμα αυτό λογαριάζεται στον κρατικό προϋπολογισμό ότι εισπράττεται από το κράτος. Πραγματικά η διαχείρισή του είναι κρατική. Όλα δηλαδή τα ελλείμματα πρέπει να τα δούμε συνυπολογίζοντας και το 3,8% του ΑΕΠ, που είναι δωρεάν αξία στην οικονομία, που δεν έχει σχέση με την κατανάλωση, παρά μόνο με τις επενδύσεις. Η κυβέρνηση για το 2001 είχε δώσει δημόσιο χρέος 99,6% του ΑΕΠ. Εμείς βρήκαμε 108,51%. Η κυβέρνηση δηλαδή έχει δώσει 108,51 - 99,6 = 8,91 ποσοστιαίες μονάδες χαμηλότερο δημόσιο χρέος. Να σημειωθεί ότι το μέσο δημόσιο χρέος στην ΕΕ των δεκαπέντε το

2001 είναι 63,9% του ΑΕΠ. Το πραγματικό δημόσιο χρέος πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερο ακόμα και από το ποσοστό που παρουσιάσαμε. Όμως το κρύβουν συστηματικά. Με το δημόσιο χρήμα και το χρήμα της ΕΕ μιζάνονται και χρηματοδοτούνται όλες οι εξαρτημένες από τη ρώσικη πολιτική μορφές του κεφαλαίου, όλα τα τρωκτικά των μικρών επιχειρήσεων, όλοι οι μικροαστοί σύμβουλοι κλπ, τρέφεται ο στρατός των παρασίτων και όλοι οι κομματικοί στρατοί. Με το χρήμα αυτό χρηματοδοτείται η συγκαλυμμένη ανεργία με την διατήρηση στο δημόσιο χιλιάδων άεργων υπαλλήλων. Με το χρήμα αυτό στο χέρι οι φαιοκόκκινοι και οι Λαλιώτηδες προσπαθούν να διαφθείρουν την κοινωνία.

Τα κρυμμένα ελλείμματα δημιουργούν φυσικά μια πλαστή εικόνα για την οικονομία. Έτσι και η αύξηση του ΑΕΠ που εμφανίζεται από το Χριστοδουλάκη ως 3,8% είναι μια απάτη. Οι κρατικές δαπάνες που τις παραστήσαμε στο σχηματισμό του ΑΕΠ με Κδ αυξάνονται συνεχώς με δανεικά και όχι με παραγόμενη αξία από την οικονομία για να ικανοποιηθούν οι αυξημένες υποχρεώσεις του καθεστώτος για τη διατήρηση της κυριαρχίας του. Αυτή η αύξηση των δαπανών αυξάνει το ΑΕΠ με τη διαφορά όμως ότι αυτές οι δαπάνες γίνονται με δανεικά. Η αύξηση των δαπανών δεν προέρχεται από την πραγματική αύξηση του ΑΕΠ, δεν πρόκειται δηλαδή για αξία που παράχθηκε από την οικονομία. Γι' αυτό το λόγο και το σύμφωνο σταθερότητας έχει ως όρο την μείωση του δημόσιου ελλείμματος ή την σταθεροποίησή του. Τότε μόνο μπορείς να συγκρίνεις τους ρυθμούς αύξησης του ΑΕΠ των διαφόρων χωρών, όταν δηλαδή το ΑΕΠ σχηματίζεται από αξίες παραγόμενες από την οικονομία και όχι από δανεικά. Οι παραγόμενες αξίες λοιπόν στην οικονομία κατά το 2001 όχι μόνο δεν παρουσίασαν αύξηση κατά 3,8%, αλλά αντίθετα μειώθηκαν συντριπτικά. Πόσο μειώθηκαν θα φανεί στο μέλλον.

Η ΟΑΚΚΕ αποκαλύπτει το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

Στις 5, 6 και 7 Ιούλη έγινε το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ που διοργάνωσε το "Δίκτυο" με κυρίαρχο σύνθημα τα "Ανοιχτά Σύνορα". Η ΟΑΚΚΕ έχει επανειλημμένα καταγγείλει τη γραμμή των ανοιχτών συνόρων γιατί αυτή συνεπάγεται δουλοκτησία για τους μετανάστες και χαμηλά μεροκάματα για τους έλληνες εργάτες. Γι' αυτό το λόγο δεν συμμετείχαμε στο Φεστιβάλ. Μοιράσαμε έξω από το χώρο του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ, την προκήρυξη που δημοσιεύουμε παρακάτω:

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΟΙΧΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ. ΟΛΑ ΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΙΣΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Κάθε χρόνο σ' αυτό το χώρο γίνεται ένα αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Σχεδόν κάθε χρόνο η ΟΑΚΚΕ μοιράζει υλικό στο οποίο διατυπώνει τη διαφωνία της με τη γενική πολιτική και ιδεολογική κατεύθυνση αυτού του Φεστιβάλ, δηλαδή με την κατεύθυνση που του επιβάλουν οι διοργανωτές του. Οι διοργανωτές επιμένουν μόνιμα σε μια θέση, που άλλες φορές τη λένε ανοιχτά και άλλες καλυμμένα, ότι το πιο βασικό ζήτημα στην αντιρατσιστική πάλη είναι να υπερασπίζεται κανείς τα ανοιχτά σύνορα απέναντι στους μετανάστες. Τώρα για παράδειγμα έχουν σαν κεντρικό τους σύνθημα το "όχι στην Ευρώπη φρούριο".

Εμείς λέμε ότι τα ανοιχτά σύνορα δεν έχουν καμιά σχέση με τον αντιρατσισμό. Λέμε μάλιστα ότι τα ανοιχτά σύνορα στη συγκεκριμένη εποχή και στην συγκεκριμένη χώρα, την Ελλάδα, αποτελούν το μεγαλύτερο και τον πιο σίγουρο μηχανισμό δημιουργίας ρατσιστών σε πλατειά κλίμακα. Η αιτία της άνθισης του ρατσισμού στην Ελλάδα βρίσκεται στο συνδυασμό: **"ανοιχτά σύνορα, άνισο μεροκάματο και σπάσιμο του μεροκάματος στους χώρους δουλειάς, ανύπαρκτα πολιτικά δικαιώματα των μεταναστών"**.

Γι' αυτά τα ζητήματα δεν μιλάνε ή μιλάνε ελάχιστα ή τα συσκοτίζουν οι διοργανωτές του αντιρατσιστικού Φεστιβάλ τους οποίους γι' αυτό ονομάζουμε καθεστωτικούς αντιρατσιστές.

Δεν υπάρχουν ξεχωριστές δουλειές για ντόπιους και για μετανάστες. Ίση αμοιβή για ίση δουλειά.

Μέχρις στιγμής η επίσημη πολιτική είναι η εισαγωγή μιας τεράστιας μάζας μεταναστών - φτηνών εργατικών χεριών που το καθεστώς τα χρησιμοποιεί για να ρίξει το μέσο μεροκάματο στη χώρα. Οι καθεστωτικοί αντιρατσιστές ισχυρίζονται ότι αυτή η μετανάστευση δεν ρίχνει το μέσο μεροκάματο γιατί οι ξένοι εργάτες κάνουν δουλειές που δεν τις κάνουν οι έλληνες εργάτες. Αυτή είναι μια καθαρά ρατσιστική θέση που τη χρησιμοποιούν παντού στον κόσμο οι καπιταλιστές για να δικαιολογήσουν τα χαμηλά μεροκάματα που δίνουν στους ξένους εργάτες. Αν δεχτούμε ότι υπάρχουν κάποιες δουλειές που δεν τις κάνουν οι ντόπιοι εργάτες και τις κάνουν μόνο οι ξένοι, τότε αναγνωρίζουμε ότι υπάρχουν κατώτερες δουλειές που οι εργάτες ενός έθνους τις θεωρούν ακατάλληλες για τον εαυτό τους και κατάλληλες μόνο για τους εργάτες άλλων εθνών. Σε αυτήν την περίπτωση οι εργάτες των άλλων εθνών αυτόματα εμφανίζονται σαν κατώτεροι στις ικανότητες ή στις ανθρώπινες απαιτήσεις τους. Στην πραγματικότητα βέβαια δεν υπάρχουν δουλειές που εξ αιτίας της φύσης τους οι ντόπιοι εργάτες δεν θέλουν να τις κάνουν, υπάρχουν μόνο δουλειές που δεν είναι διαθεσιμότητες να τις κάνουν όταν είναι πολύ πιο κακοπληρωμένες από όσο ίσχυε μέχρι χθες

στην εσωτερική αγορά εργασίας. Αυτήν την πτώση του μεροκάματος στην εσωτερική αγορά εργασίας την προκαλεί η απότομη αύξηση της προσφοράς μιας πάμφθηνης εργατικής δύναμης που η τιμή της έχει διαμορφωθεί στις αγορές εργασίας του τρίτου κόσμου. Εκεί βέβαια δεν είναι κατώτεροι οι άνθρωποι, αλλά είναι πιο βάρναση η πολιτική και η οικονομική καταπίεση των εργαζομένων που σε συνδυασμό με τις γενικά πιο καθυστερημένες υλικές δυνάμεις της παραγωγής, διαμορφώνουν την πολύ χαμηλή ανταλλακτική αξία της εργατικής δύναμης στις αντίστοιχες αγορές.

Οι καθεστωτικοί αντιρατσιστές διδάσκουν στους ντόπιους εργάτες να αγαπούν σαν ταξικά τους αδέρφια τους εργάτες που μπαίνουν στην αγορά εργασίας σπάζοντας το μεροκάματο. Αυτό έχει ξαναγίνει. Όταν οι ολλανδοί έμποροι έφεραν το 17ο αιώνα δούλους στα νησιά της Καραϊβικής για να σπάσουν τα μεροκάματα των ιρλανδών εργαζομένων ζαχαροκάλαμου και αυτοί οι τελευταίοι αντιδρούσαν, οι γαιοκτήμονες και οι δούλεμποροι εμφανίστηκαν εναντί τους σαν ανθρωπιστές.

Οι υποκριτικές αντιρατσιστικές διδασκαλίες των σύγχρονων αστών - δουλοκτητών δεν επιτρέπεται να παραπλανούν τους συνειδητούς ταξικούς εργάτες και πιο πολύ τους μαρξιστές. Οι εργάτες για να θεωρηθούν άλλοι εργάτες σαν αδέρφια τους πρέπει να τους δουν σα συμμάχους τους στην άμεση ταξική πάλη που στο πρώτο της, το πιο στοιχειώδες επίπεδο είναι η οικονομική ταξική πάλη. Κοινή οικονομική πάλη σε κάθε χώρο εργασίας και σε κάθε εργασιακό κλάδο σημαίνει πάνω απ' όλα κοινό μεροκάματο ή έστω διεκδίκηση κοινού μεροκάματος για την ίδια δουλειά. Οι σύγχρονοι έλληνες αστοί-δουλοκτήτες πέτυχαν να διασπάσουν σε όλους τους κλάδους τους εργάτες διαμορφώνοντας δύο επίπεδα μεροκάματος. Αρχικά χρησιμοποιήσαν τους Αλβανούς για να σπάσουν τα μεροκάματα στην ύπαιθρο και τους έφεραν έτσι σε θανάσιμη σύγκρουση με τους ντόπιους, ιδιαίτερα με τους σιγγάνους εργάτες γης που σταδιακά τους απομάκρυναν. Παράλληλα, αρχίζοντας από την οικοδομή, διέσπασαν το προλεταριάτο της πόλης σε όλους ανεξαιρέτως τους κλάδους της βιομηχανίας και πιο πολύ στη βιοτεχνία. Παντού κατάφεραν να φέρουν σε αντιπαράθεση και να υψώσουν ένα τοίχος μίσους ανάμεσα σε ντόπιους και ξένους εργάτες, ιδιαίτερα ανάμεσα στους πιο ανειδίκευτους.

Πέτυχαν έτσι στην πράξη μέσα σε λίγα χρόνια ότι δεν θα μπορούσαν να πετύχουν με τα λόγια τόνοι και δεκαετίες ρατσιστικής προπαγάνδας. Πρωτοστάτες σε αυτήν την πορεία ήταν και είναι οι τάχα αριστεροί και ταξικοί συνδικαλιστές που με τη στάση τους διευκόλυναν το σπάσιμο του μεροκάματος σε όλους τους κλάδους. Γι' αυτό το λόγο σήμερα πραχτικά δεν υπάρχει ούτε ένα αληθινό εργατικό συνδικάτο. Αληθινά

εργατικό συνδικάτο θα σήμαινε συνδικάτο στο οποίο θα συμμετείχαν εξίσου έλληνες και ξένοι εργάτες και μάλιστα πιο πολύ ξένοι επειδή αυτοί είναι πιο πλειοψηφικοί μέσα στο προλεταριάτο της χώρας μας. Αυτό θα σήμαινε και ανάλογη συμμετοχή στα όργανα της διοίκησης. Αν θα είχαμε μια ΓΣΕΕ και ένα ΕΚΑ (Εργατικό Κέντρο Αθήνας) εργαζομένων και όχι εργατοπατέρων του έθνους των δουλοκτητών την πλειοψηφία στις διοικήσεις τους κανονικά θα την είχαν οι ξένοι εργάτες. Όμως σήμερα υπάρχουν αποκλειστικά κρατικά ή εργοδοτικά συνδικάτα σφραγίδες μόνο με έλληνες εργάτες, δηλαδή συνδικάτα της ανώτερης ράτσας. Τώρα οι εργατοπατέρες σχεδιάζουν να φτιάξουν και συνδικάτα των ξένων εργαζομένων, για να ολοκληρώσουν τη διάσπαση. "Έτσι θα παραδώσουν τους εργάτες κάθε εθνότητας στους δικούς της ρατσιστές.

Για τους πραγματικούς διεθμιστές και για τους συνειδητούς εργάτες μπαίνει ακριβώς αντίθετα και επιτακτικά το καθήκον να ενώσουν την εργατική τάξη και το λαό όλων των εθνοτήτων και να τους διαφυλάξουν από τη ρατσιστική κατρακύλα και τη διάσπαση. Αυτό σημαίνει να τους ενώσουν κατ' αρχήν στο μεροκάματο. Ένωση στο μεροκάματο σημαίνει συγκεκριμένα:

Πρώτο: Όπου υπάρχει ένα κατακτημένο, λίγο πολύ ενιαίο μεροκάματο σε έναν κλάδο οι εργάτες, έλληνες και ξένοι, πρέπει να εμποδίζουν αποφασιστικά την εργοδοσία να χρησιμοποιήσει άλλους εργάτες, έλληνες ή ξένους για να σπάει το μεροκάματο. Οι εργάτες που επιμένουν να σπάνε το μεροκάματο ενάντια σε αυτές τις κινητοποιήσεις πρέπει να αντιμετωπίζονται σα συνειδητοί ή ασυνειδητοί απεργοσπάστες.

Δεύτερο: Πρέπει παντού να δίνεται απόλυτη και κατά προτεραιότητα βοήθεια και συνδικαλιστική και πολιτική κάλυψη στα κινήματα των ξένων εργαζομένων στους κλάδους και στους χώρους δουλειάς όπου έχουν καταχτήσει ένα λίγο πολύ ενιαίο μεροκάματο και συνθήκες δουλειάς. Πρέπει ιδιαίτερα να βοηθηθεί κάθε αντίστασή τους στις απόπειρες των εργοδοτών να φέρνουν διαρκώς νέους, πιο εξαθλιωμένους εργάτες για να σπάνε το κατακτημένο από τους ίδιους μεροκάματα.

Όλα κρίνονται στα πολιτικά δικαιώματα

Αλλά όταν μιλάμε για συνδικαλιστική δράση των μεταναστών εργαζομένων λέμε μια κούφια κούβεντα όταν δεν μιλάμε για τα πολιτικά τους δικαιώματα. Η μεγάλη αντίφαση των εισαγωγέων της φτηνής εργατικής δύναμης και των καθεστωτικών αντιρατσιστών που τους εκπροσωπούν πολιτικά βρίσκεται ακριβώς εδώ. Θέλουν μετανάστες εργάτες, αλλά δεν θέλουν μετανάστες πολίτες. Θέλουν το πολύ εργάτες με πράσινη κάρτα, δηλαδή εργάτες ελεύθερους να πουλάνε ατομικά την εργατική τους δύναμη. Όμως δίχως το δικαίωμα να συγκρο-

νται με τις αρχές και δίχως το δικαίωμα να οργανώνονται πολιτικά δεν μπορούν οι εργάτες να είναι έχουν αληθινή συνδικαλιστική ελευθερία, οπότε και να είναι ελεύθεροι απέναντι σε καμιά εργοδοσία. Ο κάθε ξένος εργάτης όσο μένει ξένος σ' αυτή τη χώρα ξέρει ότι αν συγκρουστεί με τις ελληνικές αρχές θα κινδυνεύει να δει την οποιαδήποτε άδεια παραμονής του να ανανεώνεται. Έτσι τελικά δεν μπορεί να είναι σε τίποτα ίσος με τους πολίτες και τους εργάτες του κυρίαρχου έθνους. Για να θολώσουν τα νερά οι "αριστερότεροι" καθεστωτικοί αντιρατσιστές μιλάνε για πολιτικά δικαιώματα των μεταναστών, αλλά ζητάνε πολιτικά δικαιώματα "για όλους ταυτόχρονα" τους μετανάστες. Αυτή η θέση όμως δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από κανένα λογικό άνθρωπο, ιδιαίτερα όταν συνδυάζεται με τη θέση για ανοικτά σύνορα. Ο καθένας καταλαβαίνει ότι δεν θα ήταν αποδεκτό από κανένα πολίτη αυτού του κράτους να περνάει παράνομα ένας μετανάστης, δηλαδή ένας ως χθες πολίτης μιας ξένης χώρας, τα ελληνικά σύνορα και αμέσως μετά να ψηφίζει στις εκλογές. Το "για όλους ταυτόχρονα" είναι η γελοιογράφηση και το προβοκάρισμα της απαίτησης για πολιτικά δικαιώματα. Πολιτικά δικαιώματα, και πρώτα από όλα το δικαίωμα της **συνταγματικά κατοχυρωμένης και ανέκκλητης παραμονής**, πρέπει να δοθούν σε όλους τους μετανάστες που δουλεύουν κάποια χρόνια (λιγότερα από πέντε) στην Ελλάδα. Αυτό που χαρακτηρίζει την Ελλάδα σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες είναι ότι εδώ έχουμε τους περισσότερους μετανάστες, που μάλιστα έχουν πάντα ξεκινήσει σαν παράνομοι, και τους λιγότερους, αφάνταστα λίγους μετανάστες που γίνανε έλληνες πολίτες. Είναι φυσικό. Αυτοί που θέλουν την μαζική εισαγωγή φτηνών εργαζομένων, θέλουν εργάτες χωρίς δικαιώματα. Θέλουν εισαγωγή δούλων. Μόνο έτσι άλλωστε θα πετύχουν, και έχουν σε ένα βαθμό ήδη πετύχει, τη διάσπαση, τον έλεγχο και τη διάλυση της εργατικής τάξης, ντόπιας και μεταναστευτικής που ζει σε αυτή τη χώρα. Στο σημείο αυτό εκδηλώνεται η ταύτιση του ανοιχτού ρατσιστή και εθνικιστή με τον ραφιναρισμένο εισαγωγέα φτηνής εργατικής δύναμης.

Όχι στη δημαγωγία των ανοιχτών συνόρων

Να λοιπόν γιατί οι έλληνες δουλοκτήτες πρωτοστατούν σε κινήματα ενάντια στο να μη γίνει η "χώρα μας φρούριο", αλλά δεν τολμάνε να κάνουν κίνηση για πολιτικά δικαιώματα, ιδιαίτερα πάνω στο ξενοφοβικό και ρατσιστικό και σοβινιστικό έδαφος που οι ίδιοι δημιούργησαν και με την εθνικη-ιδεολογική και με τη μεταναστευτική τους πολιτική.

Εμείς είμαστε της άποψης ότι κάθε σύγχρονη χώρα, και η δική μας, πρέπει να γίνει φρούριο ενάντια στους δουλέμπορους και

Η ΓΕΝΕΤΙΚΗ ΤΩΝ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Στις πανελλαδικές εξετάσεις και στο μάθημα της γλώσσας στην Γ' Λυκείου μπήκε ένα θέμα που αφορούσε στη γενετική και στη βιοτεχνολογία. Το κείμενο που δόθηκε ήταν ένα διασκευασμένο άρθρο του Στάθη Γκόνου. Η εξέταση ζητούσε από τους μαθητές να υποστηρίξουν τις γνωστές καθεστωτικές αντιλήψεις για τη γενετική.

Η «σωστή» άποψη που έπρεπε να υιοθετήσουν οι μαθητές επιβλήθηκε φυσικά με τον εκβιασμό της βαθμολογίας. Οι εξεταστές προσδιόρισαν από την αρχή το ιδεολογικό πλαίσιο ανάπτυξης του θέματος επιβάλλοντας στους μαθητές τυπικούς ναζιστικούς και Βαϊσμανικούς προβληματισμούς, όπως «υπάρχουν άραγε γονίδια αθανασίας». Γράφουν λοιπόν «Υπάρχουν άραγε γονίδια αθανασίας; Με βάση τα προαναφερόμενα, εάν οι άνθρωποι ήταν αθάνατοι ή γενικότερα κάποια μορφή ζωής ήταν αθάνατη, το οξύμωρο συμπέρασμα είναι ότι το συγκεκριμένο είδος ζωής θα εξέλιπε μέσα σε λίγες σχετικά γενεές, διότι το περιβάλλον θα άλλαζε και δεν θα μπορούσαν αυτοί οι ζωντανό οργανισμοί που το απαρτίζουν να αλλάξουν, ώστε να προσαρμοστούν στις νέες συνθήκες». Έβαλαν λοιπόν «επιφανειακά» θέμα συζήτησης με «επιστημονικούς» όρους για το αν υπάρχει το θάνατο νερό των μεσαιωνικών παραμυθιών! Το ζήτημα βέβαια είναι πολύ βαθύτερο. Και αυτή την αυθαίρετη «αφαίρεση», που υιοθετεί συγκαλυμμένα τη ναζιστική αντίληψη για την ύπαρξη του θανάτου και αμετάβλητου σπερματικού πλάσματος ανεξάρτητου από κάθε επίδραση του περιβάλλοντος, προσπάθησαν να τη συσχετίσουν άλλο τόσο αυθαίρετα με τον αντικειμενικό νόμο της φυσικής επιλογής (τώρα γίνονται Δαρβινιστές) για να κρυφτούν πίσω του και να μασκαρευτούν σε «επιστήμονες». Δεν θα σχολιάσουμε προς το παρόν αυτές τις ανοησίες. Θα επιμείνουμε όμως στο ότι ανακατεύουν για τις πολιτικές και τις ιδεολογικές τους ανάγκες δύο διαφορετικές αλληλοαποκλειόμενες και εχθρικές θέσεις. Τις θεωρίες του ναζισμού που στηρίζονται στην αμετάβλητη κληρονομική ουσία που σαν τέτοια είναι ανεξάρτητη από το περιβάλλον και που είναι η προϋπόθεση για την τεχνητή κατασκευή των φυλετικών καστών και της διάκρισής τους σε ανώτερες και κατώτερες φυλές, με τη θεωρία της φυσικής επιλογής που δέχεται η επιστήμη και ο μαρξισμός και που υποστηρίζει ότι η εξέλιξη καθορίζεται από το περιβάλλον και την κληρονομικότητα. Η επιστήμη λοιπόν δεν αφήνει καθόλου χώρο για να σταθούν οι γενετικές κάστες. Η αντιπαγκοσμιοποίηση όπως σε όλα τα ζητήματα της πολιτικής της ιδεολογίας και

της επιστήμης έτσι και στη βιολογία συγχωνεύει το κόκκινο με το φαιό.

Αυτοί που πραγματικά έβαλαν αυτό το θέμα είναι πολύ διαβασμένοι πάνω στη φαιοκόκκινη φιλολογία για να είναι απλοί καθηγητές μέλη της ΟΛΜΕ. Οι περισσότεροι συνάδελφοί τους στα διορθωτικά κέντρα καταλαβαίνουν ελάχιστα πάνω σ'αυτά τα ζητήματα. Όταν οι εξεταστές γελοιοποιούνται υποθέτοντας αθανάτους ανθρώπους το κάνουν για να γίνουν «απλοί» και «κατανοητοί» στους μικρούς μαθητές. Τότε μιλούν, αυθαίρετα πάντα, στους μαθητές τους και «επιφανειακά» για τα «επιφαινόμενα». Όταν όμως διερωτώνται αν υπάρχουν γονίδια αθανασίας τότε επιβάλλουν στους μαθητές τους τα «νοούμενα» δηλ. αυτά που εννοούνται. Απ' αυτή τη διαίρεση της πραγματικότητας βάζουν να κυριαρχεί το νοούμενο πάνω στο «επιφαινόμενο». Και το νοούμενο εδώ είναι τα γονίδια της αθανασίας. Τα γονίδια ως φορείς των κληρονομικών ιδιοτήτων υπάρχουν αντικειμενικά. Όταν λοιπόν μιλούν για γονίδια αθανασίας τότε πραγματικά μιλούν για αθανασία. Τότε μιλούν για την αντικειμενική πραγματικότητα, δηλαδή τα γονίδια, αλλά επειδή τα θεωρούν στο ερώτημά τους αθάνατα και αμετάβλητα θεωρούν την κληρονομική ουσία αιώνια και αμετάβλητη. Επομένως θεωρούν δύο τύπους ζωντανής ουσίας: την αθάνατη και αμετάβλητη κληρονομική ουσία και το φθαρτό σώμα που αποτελεί τον τροφοδοτή του οργανισμού και το περιβάλλον της κληρονομικής ουσίας. Οι οποιεσδήποτε τροποποιήσεις που θα υφίσταται το σώμα στη διάρκεια της ζωής του οργανισμού δεν θα έχουν καμιά επίπτωση στις επόμενες γενιές γιατί εξ' ορισμού η κληρονομική ουσία γι' αυτούς είναι αμετάβλητη. Έτσι τα γονίδια αθανασίας αποκλείουν την εξέλιξη, θεωρούν ότι τα έμβια όντα δημιουργήθηκαν μια και έξω, φυσικά από το θεό, και αυτό που μένει είναι η ναζιστική θέση για την ανισότητα των φυλών. Όμως η κληρονομικότητα είναι κατά κάποιο τρόπο, η πεμπουσία των συνθηκών του εξωτερικού περιβάλλοντος, που έχουν αφομοιωθεί απ' τους οργανισμούς στο διάστημα σειράς γενεών σύμφωνα με μια διατύπωση του Λυσένκο. Τα γονίδια της αθανασίας περιλαμβάνουν λοιπόν τη ναζιστική θεωρία για τις σταθερές, αμετάβλητες φυλές

ανώτερες και κατώτερες. Αυτό τον «θετικό προβληματισμό» βάζουν οι εκμιαλιστές στη νεολαία. Και για να μην κατηγορηθούν σαν ανοιχτοί χιτλερικοί τρέχουν να θολώσουν τα νερά με τη βοήθεια του πλουραλισμού. Αφού άφησαν τη λαδιά τους τώρα λένε ότι μα αυτό δεν συμβιβάζεται με την φυσική επιλογή, με την προσαρμογή στο περιβάλλον. Τι λετε εσείς παιδιά; Οι Έλληνες φαιοκόκκινοι είναι πραγματικά ένα από τα πιο διαλεχτά κομμάτια του παγκόσμιου νεοναζιστικού κινήματος.

Ας δούμε όμως αναλυτικότερα την τέχνη αυτών των εκπαιδευτικών που διαφθείρουν ματωρικά τους μαθητές τους. Πρώτα απ' όλα πετάνε αυτές τις θεωρίες στα μούτρα των μαθητών τους που είναι υποχρεωμένοι με τη βία να τις παρουσιάσουν σαν σπουδαίες αλήθειες αν θέλουν να μην πάρουν κακό βαθμό. Οι εξεταστές κάνουν μια υπόθεση τόσο βλακώδη, αφού δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα και την επιστήμη και επομένως κανένα περιεχόμενο αντικειμενικό πέρα από το ότι γεμίζει το κενό του εγκεφάλου τους, και αυτή την αφαίρεσή τους την επιβάλλουν αυθαίρετα στους μαθητές γλυκαίνοντάς την με την «επιστημονικοποίηση» που επιχειρούν, και αυτό μπορούν να το κάνουν γιατί απλούστατα οι ίδιοι είναι το πολιτικό μονοπώλιο και το κράτος. Οι μαθητές βρίσκονται έτσι αντιμέτωποι με την πιο ωμή μορφή πνευματικής και πολιτικής εξουσίας που δεν ντρέπεται να στέκεται απέναντι σε χιλιάδες ανθρώπους και να ισχυρίζεται τέτοιους παραλογισμούς, στο όνομα βέβαια του υποκειμενικού ιδεαλισμού που μπορεί να αποσπάται, χωρίς να ντρέπεται, με απόλυτο τρόπο από την πραγματικότητα. Τέτοια στάση μπορεί να έχει μόνο μια φασιστική γραφειοκρατία που βρίσκεται στην εξουσία. Σκάβουν οι φαιοκόκκινοι βαθιά μέσα στον άνθρωπο για να ανασύρουν και να επιβάλλουν σαν κυρίαρχες απέναντι στην επιστήμη και στην πείρα, τις πιο μεσαιωνικές αντιεπιστημονικές και δεισιδαιμονικές αντιλήψεις, ξεκινώντας από τους μυστικούς κόσμους των παραμυθιών, για να τις επιβάλλουν στη συνέχεια με την κρατική βία πάνω στην ίδια την επιστήμη και στους ανθρώπους. Το θάνατο νερό των παραμυθιών, που σε μια τάξη θα ξεσήκωνε τα γέλια αν το υποστήριζε κανείς, στα σοβαρά χρησιμεύει για να μολύνει και να προετοιμάσει την ατμόσφαιρα υποταγής των εξεταζομένων στην αυθαιρεσία και ταυτόχρονα ο πνευματικός αυτός ξεπεσμός υψώνεται απειλητικά πάνω από τα κεφάλια των μαθητών τη στιγμή που παίζεται

το μέλλον τους. Μετά ακολουθούν οι ερωτήσεις που γίνονται στο ψητό. Τα πράγματα τώρα σοβαρεύουν. Οι μαθητές δεν έχουν δικαίωμα να λένε ότι τους κατεβαίνει στο κεφάλι όπως κάνουν οι καταπιεστές τους. Αυτοί είναι ακόμα ανεκπαίδευτοι. Θα βαθμολογηθούν ανάλογα με το πόσο έχουν κατανοήσει τη θεωρία και την πρακτική του σοσιαλισμού και της αντιπαγκοσμιοποίησης στα θέματα της βιοτεχνολογίας. Και αν δεν τη γνωρίζουν τόσο το χειρότερο γι αυτούς.

Η πρώτη ερώτηση αναφέρεται στην παράγραφο «Παράλληλα, η πρόσφατη κλωνοποίηση ζωντανών οργανισμών μπορεί να επιλύσει και αυτή θέματα υποσιτισμού και επάρκειας οργάνων, όμως εγκυμονείται κίνδυνος δημιουργίας γενεών πανομοιότυπων οργανισμών προς εκμετάλλευση και ταυτόχρονα αναδεικνύει επικίνδυνες απόψεις περί δημιουργίας μιας «άριας φυλής». Που βαδίζουμε άραγε; Για χάρη ποιας προόδου και μελλοντικής ευδαιμονίας η επιστημονική κοινότητα αλλά και ολόκληρη η ανθρωπότητα πρέπει, αλόγιστα, να συνεχίσει αυτό τον δρόμο». Το ερώτημα είναι: «Να αναπτύξετε σε 70-80 λέξεις το νόημα του παρακάτω αποσπάσματος του κειμένου «εγκυμονείται κίνδυνος δημιουργίας γενεών πανομοιότυπων οργανισμών προς εκμετάλλευση». Η κλωνοποίηση βέβαια και η γενετική βελτίωση των οργανισμών δεν έχουν καμία επιστημονική σχέση μεταξύ τους. Και ούτε βέβαια η γενετική μπορεί να φτιάξει μια γενετικά εξελιγμένη φυλή, αυτή που οι φαιοκόκκινοι αποκαλούν στο κείμενό τους άρια φυλή, δηλαδή μία φυλή ναζιστών. Οι κοινωνικές αντιλήψεις δεν είναι ζήτημα βιολογικό αλλά προϊόν κοινωνικών διεργασιών. Ναζιστικά γονίδια δεν υπάρχουν, όπως αφήνουν να εννοηθεί οι διεφθαρμένοι. Ο παραλογισμός αυτός είναι η βασική απαραίτητη «θέση» της αντιπαγκοσμιοποίησης γιατί χωρίς αυτόν η φαιοκόκκινη θέση καταργείται. Εξισώνουν τα επιστημονικά επιτεύγματα της βιοτεχνολογίας με το κοινωνικό φαινόμενο του φασισμού. Αυτή τη διαστρέβλωση θα τη δούμε αναλυτικά παρακάτω. Την προστυχιά του αμαθή την καλύτερη πολιτικά και ιδεολογικά του κράτος, οι πολιτικές ηγεσίες, η ΟΛΜΕ, οι επιστημονικές ενώσεις, οι καθηγητές των ΑΕΙ και γενικά η ψευδοδιανοήση που όλοι τους καλύπτονται από το πολιτικό μονοπώλιο. Το πλαίσιο στο οποίο είναι υποχρεωμένοι να απαντήσουν οι μαθητές είναι ιδεολογικά και επιστημονικά ξεκαθαρισμένο. Η βιοτεχνολογία λοιπόν που μπορεί να λύσει το

πρόβλημα του επισιτισμού και ένα σωρό ιατρικά προβλήματα, σύμφωνα με αυτούς μπορεί να φτιάχνει και υπεράνθρωπους, αθανάτους, μια άρια φυλή, κοντολογής τους κακούς δυτικούς τεχνοκράτες. Μπορεί να γνωρίσει απόλυτα τα μυστικά της ζωής και του θανάτου, όπως διαβάζουμε σε άλλο μέρος του κειμένου (!), μπορεί να φτιάχνει στο μέλλον πανομοιότυπους δούλους εργάτες που θα τους εξουσιάζουν οι άριοι. Οι άριοι η ανώτερη φυλή των δυτικών ιμπεριαλιστών θα μπορούν ακόμα και να σφάζουν αυτούς τους ανθρώπους-μηχανές και να τους παίρνουν τα ανταλλακτικά τους, δηλαδή τα όργανά τους. Η βιοτεχνολογία παρουσιάζεται σαν η επιστήμη του χιτλερισμού. Τα επιτεύγματά της, που πηγάζουν από τη φύση της, είναι αντιδημοκρατικά γιατί η φύση της είναι τέτοια. Αν αφαιρέσουμε όμως τους «άριους» που η βιοτεχνολογία δεν έχει τη δυνατότητα να τους γεννήσει, τότε δεν μένει τίποτα για τους αντιπαγκοσμιοποιητές παρά μόνο η γκρίνια για τη γενετική ρύπανση και φυσικά και τα πραγματικά προβλήματα που γεννάει η νέα τεχνολογία και που φυσικά δεν τους ενδιαφέρουν. Και για όσους μαθητές δεν κατάλαβαν για το τι πρέπει να απαντήσουν υπάρχει και η ρητή δήλωση των εξεταστών στο τέλος του κειμένου που πήραν οι μαθητές στα χέρια τους: «Αποτελεί προσωπική εκτίμηση ότι είναι προτιμότερο να στοχεύεται η ανεύρεση τρόπων βελτίωσης της ποιότητας της καθημερινής ζωής παρά τα επικίνδυνα ταξίδια με γνώμονα την ανθρωπινή ματαιοδοξία». Το μήνυμα ήταν σαφές. Ύστερα από αυτά κάποιος μαθητής κάτω από την πίεση και διαπαιδαγωγημένος από τα ΜΜΕ και γενικά από τη φαιοκόκκινη προπαγάνδα κάπου θυμήθηκε ότι αυτά τα έχει ξανακούσει και γράφει «Όπως είναι γνωστό οι Αμερικάνοι δημιούργησαν τον ιό του AIDS και με σύριγγες τον πέρασαν στο αίμα των πρώτων αρρώστων...». Δεν χρειάζεται και πολύ κόπο για να καταλάβει κανείς ότι η άρια φυλή που θα κάνει δούλους όλους τους λαούς, οι αθάνατοι, οι ιδιοκτήτες και μακελάρηδες των ανθρωπομηχανών είναι πρώτα απ' όλους οι Αμερικάνοι που έχουν αναπτύξει περισσότερο τη βιοτεχνολογία και γενικά οι δυτικοί. Αυτό κατάλαβαν τουλάχιστον οι μαθητές γιατί αυτό το έγραψαν αρκετοί. Ότι ακριβώς τους διδάσκουν στο φαιοκόκκινο σχολείο και ότι μαθαίνουν από τα ΜΜΕ. Το μέσο όμως επιχείρημα που χρησιμοποίησαν οι

να μπορεί ο πανεπιστημιακός να κάνει τη δουλειά του, αυτοί οι μισθοί δεν φτάνουν, είναι τριτοκοσμικοί. Οι λόγοι που οι καθηγητές πανεπιστημίου έχουν βρεθεί σ' αυτή την κακή οικονομική κατάσταση, και εδώ συμπαραστεκόμαστε στους πραγματικά σκληρότατα εργαζόμενους επιστήμονες, και όχι στα παράσιτα και στις συμμορίες που λυμαινούνται τα πανεπιστήμια, είναι το ότι πάντα οι καθηγητές σαν στρώμα συντάχθηκαν με το σύστημα και στην πλειοψηφία τους είναι οι διαχειριστές της πνευματικής καταπίεσης του λαού και των εργαζομένων. Στο βαθμό που το καθεστώς ελέγχει πολιτικά το χώρο, αυτό το σύστημα δεν έχει ανάγκη από τις υπηρεσίες καθενός ξεχωριστά. Δεν τους διακρίνει σαν ανεξάρτητες οντότητες, αλλά σαν υποψήφιους οπαδούς ή υπηρέτες. Εξάλλου δεν τους έχει τόσο μεγάλη ανάγκη όσο νομίζουν οι ίδιοι οι πανεπιστημιακοί. Η σχέση του καθεστώτος με τη σύγχρονη γνώση είναι γενικά εχθρική. Όταν το σύνολο των μελών ΔΕΠ εκχωρεί την πολιτική και συνδικαλιστική του εκπροσώπηση στην σοσιαλφασιστική ΠΟΣΔΕΠ η πολιτική φεύγει από τα χέρια των πανεπιστημιακών και περνάει στα χέρια των σοσιαλφασιστών.

Ο σημαντικότερος βέβαια παράγοντας που πιέζει εδώ και χρόνια τους μισθούς των πανεπιστημιακών προς τα κάτω σε παγκόσμια κλίμακα είναι η μαζική παραγωγή επιστημόνων και μάλιστα του μεσαίου και χαμηλού επιπέδου. Η αύξηση της προσφοράς εργασίας από την μεριά των επιστημόνων ρίχνει τις αμοιβές. Ταυτόχρονα η ταχύτατη απλοποίηση των μεθόδων παραγωγής και της επιστημονικής ανάλυσης (δεν εννοούμε εδώ κύρια τη βασική έρευνα που είναι γενικά δύσκολη) που συνοδεύει πάντα την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων είναι ένας νομοτελικός παράγοντας της πτώσης της αξίας της εργασίας των πανεπιστημιακών. Ο εξισωτισμός στην αξία της εργασίας της εργατικής τάξης που επέρχεται με τη συνεχή απλοποίηση της εργασίας παρατηρείται πιο περίπλοκα και εδώ, στη σφαίρα δηλαδή της πνευματικής παραγωγής. Και αυτό γιατί στις σημερινές συνθήκες, οι επιστημονικές ανάγκες στις εφαρμογές και στις επαναλαμβανόμενες εργασίες ρουτίνας, που είναι απόλυτα απαραίτητες, αυξάνονται εκθετικά. Η σύγχρονη παραγωγή για να πραγματοποιηθεί έχει την άμεση ανάγκη υποστήριξης της από τα ΑΕΙ σε τέτοιο βαθμό που τα πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα πρέπει να αναλαμβάνουν όχι μόνο την πραγματοποίηση ερευνών, αλλά και την εκπόνηση έργων όπως ακριβώς κάνει μια επιστημονική ιδιωτική εταιρεία που παρέχει υπηρεσίες τεχνολογίας στην παραγωγή. Και αυτές τις συμβάσεις έργου δεν μπορεί παρά να τις αναλαμβάνουν κυρίως οι τομείς της εφαρμοσμένης έρευνας σαν μια νέα υποχρέωση προς την παραγωγή. Η βασική έρευνα είναι φυσικά το θεμέλιο της έρευνας, αλλά η επιστημονική εργασία ρουτίνας (οι συμβάσεις έργου κλπ), που είναι ένα μεγάλο και νέο καθήκον της εφαρμοσμένης έρευνας, είναι απαραίτητη στις εφαρμογές. Η εφαρμοσμένη έρευνα αναπτύσσεται περισσότερο με τα νέα της καθήκοντα και είναι ένας βασικός όρος της πραγματοποίησης, όχι μόνο της μελλοντικής παραγωγής, αλλά και της σημερινής. Για να περάσει μια γενική ανακάλυψη ως εφαρμογή στην παραγωγή **πρέπει να γίνει αντικείμενο επεξεργασίας μερικά, να δώσει τις μερικές αλήθειες της και να αναζητηθεί και η τεχνολογία της μετουσίωσης της ανακάλυψης σε παραγωγική πραγματικότητα.** Έτσι μόνο κλείνει η διαδικασία της παραγωγής γνώσης και της μεταφοράς της γνώσης στην παραγωγική διαδικασία για να μπορεί πάλι να πραγματοποιηθεί από τις παραγγελίες της παραγωγής ή από τους μεγαλε-

πήβολους επιστημονικούς οραματισμούς μέσα στους οποίους όμως χάνεται μερικές φορές προσωρινά και φαινομενικά η σύνδεση της επιστήμης με την παραγωγή. Χιλιάδες νέοι επιστήμονες και μεταπτυχιακοί φοιτητές είναι οι απαραίτητοι μάντρες για την διεκπεραίωση αυτής της πολυσύνθετης εργασίας, της επιμέρους επεξεργασίας των γενικών νομοτελειών και την άμεση μεταφορά της τεχνολογίας και της επιστήμης στην παραγωγή. Με τα προγράμματα της ΕΕ αυτό έχει γίνει κατορθωτό σε ένα βαθμό και στη χώρα μας.

Πως τοποθετούνται τα τέσσερα κόμματα της βουλής και η ΠΟΣΔΕΠ που υιοθετεί τις θέσεις τους στα ζητήματα της έρευνας, στην αξιολόγησή της, στις νέες υποχρεώσεις μεταφοράς τεχνολογίας στην παραγωγή, στην αναδιάρθρωση των προγραμμάτων σπουδών, στη δημιουργία μεταπτυχιακών τμημάτων, στην απαραίτητη αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων στα πανεπιστήμια, στο ζήτημα της αξιοπρέπειας και της δημοκρατίας στο πανεπιστήμιο και γενικότερα στη σύνδεση του πανεπιστημίου με την κοινωνία; Πως τοποθετούνται στα ζητήματα της διοίκησης των ΑΕΙ και στην κατανομή και τον έλεγχο των κονδυλίων; Δηλαδή με δυο λόγια πως τοποθετούνται απέναντι στην πολιτική της ΕΕ που ρυθμίζει όλα αυτά τα ζητήματα και πως συμποτάρουν αυτή την πολιτική που είναι υποχρεωτική για τη χώρα; Πως τοποθετούνται όλοι αυτοί σε όλα τα ζητήματα του πανεπιστημίου και ειδικότερα στο στρατηγικής σημασίας ζήτημα του παραγωγικού σμποτάζ που απομακρύνει τη χώρα από την ΕΕ και την πλησιάζει στη στέπα.

Μόνο η ρώσικη πολιτική και διπλωματία, σαν ανώτερη σε όλο τον πλανήτη, μπορεί να διατυπώνει σε ελάχιστες αρχές ολόκληρο το πλέγμα των συμφερόντων της και να απλοποιεί την διατύπωση αυτών των αρχών μέσα σε ελάχιστες λέξεις. Έτσι και η θέση όλων των σκοταδιστών, που ξεχωρίζει, πέρα και έξω από τις κοινωνικές ανάγκες, την έρευνα σε βασική και εφαρμοσμένη και δίνει την προτεραιότητα στην ατομική βασική έρευνα έναντι της εφαρμοσμένης, είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα της άφθαστης, συγκρινόμενη με τη δυτική σοσιαλφασιστικής πολιτικής. Η ιστορική διαμορφωμένη θεωρητική και πρακτική γνώση του φαιού και του κόκκινου και η σύμφυσή τους από το ρώσικο στρατοκρατικό μονοπώλιο, αυτή και μόνο αυτή μπορεί μόνο να δώσει τέτοιας περιεκτικότητας θέσεις, όπως η προηγούμενη. Πραγματικά σ' αυτή τη θέση κρύβονται απόλυτα όλες οι επιμέρους θέσεις των τεσσάρων κομμάτων της ΠΟΣΔΕΠ και όλων των φαιοκόκκινων σμποταριστών της εκπαίδευσης της έρευνας, της τεχνολογίας και της παραγωγής.

Η βασική έρευνα επειδή έχει ως αντικείμενό της την ανακάλυψη των γενικών νομοτελειών της φύσης αποτελεί ένα δύσκολο ερευνητικό πεδίο. Οι ερευνητές οφείλουν να είναι πρωτότυποι και οι επιλογές των ερευνητικών πεδίων γίνονται με τη μεγαλύτερη ελευθερία. Κανείς από την παραγωγή δεν μπορεί με ευκολία να δώσει παραγγελίες σε ένα βασικό ερευνητικό πεδίο, όπως και κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει έναν τέτοιο ερευνητή ότι δεν ανακάλυψε κάτι νέο, αφού απορρόφησε την χρηματοδότηση. Ελάχιστοι ερευνητές σ' όλο τον κόσμο έχουν να επιδείξουν τέτοιου είδους ανακαλύψεις. Από τη φύση της λοιπόν η βασική έρευνα είναι η πιο ελεύθερη έρευνα και ο χαρακτήρας των παραγωγικών σχέσεων μέσα στις οποίες εκπονείται δεν μπορεί παρά να είναι η πιο ελεύθερη μορφή των ακαδημαϊκών σχέσεων. Η αξιολόγηση του επιστημονικού έργου του βασικού ερευνητή είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Ή θα ανακαλύψει κάτι το καινούργιο και η παγκόσμια αναγνώριση θα

είναι αυτόματη ή δεν θα το κάνει και απλά δεν θα είναι ένα αστέρι στο παγκόσμιο πνευματικό στερέωμα. Η βασική έρευνα στη χώρα μας δεν έχει να δείξει κάτι το αξιόλογο. Οι αιτίες είναι η ιστορικά διαμορφωμένη καθυστερημένη υλική και πνευματική παραγωγή, το ερευνητικό και παραγωγικό σμποτάζ, η έλλειψη ισχυρής βιομηχανίας που δεν μπορεί να εκμεταλλευτεί τα προϊόντα μιας βασικής έρευνας, ακόμα και επιτυχημένης, αλλά και τα ανυπέβλητα εμπόδια της μεγάλης κρίσιμης μάζας ερευνητικού κεφαλαίου που απαιτείται για τη βασική έρευνα που η οικονομία μας, εξαιτίας του μικρού μεγέθους της δεν μπορεί να συγκεντρώσει ακόμα και αν δεν σμποτάρε το καθεστώς την έρευνα. Η μόνη δυνατότητα ανάπτυξης της βασικής αλλά και της εφαρμοσμένης έρευνας στη χώρα μας είναι η Ευρωπαϊκή πολιτική, που στην ουσία δημιούργησε την έρευνα σ' αυτή τη χώρα, και μπορεί και παραπέρα να την αναπτύξει. **Η συνένωση των μικρών ερευνητικών κεφαλαίων των χωρών της ΕΕ με την ανάπτυξη των συνεργασιών είναι ο μοναδικός δρόμος για την ερευνητική και παραγωγική ανάπτυξη των μικρών χωρών.** Η χώρα μας λοιπόν είναι υποχρεωμένη να δίνει προτεραιότητα στην εφαρμοσμένη έρευνα, σ' αυτόν τον μεταφορικό μάντα που πλησιάζει τη χώρα στην Ευρωπαϊκή πρακτική και στην τεχνικοεπιστημονική επανάσταση. **Όταν οι φαιοκόκκινοι αναγνωρίζουν ως μόνη μορφή έρευνας την βασική, ενώ γνωρίζουν ότι η εφαρμοσμένη η μεταφορά τεχνολογίας και οι συμβάσεις έργου δεν είναι δυνατόν να καταργηθούν επειδή τα περισσότερα προγράμματα είναι ευρωπαϊκά, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να συμμετέχουν στο παραγωγικό σμποτάζ και να ταυτίζονται με το αντιδραστικό αντιδυτικό μονοπώλιο της εξουσίας.** Ταυτόχρονα με το να βαπτίζουν ως βασική έρευνα κάθε μορφή έρευνας ακόμα και τις συμβάσεις έργου και τη μεταφορά τεχνολογίας, εξασφαλίζουν για τους εαυτούς τους τις πιο ελεύθερες ακαδημαϊκές παραγωγικές σχέσεις που είναι μεν αναγκαίες στην πραγματική βασική έρευνα, αλλά που αυτοί δόλια θέλουν να τις γενικεύσουν σ' όλες τις πανεπιστημιακές εργασίες, χωρίς βέβαια να τις δικαιούνται, για να μην αξιολογούνται, για να λουφάρουν και για να διατηρούν την εξουσία τους στα ΑΕΙ. Όμως οι τύποι αυτοί είναι ακόμα περισσότερο δόλιοι και αντιδραστικοί. Αντιγράφουμε την απόφαση για «απεργία» της ΠΟΣΔΕΠ στις 2/2/01. «Στο πρόσφατο συνέδριο που απαιτεί... την ουσιαστική χρηματοδότηση της έρευνας, έτσι ώστε να διασφαλιστεί η δυνατότητα σε κάθε μέλος ΔΕΠ να την πραγματοποιεί αυτοτελώς και ανεξάρτητα». Με τη συνεδριακή τους θέση δεν απαιτούν απλά την βασική έρευνα αλλά αυτή να είναι και ατομική! Δηλαδή θέλουν να εξασφαλίσουν ότι και το κάθε άτομο της συντεχνίας θα απολαμβάνει της ασυλίας της παλιάς ακαδημαϊκότητας με το πρόσωπο του βασικού ερευνητή. Και αυτό γιατί σήμερα οποιαδήποτε έρευνα, ακόμα και η βασική γίνεται κυρίως με τη μορφή ομάδας, επειδή αυτή η μορφή είναι αποδοτικότερη. Έτσι δεν θέλουν υποχρεώσεις ακόμα και μέσα στις ομάδες της βασικής έρευνας. Ο σημαντικότερος όμως λόγος είναι ότι, επειδή γνωρίζουν ότι στις συνθήκες της σημερινής τεχνολογικής επανάστασης η βασική και η εφαρμοσμένη έρευνα συγκλίνουν όλο και περισσότερο, θέλουν με την ατομικότητα στην έρευνα να εξασφαλίσουν την ασυδοσία και το απόλυτα ανεξέλεγκτο σε όλες τις μορφές έρευνας. Κανένας έλεγχος στην εργασία τους και απόλυτα ελεύθερη διαχείριση των ερευνητικών επενδύσεων σημαίνει ότι διεκδικούν να γίνουν οι ατομικοί ιδιοκτήτες του κρα-

τικού κεφαλαίου που είναι επενδυμένο στα ΑΕΙ. Στην ουσία ζητούν να γίνουν μικροφρουδάρχες που θα λυμαινούνται ένα τμήμα της κρατικής γαιοπροσόδου.

Είναι αυτονόητο ότι με αυτές τις θέσεις καταργείται η οποιαδήποτε έρευνα προς μεγάλη χαρά όλων των κομμάτων. Τα τέσσερα κόμματα και η ΠΟΣΔΕΠ όταν δίνουν προτεραιότητα στη βασική έρευνα το εννοούν με τον πιο απόλυτο τρόπο. Η θέση αυτή, αφού καταργεί την έρευνα, ακόμα και τη βασική, με τον τρόπο που περιγράψαμε, ξεκόβει την παραγωγή από την τεχνολογία και σμποτάρει την παραγωγή. Καθώς η βασική έρευνα, όπως αυτοί την εννοούν, δηλαδή στην ουσία η παλιά μανδαρινικού τύπου ακαδημαϊκότητα που κρύβεται πίσω από τις λέξεις αυτές, είναι η μόνη μορφή πανεπιστημιακών σχέσεων εργασίας και ερευνητικής δραστηριότητας που αναγνωρίζεται από το σοσιαλφασισμό είναι επόμενο η ΠΟΣΔΕΠ να υιοθετεί σαν μοναδικές σχέσεις εργασίας στα ΑΕΙ αυτές των καθηγητών, των αναπληρωτών, των επίκουρων, και των λεκτόρων μαζί με αυτές του μόνιμου διοικητικού προσωπικού και του μόνιμου βοηθητικού επιστημονικού προσωπικού. Η επιστημονική και διοικητική ιεραρχία που υιοθετείται λοιπόν απορρίπτει κάθε άλλες, νέες, αλλά τελείως απαραίτητες σχέσεις ελαστικών εργασιακών σχέσεων, όπως συμβάσεις έργου, πρόσληψη με το ν. 407, συμβάσεις αορίστου χρόνου, συμμετοχές ιδιωτών επιστημόνων και επιχειρήσεων σε ερευνητικά προγράμματα ή προγράμματα μεταφοράς τεχνολογίας, συμμετοχή καθηγητών μέσης εκπαίδευσης, μεταπτυχιακών φοιτητών, κλπ. Αυτή η θέση απαγορεύει τη συγκρότηση εταιρειών από μέλη ΔΕΠ γιατί στην ιδιωτική του επιχείρηση το μέλος ΔΕΠ διαφθείρεται σύμφωνα με αυτούς προφανώς από το ίδιο του το πνευματικό και υλικό κεφάλαιο. Οι μόνες συνεργασίες που επιτρέπονται θεωρητικά είναι οι διατηρητικές και οι διαπανεπιστημιακές, αλλά μόνο δια μέσου της επίσημης διοίκησης των τμημάτων των σχολών και των πρυτανικών αρχών, γιατί σ' αυτές συμμετέχουν οι βαθμίδες των καθηγητών που αναγνωρίζουν. Τέτοιες συνεργασίες βέβαια μέχρι σήμερα δεν έχουν υπάρξει στην πράξη. Τα νέα τμήματα που δεν θέλουν να γίνονται, αλλά όταν δημιουργούνται σύμφωνα πάντα με τις θέσεις του συνεδρίου της ΠΟΣΔΕΠ πρέπει να διοικούνται από την πρώτη στιγμή από τις παλιές διοικήσεις και η κατανομή των κονδυλίων από το κράτος και από την ΕΕ πρέπει να αποφασίζεται από τα όργανα των καθηγητών. Κανένα μέλος ΔΕΠ σύμφωνα με αυτούς δεν θα πρέπει να έχει τον οποιοδήποτε βαθμό ανεξαρτησίας στην οικονομική και επιστημονική διαχείριση των προγραμμάτων, εκτός από τις επίσημες διοικήσεις. Αυτοί θα τυγχάνουν μόνο του ασύλου της ακαδημαϊκότητας. Τα συλλογικά ιδιοκτησιακά-συμφέροντα των συμμοριών των ΔΕΠ κάθε πανεπιστημίου θα εξυπηρετούνται από τους προέδρους των τμημάτων, τους κοσμητορες και τους πρυτάνεις.

Συνοψίζοντας για τη χώρα μας, και μόνο γι' αυτή, οι λέξεις-παραλλαγή του συνδικαλιστικού φορέα και των τεσσάρων κομμάτων «προτεραιότητα της βασικής ατομικής έρευνας» σημαίνουν τα εξής: (1) Κατάργηση και υπονόμευση της εφαρμοσμένης έρευνας και της μεταφοράς τεχνολογίας στις επιχειρήσεις, δηλαδή υπονόμευση της χώρας στη διεκδίκηση μιας καλής θέσης στο νέο διεθνή καταμερισμό της εργασίας που πραγματοποιεί σήμερα το παραγωγικό κεφάλαιο. (2) Σμποτάζ του παραγωγικού κεφαλαίου που μπορεί να ζήσει σαν τέτοιο μόνο εξαιτίας της υψηλής τεχνικής και τεχνολογικής του σύνθεσης. (3)

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 37

Ταυτόχρονη ενίσχυση με το σαμποτάζ του χαμηλής σύνθεσης κεφαλαίου που αναπτύσσεται μόνο με την συνεχή πτώση του μεροκάματου που πραγματοποιεί το καθεστώς με το δουλεμπόριο των μεταναστών και τη διάλυση της εργατικής τάξης. (4) Διατήρηση και ενίσχυση των παλιών παραγωγικών σχέσεων των παλιών τυπικών-νομικών δηλαδή εργασιακών σχέσεων στα ΑΕΙ με αποτέλεσμα την καταπολέμηση των μεταπτυχιακών και όλων των νέων μορφών γνώσης και συνεργασιών που οφείλουν να αναπτυχθούν πάνω στο σώμα της νέας επιστήμης και παραγωγής, δηλαδή πάνω στο σώμα των νέων αναγκών. (5) Υπονόμευση του επιστημονικού πνεύματος των μαζών, αφού έτσι υπονομεύεται, διαλύεται και απαξιώνεται ολόκληρη η εκπαίδευση, όχι μόνο η ανώτατη, αλλά και η ίδια η σύγχρονη επιστήμη και τα επιτεύγματά της. (6) Σε ένα δεύτερο και βαθύτερο πολιτικό επίπεδο η προτεραιότητα της βασικής ατομικής έρευνας εξειδικεύει με τον πιο αριστοτεχνικό τρόπο, στο πεδίο της γνώσης, τη γραμμική της υπονόμευσης της ελληνικής κοινωνίας στο οικονομικό, στο πολιτικό και στο κοινωνικό επίπεδο.

Αφήσαμε τελευταίο το ζήτημα του πολιτικού δημοκρατισμού γιατί κατά την άποψή μας παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον και το αντιμετωπίζουμε καθημερινά όχι μόνο στην εκπαίδευση, αλλά και σε όλη την κοινωνική ζωή.

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Πολλές φορές ο φαιοκόκκινος δηλώνει ότι είναι ο πιο νομοταγής πολίτης. Ο νόμος γι' αυτόν φαίνεται να είναι μια υπέρβαση και η απόλυτη ιδέα που ακολουθεί τυφλά. Είναι έτοιμος να καταγγείλλει και να στηλιτεύσει κάθε παραβάτη του νόμου. Η εμετική νομοφοροσύνη του ΣΥΝ στα τηλεοπτικά παράθυρα και η νομοφοροσύνη πολλών σημερινών αντιαμερικάνων που ήταν προηγούμενος αμερικανόδουλος φασίστας και χουντικοί καθώς και των ορθόδοξοφασιστών και διαφόρων άλλων φασιστών είναι περιώνυμη. Στην πραγματικότητα ο φαιοκόκκινος γίνεται κήρυκας του νόμου όσο ανεβαίνει στην εξουσία και φτιάχνει τους δικούς του νόμους. Το ίδιο κάνει και με τους παλιούς άχρηστους νόμους που έχουν γίνει βαρίδι για την κοινωνία. Αυτούς επίσης τους σέβεται για να διεξάγει το οικονομικό και αναπτυξιακό του σαμποτάζ, αλλά και για να διατηρήσει την εξουσία του όπου την έχει. Βεβαίως όταν οι νόμοι δεν τον βολεύουν, και αυτό γινόταν συνήθως σε μια προηγούμενη περίοδο, ο κνίτης φώναζε με πάθος το επαναστατικό σύνθημα «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη» που σήμαινε γι' αυτόν το δίκιο του κνίτη.

Τέτοιου είδους ήταν και είναι ακόμα οι μπουκές στα υπουργεία και στις δημόσιες υπηρεσίες που τις θεωρεί δικές του, τα διάφορα άλλα γιουρούσια, οι ομηρίες του λαού από τους διάφορους «απεργούς» και η έντεχνη κάλυψη της 17 Ν, ή των σπασοτzaamάκηδων αναρχικών όποτε τους έχουν ανάγκη, ή η υποστήριξη των «παιδιών» της Γένοβας όταν κατεδαφίζουν πόλεις που ο διεθνής σοσιαλφασισμός δεν ελέγχει. Όσο όμως δυναμώνει το φαιοκόκκινο μέτωπο φωνάζει και επιδεικνύει σαν παγώνι την αρετή της νομοφοροσύνης του. Οι σοσιαλφασίστες τότε αναζητούν μια νομική βάση για δράση. Τα συνδικαλιστικά, αλλά και τα πολιτικά τους αιτήματα γίνονται νομικού χαρακτήρα. Τέτοιους παρωχημένους

νόμους που έχουν γίνει ανυπόφοροι χρησιμοποιούν οι σοσιαλφασίστες για να διατηρήσουν τώρα την παιδεία στα χέρια τους. Οι μορφές της αστικής ισότητας και του δημοκρατισμού που διεκδικούν βασίζονται πάντα σε μια αρχή ευθυδικίας που για να εφαρμοστεί απαιτείται όλο και πιο συγκεκριμένη κρατική εξουσία. Η μορφή της ισότητας που προωθούν είναι ότι όλοι πρέπει να υποβάλλονται στις ίδιες διαδικασίες και νόμους που εξασφαλίζουν τη συμμόρφωσή τους σε προκατασκευασμένες νόρμες. Ταυτόχρονα όλες αυτές οι μορφές ισότητας και δημοκρατισμού που προωθούν είναι παρωχημένες, δεν αφορούν τις σημερινές ανάγκες του ατόμου και τις σύγχρονες ανάγκες της παραγωγής και της κοινωνικής ζωής. Ο φαιοκόκκινος σαν παράδειγμα λέει: Το σύνταγμα δεν προβλέπει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Άρα η ίδρυσή τους, που την απαιτεί η ΕΕ, είναι παράνομη γι' αυτό δεν πρέπει να ιδρυθούν αυτά τα πανεπιστήμια. Όποιος θέλει να σπουδάσει πρέπει να μπει στο δημόσιο πανεπιστήμιο, που επιπλέον δεν πρέπει να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες, αφού ο νόμος δεν τις προβλέπει, γιατί αυτό είναι το μόνο νόμιμο πανεπιστήμιο. Με δύο λόγια το νόμιμο πανεπιστήμιο είναι το απροσάρμοστο στις νέες συνθήκες πανεπιστήμιο. Το ότι σήμερα το δημόσιο πανεπιστήμιο δεν μπορεί να καλύψει τις εκπαιδευτικές και παραγωγικές ανάγκες δεν τους ενδιαφέρει, εξάλλου αυτός είναι ο στόχος τους. Η ΠΟΣΔΕΠ σαν παράδειγμα λέει ότι μόνο η επίσημη κατοχυρωμένη από το νόμο επιστημονική ιεραρχία πρέπει να εργάζεται και να διοικεί τα ΑΕΙ και την οποιαδήποτε έρευνα και διδασκαλία. Το ότι σήμερα στις νέες συνθήκες είναι αναγκαίοι χιλιάδες άλλοι επιστήμονες για την πραγματοποίηση, αλλά και τη διαχείριση αυτής της έρευνας και της διδασκαλίας δεν την ενδιαφέρει. Οι φαιοκόκκινοι δηλαδή προβάλλουν ως κυρίαρχο ένα κρατικό συγκεκριμένο και νομικισμό, εξισωτικό των πάντων, ενάντια στις σημερινές ανάγκες του ατόμου και της κοινωνίας. Ο προστατευτισμός που παρέχουν με αυτό τον τρόπο μπορεί να βρει γόνιμο έδαφος μόνο σε χώρους που καθορίζονται από μικροπελατειακές σχέσεις και σχέσεις συντεχνιακού προστατευτισμού.

Γι' αυτό ο φαιοκόκκινος δεν μπορεί παρά να είναι πάντα ο ηγέτης της εξαθλιωμένης υλικής και πνευματικά μικροαστικής μάζας. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να ηγηθεί του προλεταριάτου και του παραγωγικού κεφαλαίου. Είναι η κοινωνική αντίδραση και ο αρχηγός του παραγωγικού σαμποτάζ. Ο φαιοκόκκινος πράχτορας γνωρίζει πολύ καλά ότι το πιο επαναστατικό και ευμετάβλητο στοιχείο της παραγωγής που βρίσκεται σε μια συνεχή κίνηση, μεταβολή και δημιουργία είναι οι παραγωγικές δυνάμεις. Ο ψευτοαστικός δημοκρατισμός που επικαλούνται και για τον οποίο μάχονται, δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι προσπάθειές τους να διατηρήσουν και σήμερα τις νομικές και παραγωγικές σχέσεις της παλιάς οικονομικής βάσης. Έτσι τις αντιπαραθέτουν στην σημερινή μεταβαλλόμενη οικονομική βάση, πράγμα που είναι μια συγκαλυμμένη δηλαδή μορφή δικτατορίας, και προσπαθούν έτσι να μπλοκάρουν την ανάπτυξη των σημερινών παραγωγικών δυνάμεων. Άλλωστε τώρα με αυτήν την απεργία ξεσκίζουν οι ίδιοι το δημοκρατικό τους προσώπιο. Γιατί οι ίδιοι, σαν μια μικρή κλίκα διδασκόντων ασκούν τη δικτατορία τους στους φοιτητές και δεν τους αφήνουν να δώσουν τα μαθήματά τους, τους απειλούν ότι θα χάσουν τη χρονιά τους και τους ταλαιπωρούν. Στην

πραγματικότητα τους χρησιμοποιούν για ομήρους. Αποδεικνύεται δηλαδή ότι χρειάζονται το κρατικό Πανεπιστήμιο και την περίφημη «ισότητα των ευκαιριών» του για

να έχουν αυτοί τη δυνατότητα να βρίσκουν ομήρους, αλλά και μερικούς λούμπεν φοιτητές, συνεργάτες και τσιράκια για τις βρωμοδουλειές τους.

ΟΡΓΙΑΖΟΥΝ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 32

εκπομπή Ελληνόραμα και ο Κυριάκος Βελόπουλος θέλει να σας κοιτάει στα μάτια και να σας μιλάει ειλικρινά. Δεν την ξεκίνησα την εκδήλωση. Την ξεκίνησε η "Χρυσή Αυγή", ξεκαθαρισμένα, και ο αείμνηστος Καψάλης (σημ. "Στόχος") Αυτοί είναι οι προπομποί, αυτοί ήταν οι μπροστάρδες. Ακολούθησε ο Δίαυλος Ελλήνων".

Η συγκέντρωση ήταν μαζική. Επίσημα παρευρισκόταν εκπρόσωπος του τοπικού μητροπολίτη, παρών ήταν και ο γνωστός βουλευτής της ΝΔ Κιλτίδης που ζήτησε να μην ανακοινωθεί το όνομα του. Μίλησε η γνωστή Λιάνα Σουβαλτζή και ακολούθησε ο Γ. Καρατζαφέρης που ανάγγειλε την μελλοντική επέκταση της Ελλάδας: "Από δω, είπε, είναι γραμμένο, είναι ταγμένο, ότι θα ξεκινήσει μια μέρα η μεγάλη πορεία για την Κωνσταντινούπολη". Η συγκέντρωση είχε ουσιαστικά προεκλογικό χαρακτήρα αφού ανήγγειλε την κάθοδο του Βελόπουλου σαν υποψήφιο δήμαρχου με την στήριξη Καρατζαφέρη.

Αυτό προκάλεσε την οργή του Μ. Βορίδη ("Εθνικό Μέτωπο") που υποστηρίζει σαν υποψήφιο δήμαρχο στην πόλη τον Γιάννη Κουριαννίδη, εκδότη του ακροδεξιού περιοδικού "Ενδοχώρα".

Το ίδιο χολώθηκε και ο "Στόχος", ο οποίος διακηρύσσει την ενότητα όλων των "πατριωτών" συμπεριλαμβανομένων των ναζιστών της "Χρ. Αυγής". Αυτός είχε την δικιά του τελετή το πρωί που συγκέντρωσε καμιά δεκαριά άτομα και πέρασε απαρατήρητη. Μετά τον θάνατο του Καψάλη ο "Στόχος" σταμάτησε την έκδοσή του με μια έντονα αντιστάβικη γραμμή αν και ιδεολογικά αντιδυτικός. Όταν ξαναεμφανίστηκε πριν ένα περίπου χρόνο ο αντιδυτικισμός ήταν κυρίαρχος συνοδευόμενος πάντα με τον απαραίτητο αντιση-

μιτισμό του παρελθόντος. Όχι τυχαία ο αντισλαβισμός-αντικομμουνισμός είχε σχεδόν παραμεριστεί.

Ο Βελόπουλος έκλεισε την προεκλογική του ομιλία απευθυνόμενος στους ναζιστές: "Και κάτι τελευταίο που το χρησιμοποιούν κάτι φίλοι νεαροί στην ηλικία. Θα γυρίσουμε και η γη θα τρέμει, Συνέλληνες". Αν εξαιρέσουμε την τελευταία λέξη ("Συνέλληνες"), πρόκειται για τη γνωστή ρήση που αποδίδεται στον Γκέμπελς και χρησιμοποιείται από τους νεοναζί σ' όλο τον κόσμο" (Ιός της Ελευθ., 23/6).

Όλη αυτή η κουστωδία και το γεγονός ότι η Θεσσαλονίκη αποτελεί άντρο του σωβινισμού δεν οφείλεται απλά στον παλιό αντικομμουνισμό, αλλά κυρίως στο ότι τον γονιμοποίησαν στα ιδεολογικά του χαρακτηριστικά το 1992, με τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό, όλα τα κόμματα, και ο ΣΥΝ που τότε συμμετείχε, αλλά και το λεγόμενο ΚΚΕ που σημείωνε την "απειλή" από τη γειτονική χώρα. Το τελευταίο όμως, στρατηγικό πρακτορείο της Ρωσίας, έμεινε έξω από τα συλλαλητήρια για να προετοιμάσει την επόμενη εποχή της "απορρόφησης" της Δημ. της Μακεδονίας στο "ορθόδοξο τόξο". Χάρη σ' εκείνη την περίοδο του ανοιχτού πολιτικού σκοταδισμού οι ναζιστές νομιμοποιήθηκαν τότε σαν πατριώτες. Αυτός ο σωβινισμός πρέπει να ρυμουλκηθεί τώρα απ' τον αντιδυτικισμό στη ρωσοφιλία. Δεν είναι τυχαίο ότι τόσο η πρώην βουλευτής του ΣΥΝ (πολύ προτού γίνει αναστολή της ιδιότητας της σαν μέλος του) Στέλλα Αλφιέρη και ο βουλευτής του "ΚΚΕ" Νίκ. Γκάτζης έδωσαν συνέντευξη στην εφημερίδα του Γ. Καρατζαφέρη, "Άλφα Ένα", στις 29 Μάρτη 2002. Ούτε βέβαια ότι στο συνέδριο του ΛΑΟΣ παρέστησαν όλοι οι ακροδεξιοί αστέρες και εκπρόσωποι των ναζιστών της "Χρ. Αυγής", όπως και ότι η "Άλφα Ένα" φιλοξενεί άρθρα για την ομόδοξη Ρωσία.

Η ΕΟΚΑ και η δημοκρατία του Σημίτη

συνέχεια από τη σελ. 15

προς το υπουργείο Παιδείας, το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων, ζητούν "να αναγραφεί όπως άλλωστε συμβαίνει και με αντίστοιχα βιβλία του εκδοτικού μας οίκου, στην εσωτερική σελίδα 5 του βιβλίου το λογότυπο των εκδόσεών μας και στη σελίδα 2 η ένδειξη εκδόσεις "Μεταίχμιο". Άλλως σας απαγορεύουμε την εκτύπωση, διανομή και θέση σε κυκλοφορία του βιβλίου".

Με πρόσχημα το λόγο αυτό, όπως εξήγησαν στην "Ε" αρμόδιοι του υπουργείου Παιδείας, αποφασίστηκε τελικά να μην συμπεριληφθεί το συγκεκριμένο βιβλίο στα διδακτικά εγχειρίδια της Γ' τάξης του Λυκείου, κατά τη διάρκεια της επόμενης σχολικής χρονιάς'.

Αφού λοιπόν δεν μπορεί να εξαφανιστεί το "αντεθνικό" απόσπασμα εξαφανίζεται ολόκληρο το βιβλίο.

"Μας συγχωρείτε για τη διακοπή... οφείλεται σε τεχνικούς λόγους". Η δημοκρατία συνεχίζεται... η δημοκρατία Σημίτη.

Ο ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΞΗΛΩΝΕΙ ΒΗΜΑ-ΒΗΜΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

Γκρέμισμα από τα Δεξιά της Μεταρρύθμισης Αρσένη

Με πρόσφατες ρυθμίσεις του ο υπουργός Παιδείας Ευθυμίου έδωσε ένα τελειωτικό χτύπημα στο μέτρο αξιολόγησης των εκπαιδευτικών που είχε εισάγει το 1997 ο τότε υπουργός Παιδείας Αρσένης και που το είχαν πολεμήσει λυσσαλέα το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ.

Το ζήτημα πέρασε στα ψιλά του Τύπου.

Θα θυμίσουμε στους αναγνώστες μας το ιστορικό της λεγόμενης μεταρρύθμισης Αρσένη ώστε να γίνει περισσότερο κατανοητή η επέμβαση του Ευθυμίου.

Με τις αλλαγές που έφερε στην παιδεία ο Αρσένης, σαν εκπρόσωπος των φιλοευρωπαϊκών και φιλοαναπτυξιακών στελεχών της σοβινιστικής τάσης του ΠΑΣΟΚ, έκανε μια απόπειρα να εναρμονίσει το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα με αυτά που ισχύουν στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ και να ανεβάσει το όλο και πιο άθλιο επίπεδο της δημόσιας εκπαίδευσης. Είχαμε τότε κριτικάρει το μέρος αυτής της μεταρρύθμισης που αφορούσε στην εισαγωγή των μαθημάτων ιδεολογικής χρήσης στην ύλη των εξετάσεων για τα ΑΕΙ. Επίσης ήμασταν αντίθετοι στην συμμετοχή στον τελικό βαθμό για τα ΑΕΙ και του βαθμού των προφορικών επειδή κάτι τέτοιο θα δυνάμωνε τη διαφθορά στο σχολείο. Είχαμε ωστόσο καταδικάσει με δύναμη όλο το αντι-Αρσένη κίνημα γιατί ερχόταν να χτυπήσει την κύρια και εξαιρετικά προοδευτική πλευρά αυτής της μεταρρύθμισης που ήταν η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, δηλαδή ο έλεγχός τους από το κράτος.

Γιατί βασικός μοχλός για την επιτυχία αυτής της μεταρρύθμισης (στην πραγματικότητα οποιασδήποτε μεταρρύθμισης του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος) θεωρήθηκε η ποιοτική αναβάθμιση του εκπαιδευτικού προσωπικού. Βασικός άξονας αυτής της πολιτικής ήταν το δίπτυχο: αξιολόγηση εκπαιδευτικών-κατάργηση επετηρίδας. Αυτό πρακτικά σήμαινε τα εξής:

Ίδρυόταν ένα ανεξάρτητο σώμα αξιολογητών με την επωνυμία **Σ.Μ.Α.** (Σώμα Μόνιμων Αξιολογητών). Η στελέχωσή του προβλεπόταν να γίνει από στελέχη με ψηλά τυπικά προσόντα (απαιτούνταν τουλάχιστον η κατοχή μαστέρ στα παιδαγωγικά και στην ψυχολογία και μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών πάνω στο επιστημονικό αντικείμενο στο οποίο καλούνταν οι αξιολογητές να κρίνουν τους διδάσκοντες π.χ. στη φυσική, μα-

θηματικά, φιλολογία κ.λπ. καθώς και αντίστοιχο αξιόλογο ερευνητικό έργο). Η Ελλάδα χωριζόταν σε εκπαιδευτικές περιφέρειες στις οποίες θα διορίζονταν 400 περίπου αξιολογητές οι οποίοι δεν θα προέρχονταν μέσα από το χώρο των σχολικών μονάδων, ώστε να αποφευχθεί η όποια συνδιαλλαγή ή μεροληψία απέναντι στους αξιολογούμενους εκπαιδευτικούς. Επίσης προβλεπόταν, και αυτό ενοχλούσε πιο πολύ από όλα τις ψευτοαριστερές συμμορίες της ΟΛΜΕ, ότι οι μαθητές και οι σύλλογοι γονέων θα αξιολογούσαν επίσης τους εκπαιδευτικούς της σχολικής τους μονάδας σε σχέση με το έργο που παρείχαν.

Το δεύτερο πρακτικό βήμα ήταν η κατάργηση της επετηρίδας διοριστέων. Τι ήταν η επετηρίδα; Ήταν ένας κατάλογος στον οποίο εγγράφονταν οι εκπαιδευτικοί όταν ολοκλήρωναν τις σπουδές τους ώστε να διοριστούν στις σχολικές μονάδες με σειρά προτεραιότητας χωρίς να ληφθεί υπόψη κανένα άλλο στοιχείο εκπαιδευτικής ικανότητας ουσιαστικό ή τυπικό. (Είναι χαρακτηριστικό πως αν κάποιος με βαθμό 5 που είναι ο χαμηλότερος βαθμός κατέθετε τα χαρτιά του για εγγραφή στον κατάλογο διοριστέων μόλις ένα μήνα πριν από κάποιον με βαθμό 10 που είναι το άριστα, ακόμα και αν αυτός ο δεύτερος είχε και κάποιο πολύ ανώτερο πτυχίο, ο δεύτερος θα διοριζόταν σε σχέση με τον πρώτο μετά από δέκα ολόκληρα χρόνια ή και καθόλου για τις νεώτερες ηλικίες).

Ας σημειωθεί ότι σε καμιά άλλη χώρα της Ευρώπης ανατολική ή δυτική (με εξαίρεση την Ελλάδα, την Τουρκία και την Κύπρο) δεν ισχύει αυτό το σύστημα!

Η μεταρρύθμιση λοιπόν του Αρσένη αντικατέστησε αυτό το σύστημα με διαγωνισμό που θα διεξαγόταν υπό την εποπτεία του ΑΣΕΠ. Οι υποψήφιοι εκπαιδευτικοί που θα "έπιαναν" τη βάση θα εγγράφονταν σε ένα ειδικό

κατάλογο ώστε μέσα σε μια διετία μέχρι τον επόμενο διαγωνισμό να διορίζονταν ως δόκιμοι εκπαιδευτικοί για τα πρώτα δύο χρόνια και στη συνέχεια αφού θα υπέβαλλαν μια εργασία παιδαγωγικού περιεχομένου σε συνδυασμό με την αξιολογική κρίση που θα υπέβαλλε ο αρμόδιος αξιολογητής θα αποφασίζονταν ο μόνιμος ή μη διορισμός του εκπαιδευτικού.

Πρέπει εδώ να αναφερθεί ότι αν στη διετία αυτός που πέτυχε στο διαγωνισμό δεν διοριζόταν για οποιοδήποτε λόγο, για να διεκδικήσει ξανά το διορισμό του ήταν υποχρεωμένος να συμμετάσχει στον επόμενο διαγωνισμό ώστε να αποφευχθεί η δημιουργία νέας επετηρίδας.

Τον Ιούνιο του 1998 έγινε ο πρώτος διαγωνισμός. Η εκπαιδευτική γραφειοκρατία με επικεφαλής τους συνδικαλιστές του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ, ξεσηκώνουν ένα "κίνημα" για να ματαιώσουν αυτό το διαγωνισμό, ενώ βέβαια την ίδια ώρα η κυβέρνηση Σημίτη αφήνει ουσιαστικά ακάλυπτο τον Αρσένη, όπως κάνει με κάθε υπουργό που έχει τολμήσει να συγκρουσθεί με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ. Το σύστημα της αξιολόγησης σήμαινε απώλεια του ελέγχου του καθεστώτος πάνω στην παιδεία, και γι' αυτό το καθεστώς κήρυξε πόλεμο για να το καταργήσει.

Ήταν η μαζική συμμετοχή των υποψηφίων που δεν υποτάχθηκαν στην ωμή βία των σοσιαλφασιστών της ΟΛΜΕ, αλλά και η αποφασιστική στάση του δημοκράτη τότε υπουργού Δημόσιας Τάξης, Ρωμαίου, που τον περιφρούρησε αστυνομικά, που διέσωσαν το διαγωνισμό. Εννοείται ότι γι' αυτό του το έγκλημα λίγο αργότερα ο Ρωμαίος καθαιρέθηκε.

Τα αποτελέσματα του διαγωνισμού αποκάλυψαν την τραγική κατάσταση των εκπαιδευτικών: στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση μόλις και μετά βίας 175 εκπαιδευτικοί έπιασαν τη βάση σε σύνολο 2500 θέσεων που είχαν προκηρυχθεί, ενώ σε κάποιους κλάδους, όπως για τους καθηγητές πληροφορικής κανένας υποψήφιος δεν έπιασε τη βάση! Τα δεδομένα αυτά απογύμνωσαν τη γραφειοκρατία απέναντι στο λαό και ισχυροποίησαν προσωρινά τον Αρσένη.

Οι σοσιαλφασίστες συνέχισαν

την επίθεσή τους βάζοντας και τους μαθητές στο χορό του "κινήματος" ενάντια στην αξιολόγηση πατώντας πάνω στις αντιδραστικές ή στις λαθεμένες πλευρές του νέου συστήματος που προαναφέραμε, ή δημαγωγώντας ενάντια σε άλλες.

Επειδή ο Αρσένης άντεξε στην πολιτική πίεση, ανέλαβε ο ίδιος ο Σημίτης να τον υπονομεύσει. Πράγματι στις εκλογές του 2000 μόλις και μετά βίας εκλέχτηκε και με τον πρώτο ανασχηματισμό καθαιρέθηκε. Στη θέση του τοποθετήθηκε ο προσωπικός φίλος του Λαλιώτη και ταυτόχρονα άνθρωπος του συγκροτήματος Λαμπράκη, ο καιροσκόπος Π. Ευθυμίου.

Πρώτη κίνηση του Ευθυμίου ήταν η κατάργηση των Αξιολογητών με το σκεπτικό ότι είναι "ξένο σώμα" για την εκπαιδευτική κοινότητα, δηλαδή ικανοποίησε τη βασική απαίτηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ. Αυτή η παραχώρηση ισοδυναμούσε με κατάργηση οτιδήποτε θετικού είχε αυτή η μεταρρύθμιση. Κυρίαρχη και αναθαρρημένη μετά από αυτήν, και για να ενισχύσει τον έλεγχό της στα σχολεία η ΟΛΜΕ πρότεινε μία ρύθμιση που έγινε αποδεκτή από τον Ευθυμίου και η οποία προβλέπει την αντικατάσταση των αξιολογητών με τους διευθυντές των σχολικών μονάδων και των σχολικών συμβούλων. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι ο εκπαιδευτικός υπόκειται στον έλεγχο των άμεσα προϊσταμένων του. Με δεδομένο ότι σε πολύ μεγάλο ποσοστό αυτοί επιλέγονται με βάση καθαρά πολιτικά κριτήρια (σήμερα πολλοί είναι ενεργοί συνδικαλιστές κυρίως του ΠΑΣΟΚ οι οποίοι στο μέλλον θα ανήκουν στο ανερχόμενο σημιτολαλιωτικό μπλοκ και στο σύμμαχο ΣΥΝ), γίνεται κατανοητό το κλίμα συνδιαλλαγής καθώς και τρομοκρατίας που θα επικρατήσει απέναντι στους μη αρεστούς στο σοσιαλφασισμό εκπαιδευτικούς. Φυσικά καταργήθηκε παντελώς και η αξιολόγηση από τους γονείς και τους μαθητές οι οποίοι κρίθηκαν "αναρμόδιοι". Και βέβαια κανένα "συντονιστικό μαθητών" και καμιά ΟΛΜΕ δεν ακούστηκε να διαμαρτύρεται γι' αυτό.

Όμως αυτά δεν ήταν αρκετά για τους σοσιαλφασίστες συνδι-

καλιστές. Αυτό που τους καίει είναι ο διαγωνισμός! Ο Ευθυμίου περιμένει την κατάλληλη στιγμή και με αριστοτεχνικές κινήσεις οδηγεί τα πράγματα μεθοδικά στο "ποθητό" αποτέλεσμα. Το κλειδί είναι το περίφημο "κίνημα των αναπληρωτών" των συμβασιούχων μη μόνιμων εκπαιδευτικών- που όλον αυτό τον καιρό κάνει αισθητή την παρουσία του μέσω θορυβωδών και επεισοδιακών συγκεντρώσεων έξω από το υπουργείο Παιδείας με ψευτοπρωϊκές πράξεις όπως π.χ. εικονικές "αυτοπυρπολήσεις" μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες.

Στις 20 Αυγούστου 2001, εν μέσω κατακαλόκαιρου ειδοποιούνται αιφνιδιαστικά οι αναπληρωτές ότι πρόκειται να συγκροτηθεί μια "μίνι επετηρίδα" που θα αποτελούσαν αποκλειστικά από αυτούς και τους παρότρυνε να κάνουν αίτηση εγγραφής. Η ενέργεια αυτή έμοιαζε τελείως ξεκαρφωτή τότε. Ένα όμως σχεδόν χρόνο μετά, το μυστήριο λύθηκε.

Με έγγραφό του το υπουργείο Παιδείας στις 15 Μαΐου 2002 κάνει γνωστό ότι αλλάζει ο τρόπος διορισμού των εκπαιδευτικών. Το 75% θα διορίζεται από το διαγωνισμό και το 25% από την επετηρίδα των αναπληρωτών. **Δηλαδή η επετηρίδα επανέρχεται από το παράθυρο!** Όμως το πράγμα έχει και συνέχεια. Στην απόφαση υπάρχει μια ρύθμιση που λέει ότι εφόσον δεν υπάρχουν αρκετοί επιτυχημένοι από το διαγωνισμό μέχρι να διεξαχθεί ο επόμενος, τότε οι διορισμοί όλοι γίνονται **ΜΟΝΟ** από τη νέα επετηρίδα! Αυτό πρακτικά σημαίνει π.χ. στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση όπου μέχρι σήμερα έχουν μείνει 3000 κενές θέσεις λόγω της μεγάλης αποτυχίας των δύο τελευταίων διαγωνισμών, αυτές θα καλυφθούν από τη νέα επετηρίδα, δηλαδή το 75%-25% λειτουργεί πρακτικά υπέρ της επετηρίδας! Επομένως γιατί κανείς να μπει στον κόπο να δώσει εξετάσεις **αφού θα διοριστεί τελικά ευκολότερα μέσω της επετηρίδας με δεδομένη μάλιστα τη γενικότερη θέση της κυβέρνησης για την ουσιαστική κατάργηση του διαγωνισμού του**

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΡΩΣΙΑ ΙΣΟΤΙΜΗ ΠΙΑ ΣΤΟ G8

Σε κάθε σύνοδο των Σοκτώ πιο αναπτυγμένων χωρών του κόσμου η ρωσική υπερδύναμη, που οφείλει τη δύναμή της κύρια στη στρατιωτική της ισχύ, κερδίζει διαρκώς πόντους έναντι των υπόλοιπων επτά χρηματιστικών γιγάντων. Οι επτά ιμπεριαλισμοί κανακεύουν και ικανοποιούν κάθε βίτσιο της σοσιαλμπεριαλιστικής Ρωσίας που έχει φροντίσει να φέρει πλήθη διαδηλωτών για να πολιορκήσουν τη μάζωση φωνάζοντας συνθήματα κατά των υπόλοιπων επτά.

Κατά την τελευταία σύνοδο του G8 στο Καναδάς του Καναδά, οι ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές σημείωσαν θρίαμβο ολοκληρώνοντας το πρώτο στάδιο του εισοδησμού τους στο ιμπεριαλιστικό αυτό όργανο. Όπως

γράφει η *Ελευθεροτυπία* στις 26-6, "ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν είναι ο κερδισμένος και ο Αμερικανός ομολογός του Τζορτζ Μπους είναι ο χαμένος της Συνόδου των επτά πιο ανεπτυγμένων χωρών και της Ρωσίας, που συνήλθε στα Βραχόδη Όρη του δυτικού Καναδά χθες και προχθές. Ο πρώτος όχι μόνο έγινε ισότιμο μέλος των "Οκτώ", όχι μόνο κέρδισε ευμενή σχόλια για την πορεία της Ρωσίας, όχι μόνο ανέλαβε τη διοργάνωση του G8 το 2006, αλλά και πέτυχε να εγκριθούν δαπάνες 20 δισεκατομμυρίων δολαρίων στα επόμενα δέκα χρόνια για τη διασφάλιση των ρωσικών αποθεμάτων πλουτωνίου. Από τα 20 δισεκατομμύρια δολάρια, τα μισά θα βάλουν οι ΗΠΑ, όπως τόνισε αξιωματούχος της Ουάσιγκτον που δεν θέλησε να αποκαλύψει την ταυτότητά του, και τα υπόλοιπα οι άλλοι μετέχοντες στο G8". Με άλλα λόγια το Κρεμ-

λίνο πέτυχε να αναβαθμίσει το ρόλο του μέσα στο όργανο διαθέτοντας τώρα, εκτός από την πίεση των διαδηλωτών στην περιφέρεια των τόπων συνάντησης, ισχυρά ερείσματα μέσα στο "φρούριο". Βεβαίως όταν θα γίνει το G8 στη Μόσχα τα παιδιά της Γένοβας θα κάτσουν καλά, όπως κάθισαν και στην Κίνα. Φέτος οι βανδαλισμοί και οι φιέστες των αντιπάλων της παγκοσμιοποίησης σημειώθηκαν αρκετά χιλιόμετρα μακριά με κοντινότερη τη διαδήλωση στο Κάλγκαρι που απέχει τουλάχιστον 135 χλμ από το θέρετρο της συνόδου. Η πιο εξοργιστική όμως κίνηση ήταν η απόφαση των επτά να χρηματοδοτήσουν τη φύλαξη των ρωσικών αποθεμάτων πλουτωνίου, πρώτης ύλης για τη λειτουργία των 20.000 πυρηνικών κεφαλών της υπερδύναμης οι οποίες στο όχι πολύ μακρινό μέλλον θα στραφούν εναντίον τους. Την ίδια στιγμή οι ρωσι-

κοί κολοσσοί πετρελαίου και αερίου έχουν ήδη προσδέσει στο άρμα τους την Ευρώπη και εξορμούν για τον έλεγχο των αγωγών σε παγκόσμιο επίπεδο.

Οι χοντρόπετσοι και μύωπες δυτικοί κάνουν γαργάρα τη γενοκτονία του τσετσενικού λαού, τις δολοφονίες δημοσιογράφων και τις διώξεις σε βάρος του πιο ανεξάρτητου από το σοσιαλφασισμό κεφαλαίου, όπως είναι οι επιχειρήσεις των Γκουσίνσκι και Μπερεζόφσκι, και συγκαίρουν τον Πούτιν για τη βελτίωση των οικονομικών δεικτών δίνοντας γη και ύδωρ. Δεν τολμούν να παρατηρήσουν ότι οι δείκτες αυτοί δεν δείχνουν κανένα εκσυγχρονισμό και καμία ανάπτυξη της ρώσικης οικονομίας της αγοράς. Αναφέρονται στη βιομηχανία όπλων και ενέργειας που αποτελεί την καρδιά της ρώσικης οικονομίας και τη βάση του πανίσχυρου κρατικού στρατιωτικο-βιομηχανικού κε-

φαλαίου, δηλαδή αποτελούν καλούς δείκτες μόνο για την οικονομία μίας χώρας που ετοιμάζεται να εμπλακεί σε παγκόσμιο πόλεμο, και όχι για μια που θέλει να διαπρέψει στο παγκόσμιο εμπόριο με την εξαίρεση του εμπορίου όπλων. Σύμφωνα με έκθεση του Διεθνούς Ινστιτούτου Ερευνών Ειρήνης της Στοκχόλμης, πέρσι η Ρωσία ξεπέρασε για πρώτη φορά τις ΗΠΑ σε εξαγωγές εξοπλισμών καταλαμβάνοντας την πρώτη θέση. "Οι ρωσικές εξαγωγές κατά το 2001 αυξήθηκαν κατά 6 φορές και έφτασαν τα 4,979 δις. δολάρια, έναντι 4,562 δις. δολαρίων των αμερικανικών" (*Ελευθεροτυπία*, 14-6).

Αυτό που πρέπει να κάνουν οι δημοκράτες σε όλο τον κόσμο είναι να καταγγείλουν την ιμπεριαλιστική Δύση επειδή προσφέρει το δικαίωμα στη ληστρική συμμορία του Κρεμλίνου να αποφασίζει για σημαντικά παγκόσμια ζητήματα. Την επιθετικότητα του σοσιαλμπεριαλισμού θα αναχαιτίσει τελικά μονάχα η αντίσταση των λαών, με σημαία τον ηρωικό ένοπλο αγώνα του τσετσενικού λαού για επιβίωση.

Ο ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΕΗΛΩΝΕΙ ΒΗΜΑ-ΒΗΜΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 39

ΑΣΕΠ, ως μέσο πρόσληψης στελεχών στο δημόσιο τομέα;

Με αυτό το αριστοτεχνικό χτύπημα ο Ευθυμίου γκρεμίζει και το δεύτερο βήμα της μεταρρύθμισης Αρσένη που αφορούσε τους εκπαιδευτικούς και τον ποιοτικό έλεγχο της δουλειάς τους, και που είχε να κάνει με το χτύπημα του παρασιτισμού και του τέλματος στο οποίο έχει περιπέσει η εκπαίδευση, επαναφέροντας ουσιαστικά το παλιό σάπιο καθεστώς! Οι γραφειοκράτες σοσιαλφασίστες παίρνουν τη ρεβάνς.

Η ηγεσία του "κινήματος των αναπληρωτών" που ελέγχεται από το "Κ"ΚΕ και το λαλιώτικο ΠΑΣΟΚ επικροτεί! Το ίδιο και η ηγεσία της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ. Γιατί όχι άλλωστε; Επέβαλλε τη θέλησή της τελικά και απόκτησε καινούριο ακροατήριο. Γιατί μέσα από τις μπούκες, τις καταλήψεις, τους ξυλοδαρμούς και τις θεαματικές ψευτοσυγκρούσεις με τα ΜΑΤ, έχουν εκπαιδεύσει ένα δοκιμασμένο και πειθήνιο στρατό. Αυτός με βασικά προσόντα του τα παραπάνω, που τα απόκτησε στο "πέδιο της μάχης", κέρδισε μια επίζηλη θέση στο Πάνθεο των σοσιαλφα-

σιστών "αγωνιστών", μέσω της οποίας επομένως θα επιδιώξει και θα διεκδικήσει με "αξιώσεις" την είσοδό του στο εκπαιδευτικό σύστημα και θα "εξισοροπήσει" τελικά την είσοδο των μετρημένων στα δάχτυλα στελεχών που εισήλθαν μέσω του "τρισεκτάρατου διαγωνισμού του ΑΣΕΠ".

Σε καμία περίπτωση δεν εννοούμε ότι το σύνολο των εκπαιδευτικών που θα εισαχθούν μέσω επετηρίδας είναι ανίκανοι, ειδικά οι αναπληρωτές που έχουν εκπαιδευτική πείρα. Ούτε ότι το σύνολο αυτών των ανθρώπων ανήκουν ιδεολογικά στο σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο. Αλλά ο σοσιαλφασισμός εκμεταλλεύτηκε κατάλληλα την αγωνία τους για επαγγελματική εξασφάλιση. Όμως η μέθοδος μέσω της οποίας το πετυχαίνουν αυτό έχει διαφθείρει σημαντικά τη συνείδηση και την ατομική τους συγκρότηση, αφού έχουν μετατραπεί σε "μπουκαδόρους" και το χειρότερο έχουν πεισθεί πως αυτή η μέθοδος έχει αποτελέσματα.

Η αξιολόγηση ήταν μόνο η ελάχιστη βελτίωση αυτού του εκπαιδευτικού συστήματος που πάσχει από δύο πανάρχαιες σοβαρές ασθένειες, την αντιδραστική

σοβινιστική ιδεολογία και τη μη σύνδεση με τα νέα πεδία και δεδομένα της επιστήμης και της τεχνολογικής προόδου. Αυτές τις δύο ασθένειες, και κυρίως την πρώτη, δεν τις χτύπησε η μεταρρύθμιση Αρσένη. Σε ότι αφορά τη δεύτερη υπήρξαν κάποιες θετικές ρυθμίσεις στις οποίες επιτέθηκαν επίσης με λύσσα οι σοσιαλφασίστες (όπως το ανοιχτό πανεπιστήμιο).

Η αξιολόγηση εισήγαγε ωστόσο ένα σύστημα "σχετικής αξιοκρατίας" μέσω του ελέγχου που ήθελε να επιβάλει, κάτι που η κρατικοδίαιτη παρασιτική εκπαιδευτική γραφειοκρατία το φοβάται "όπως ο διάολος το λιβάνι". Επίσης μια επιλογή των κατά τεκμήριο πιο ικανών καθηγητών θα επέτρεπε την είσοδο στην εκπαίδευση στελεχών με σχετική αυτονομία από τους μηχανισμούς της, ενώ παράλληλα τέτοια στελέχη βλέπουν κατά κανόνα θετικά μια Παιδεία με φιλοευρωπαϊκό προσανατολισμό και αναπτυξιακή κατεύθυνση. Έτσι διασπάται το ενιαίο του κρατικοδίαιτου στρατού του καθεστώτος. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το γεγονός ότι οι εκπαιδευτικοί που προέρχονται από το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ είναι σχετικά απομονωμένοι στα σχολεία που υπηρετούν και πολλές φορές δέχονται τα ειρωνικά σχόλια των

υπολοίπων. Είναι σίγουρο πως μελλοντικά θα "κατακρεουργηθούν" από τους μηχανισμούς εφόσον βέβαια δεν υποταχθούν τελικά σ' αυτούς.

Όλα αυτά συνδυάζονται με το γεγονός ότι **κανείς** από τους εκπαιδευτικούς του ψευτοΚΚΕ που αρνήθηκαν να υποβάλλουν στην υπηρεσία τους την υποχρεωτική για όλους τους δημόσιους υπαλλήλους δήλωση περιουσιακών στοιχείων, μέσα από την οποία θα ελεγχόταν η όποια διαφθορά, **δεν τιμωρήθηκε**, (κάτι που το ψευτοΚΚΕ επιδεικνύει σαν απόδειξη δύναμης) καθώς και το γεγονός ότι ο Ευθυμίου επιτέθηκε με σφοδρότητα στην έκθεση του ΟΟΣΑ που έλεγε ότι σε σύνολο δέκα χωρών που συμμετείχαν, οι Έλληνες μαθητές ήταν τελευταίοι στις γνώσεις τους στη Φυσική, στα Μαθηματικά, στη Γλώσσα και στη Γεωγραφία! Το μόνο που είχε να πει απαξιωτικά είναι ότι η έρευνα "έγινε με αγγλοσαξωνικά κριτήρια που δεν ταιριάζουν σε Έλληνες μαθητές". Αυτή είναι η υλική βάση του νεοελληνικού αντιδυτικισμού. Η υπεράσπιση των ληστοςυμμοριών που ζουν από το κρατικό χρήμα. Αυτός είναι ο πατριωτισμός της ακρίδας και μάλιστα με υπουργική βούλα!

Μέρα με τη μέρα γίνεται όλο

και πιο φανερός ο ρόλος του καταδραστή της Παιδείας Ευθυμίου και του πολιτικού του πάτρωνα Σημίτη. Η πρώτη σοδειά αυτής τους της πολιτικής είναι το τσάκισμα της όποιας δειλής προσπάθειας της φιλοευρωπαϊκής φιλοαναπτυξιακής τάσης της αστικής τάξης για αναδιοργάνωση της εκπαίδευσης. Και όχι μόνο της εκπαίδευσης. Το τσάκισμα της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών είναι η γενική προειδοποίηση στους πάντες ότι καμιά, απολύτως καμιά αξιολόγηση δημοσίων υπαλλήλων δεν θα γίνει δεκτή στην κατεύθυνση της προόδου. Το Δημόσιο πρέπει να μείνει κέντρο διαφθοράς και διάλυσης και σε τελική ανάλυση κέντρο φασισμού και ξενοδοουλίας.

Από την άλλη μεριά αυτή η συντριβή της απόπειρας για εκσυγχρονισμό της παιδείας ήταν απόλυτα αναγκαία γιατί έτσι μόνο θα μπορούσε ο σοσιαλφασισμός να δημιουργήσει σταδιακά και με την αμέριστη βοήθεια της σάπιας ηγεσίας της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ ένα στρατό ημιμαθών προγονόπληκτων νεολαίων που θα είναι έτοιμοι να υποδεχθούν μελλοντικά με άκρατο ενθουσιασμό τις ορδές των "ομόδοξων Ρώσων αδελφών" όταν αυτοί θα προελάσουν στη "ζεστή θάλασσα του Αιγαίου"...

ΚΑΣΜΙΡ : ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΚΙΝΑ

ΑΝΑΦΛΕΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΣΙΑ

Πιο βρώμικη η ινδική στάση

Ο σοσιαλิมπεριαλισμός εκμεταλλεύεται επιδέξια τις αντιθέσεις μεταξύ των διαφόρων αστικών τάξεων, συντηρεί ή διογκώνει τις σοβινιστικές προκαταλήψεις τους, δυναμιτίζει τα εθνικιστικά πάθη, βάζει άλλους να τσακώνονται και τέλος εγκαθίσταται με τη φορεσιά του ειρηνοποιού εκεί που πριν από λίγο καιρό ακόνιζε τα νύχια του. Στην περίπτωση του Κασμίρ, ο ρωσο-κινεζικός άξονας εκμεταλλεύεται την ινδο-πακιστανική διένεξη για τον έλεγχο του κρατιδίου διεισδύοντας και στις δύο αντίπαλες πλευρές. Βασικός στόχος του άξονα είναι η εξάρτηση του Πακιστάν και μέσω αυτού η έξοδος του ρωσικού στόλου στον Ινδικό, απαραίτητη προϋπόθεση για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας.

Το ζήτημα του Κασμίρ ανάγεται ήδη στην περίοδο της αγγλικής αποικιοκρατίας. Προτού οι Άγγλοι αποχωρήσουν από τις Ινδίες φρόντισαν να δυναμιτίσουν τις αντιθέσεις μεταξύ των δύο βασικών θρησκευτικών ομάδων στην περιοχή, των ινδουιστών και των μουσουλμάνων, έτσι ώστε να διοχετευτεί η ανάγκη των ινδικών μαζών για αυτοδιάθεση σε μια στείρα, ακίνδυνη για τα βρετανικά συμφέροντα, μεταξύ τους αντιπαράθεση. Έτσι, η ανεξαρτησία (1947) βρήκε την περιοχή χωρισμένη σε δύο κράτη, την Ινδία και το Πακιστάν, που με τη σειρά τους συγκροτούνταν από μια σειρά κρατιδίων – υπολειμμάτων της φεουδαρχίας. Τα κρατίδια με μουσουλμανικό πληθυσμό αποτέλεσαν το Πακιστάν και τα αντίστοιχα με ινδουιστικό την ανεξάρτητη Ινδία. Το κρατίδιο του Κασμίρ όμως, παρά την ύπαρξη μουσουλμανικής πλειοψηφίας, διοικούνταν από το φιλο-ινδουιστή μαχαραγιά Χάρι Σινγκ που κήρυξε την ένωση με την Ινδία. Τον Οκτώβρη του ίδιου έτους αρχίζει ο πρώτος ινδο-πακιστανικός πόλεμος για το Κασμίρ με αποτέλεσμα το διαμελισμό του έως σήμερα.

Στο νότο, ο ινδικός στρατός καταπιέζει βάνουσα το λαό του Κασμίρ προβαίνοντας συστηματικά σε ωμότητες κατά αμάχων και καταπατώντας το δικαίωμα του έθνους αυτού για ανεξαρτησία. Από την άλλη μεριά, ένοπλες ισλαμικές οργανώσεις όπως είναι η “Τζάις-ε-Μοχάμετ” ή η ακραία ισλαμιστική “Λασκάρ-ε-Ταγίμπα” δραστηριοποιούνται στο Κασμίρ με την υποστήριξη του Πακιστάν και στόχο το διώξιμο του ινδικού στρατού και την ένωση με τη “μητέρα-πατρίδα”. Η δράση αυτών των οργανώσεων χρησιμοποιείται από την ινδική πλευρά σαν πρόσχημα για τη διαιώνιση της κρίσης με το Πακιστάν. Η τελευταία ανάφλεξη ξεκίνησε στις 13 του περασμένου Δεκεμβρίου όταν άγνωστοι επιτέθηκαν ενάντια στο κοινοβούλιο του Νέου Δελχί σκοτώνοντας

13 άτομα. Η Ινδία κατηγορήσε αμέσως τις ισλαμικές οργανώσεις του Κασμίρ για το έγκλημα. Οι δύο χώρες έφτασαν στα πρόθυρα του πολέμου με εμπρηστικές δηλώσεις, ανάκληση διπλωματικών αντιπροσώπων, συγκέντρωση στρατευμάτων στα σύνορα και θερμά επεισόδια κατά μήκος των συνόρων. Ο πρόεδρος του Πακιστάν, Περβέζ Μουσάραφ, αναγκάστηκε να θέσει εκτός νόμου τις ένοπλες μουσουλμανικές οργανώσεις του Κασμίρ προκειμένου να αποκλιμακώσει την ένταση, όμως η Ινδία του ακροδεξιού ινδουιστή πρωθυπουργού Βατζπαγί θεώρησε ότι οι προσπάθειες που καταβάλλει για την ειρήνευση ο αντίπαλος του δεν είναι αρκετές και του έδωσε διορία δύο μηνών για να εξαλείψει τις ένοπλες επιθέσεις των ισλαμιστών στο Κασμίρ ειδάλλως απείλησε να εξετάσει το ενδεχόμενο ανάληψης στρατιωτικής δράσης (25-5).

Τότε ήταν που οι ηγέτες των χωρών του ΝΑΤΟ πρόσφεραν βλακωδώς στον Πούτιν ρόλο μεσολαβητή μεταξύ Ινδίας-Πακιστάν. Σημειώνουμε εδώ πως η Ινδία υπήρξε παραδοσιακή σύμμαχος της Ρωσίας και προφανώς η αναγόρευση του ρώσου προέδρου σε ρόλο πυροσβέστη, πράγμα που δείχνει μια ελαφρά προτίμηση της Δύσης για την Ινδία, έλδσε το στόμα του Βατζπαγί. Το Πακιστάν απάντησε με δύο δοκιμές βαλλιστικών πυραύλων. “Το Πακιστάν με τη βοήθεια της Κίνας και της Βόρειας Κορέας εκτόξευσε το Σάββατο έναν πύραυλο Γκάουρι μεγάλου βεληνεκούς (1.500 χλμ.) και χθες ένα νέο πύραυλο τύπου Χατφ-III, μέσου βεληνεκούς, (290 χλμ.) Και οι δύο πύραυλοι μπορούν να φέρουν συμβατική και πυρηνική κεφαλή και να πλήξουν την Ινδία” (Ελευθεροτυπία, 27-5). Οι εχθροπραξίες επαναλήφθηκαν στο Κασμίρ και λίγες μέρες αργότερα “η Μόσχα ζήτησε πάλι από το Πακιστάν να σταματήσει να υποστηρίζει την τρομοκρατία στα σύνορα με το Κασμίρ, ενώ ο υφυπουργός Εξωτερικών, Αλεξάντερ Λοσιούκοφ εξέπληξε λέγοντας ότι η “Ρωσία στηρίζει την Ινδία” και ότι το Πακιστάν πρέπει “να κάνει το πρώτο βήμα” (31-5).

Το νέο στοιχείο στην πολύχρονη αυτή σύγκρουση είναι λοιπόν ο προσεταιρισμός των δύο αντιμαχόμενων πλευρών από τους βασικούς κρίκους του νεοναζιστικού άξονα. Η Ρωσία προσεταιρίζεται την Ινδία ενώ η Κίνα παίζει με το παραδοσιακά φιλικό της Πακιστάν. Ανομολόγητος στόχος του σοσιαλμπεριαλισμού είναι η απορρόφηση του Πακιστάν και παράλληλα η σύσφιξη των σχέσεων της συμμαχίας με μια Ινδία που μέσα από την εθνικιστική αντιπακιστανική υστερία δεν θα αργήσει να γίνει ινδουιστικο-φασιστική. Μετά την προβοκάτσια της 11 Σεπτεμβρίου ο ναζιστικού τύπου αντιαμερικανι-

σμός κέρδισε σχεδόν σύσσωμο το μουσουλμανικό κόσμο. Ωστόσο, η Ρωσία δεν κέρδισε σε γεωπολιτικό επίπεδο παρά μονάχα το Αφγανιστάν. Επόμενος στόχος είναι το Πακιστάν, η μοναδική διέξοδος στον Ινδικό. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με βίαιο τρόπο και μάλιστα χρησιμοποιώντας τις στρατιωτικές δυνάμεις του αντίπαλου ιμπεριαλισμού. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πρέπει να πειστεί ότι η χώρα αυτή υποβάλλει ισλαμοφασιστικές οργανώσεις που μπορούν να πλήξουν τον αμερικανικό λαό, όπως είναι για παράδειγμα το δίκτυο του καγκεμπίτη προβοκάτορα Μπιν Λάντεν, και θα ζητήσει την πάταξη τους. Η πακιστανική ηγεσία, κάτω από την πίεση των μαζών, θα αρνηθεί να προσφέρει τη βοήθειά του και τότε οι ΗΠΑ, σε συντονισμό με τους ρώσους και τους ινδούς, θα επέμβουν για να φέρουν στην εξουσία φιλικές προς τον άξονα δυνάμεις. Αυτό προϋποθέτει ίσως την πτώση του φιλοδυτικού Μουσάραφ και την ανάδειξη στην ηγεσία της χώρας ακραίων σοβινιστών ικανών να κερδίσουν την αντιπάθεια της Δύσης.

Τα στοιχεία που συνηγορούν σε μια τέτοια εξέλιξη πληθαίνουν το τελευταίο διάστημα. Τον Απρίλη, οι “Ουάσιγκτον Τάιμς” επικαλούμενες φύλαρχο της περιοχής υποστήριξαν ότι ο Λάντεν κρύβεται στην πακιστανική μεγαλούπολη Πεσαβάρ. “Ο φύλαρχος αυτός έχει, όπως λέει, λόγους να πιστεύει ότι ο Μπιν Λάντεν προστατεύεται από περιθωριακά στοιχεία των πακιστανικών μυστικών υπηρεσιών που αντιτίθενται στη συνεργασία του προέδρου Μουσάραφ με τις ΗΠΑ. Σύμφωνα με την ίδια πηγή, οι μαχητές της Αλ Κάιντα που βρίσκονται τώρα στο Πακιστάν έχουν λάβει οδηγίες να επιστρέψουν στο Αφγανιστάν για να “σκοτώσουν Αμερικανούς και άλλους ξένους στρατιώτες” (24-4). Η πολύνεκρη επίθεση με παγιδευμένο αυτοκίνητο κατά του αμερικανικού προξενείου στο Καράτσι, στις 14 Ιούνη, όπου την ευθύνη ανέλαβε η Αλ Κάιντα, εντείνει την καχυποψία των αμερικανών απέναντι στο Πακιστάν. Εάν αποδειχτεί κάποιο είδος διαπλοκής μεταξύ των ισλαμικών οργανώσεων που δρουν στο Κασμίρ και στο τρομοκρατικό δίκτυο της Αλ-Κάιντα τότε το Πακιστάν κινδυνεύει με εμφύλιο πόλεμο.

Την ίδια στιγμή που Ρωσία και Κίνα σπεύδουν να κεντράρουν και να ερεθίσουν τα δύο άταχτα παιδιά σπράχνοντας το ένα ενάντια στο άλλο, οι δύο κρίκοι του άξονα διευρύνουν τις σχέσεις τους. Οι ηγέτες του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης υπόγραψαν στην Αγ. Πετρούπολη τη Χάρτα της Σαγκάης σύμφωνα με την οποία η Ρωσία, η Κίνα, το Καζακιστάν, η Κιργιζία και το Ουζμπεκιστάν δεσμεύονται να συστήσουν

αντιτρομοκρατικό μηχανισμό ασφαλείας με ειδικό συντονιστικό κέντρο. Όπως δήλωσε ο ρώσος πρόεδρος, το Κρεμλίνο εργάζεται για τη δημιουργία ενός “τόξου παγκόσμιας ασφάλειας, από την Κίνα, μέσω Ρωσίας και μέχρι τον Ατλαντικό” (7-6) παράλληλου με εκείνο που προτείνουν οι ΗΠΑ. Σε ένα τέτοιο τοπίο η Ουάσιγκτον δεν έχει πλέον θέση στην Ευρασία. Κερδισμένοι από τις επεμβάσεις της στην Ασία είναι οι δύο μεγάλοι γίγαντες της περιοχής. Ο Πούτιν αποκάλεσε τον κινέζο ομόλογο του “σύντροφο” κι “έκανε λόγο για “ρόλο-κλειδί” της Κίνας στις παγκόσμιες εξελίξεις και για “σταθερό ενδιαφέρον της Μόσχας στις σχέσεις που διαμορφώνει με το μεγάλο γείτόνά της” (8-6). Τέ-

λος ο Πούτιν δήλωσε ότι “δεν αισθάνεται “ειδική αλλεργία” από την παρουσία αμερικανικών στρατευμάτων στην Κ. Ασία, ομολογώντας ότι εξυπηρετούν ανάγκες ασφάλειας και της ίδιας της Ρωσίας “εφόσον αποκρούουν εξτρεμιστές που επεδίωκαν την ανατροπή των κοσμικών ηγεσιών της περιοχής και την εγκατάσταση θεοκρατικών καθεστώτων τύπου χαλιφάτου” (7-6).

Ο ρωσο-κινεζικός άξονας χρησιμοποιεί λοιπόν την ινδο-πακιστανική διαμάχη για το Κασμίρ για να προκαλέσει ρήξη μεταξύ Δύσης – Πακιστάν. Στη σύγκρουση των δύο πυρηνικών ασιατικών δυνάμεων μέχρι στιγμής η Ινδία εμφανίζεται ως η πιο επιθετική καθώς όχι μόνο ευθύνεται για το διαμελισμό του Κασμίρ αλλά απειλεί και με επίθεση τη στιγμή που η ηγεσία του Πακιστάν έχει υποσχεθεί να μην ξεκινήσει για κανένα λόγο πρώτη τον πόλεμο με τη γείτονα. Οι λαοί θέλουν την ειρήνη. Αλλά οι νέοι τάκοι είναι πάντα εκεί για να ανάψουν το φωτίλι του πολέμου.

ΓΕΝΕΤΙΚΗ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 30

που έχει μπροστά της η ανθρωπότητα σαν προοπτική. Το απλό γονίδιο στο οποίο οφείλεται σαν παράδειγμα η ασθένεια του Χάντιγκτον είναι γνωστό, όμως μέχρι στιγμής δεν έχει επιτευχθεί η γονιδιακή θεραπεία. Η γονιδιακή θεραπεία δεν είναι ακόμα δυστυχώς μια πραγματικότητα. Αυτή η εμφύτευση είναι ευκολότερη στα φυτά και στα βακτήρια, εκεί που συγκεντρώνονται οι επιτυχίες εξαιτίας της απλότητας του DNA των και της δυνατότητας των χιλιάδων πειραμάτων που μπορούν να γίνουν. Οι φορείς της κληρονομικότητας όμως αλληλεπιδρούν και δίνουν δυναμικά συστήματα, τα πολυγονιδιακά συστήματα, που είναι άπειρης πολυπλοκότητας και ελέγχουν τις σύνθετες ιδιότητες του οργανισμού. Τα πολυγονιδιακά αυτά συστήματα ελέγχουν σοβαρές ιδιότητες, άρα και σοβαρές ασθένειες. Ο δύσβατος δρόμος της γονιδιακής θεραπείας έχει ανοίξει στο θεωρητικό επίπεδο κυρίως. Η προπαγάνδα των φαιοκόκκινων έχει ανάγκη να λείπει ότι τα γονίδια μπορούν σήμερα να μετακινούνται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, όπως τα πόνια σε μια σκακιέρα και να εμφανίζονται έτσι τους δυτικούς επιστήμονες να κατέχουν μια τεράστια θεϊκή δύναμη ανεξάρτητη από την κοινωνική εξέλιξη και τους κοινωνικούς καθορισμούς και που την κατευθύνουν στο κακό. Οι δυτικοί ε-

πιστήμονες, κατά τους αντιπαγκοσμιοποιητές, μπορούν να φτιάξουν Φρανκεστάιν.

Τη σημερινή επανάσταση της γενετικής στη συγχώνευσή της με την πληροφορική θα την ακολουθήσουν και άλλες επαναστάσεις, όχι μόνο στη γονιδιακή θεραπεία. Η βαθιά πρόκληση στο βασικό ερώτημα της διαφοροποίησης των κυττάρων του οργανισμού παραμένει. Πως από το στάδιο των όμοιων 32 κυττάρων του ζυγωτού, σαν παράδειγμα, στην ανθρώπινη μήτρα αρχίζουν να διαφοροποιούνται τα κύτταρα που θα σχηματίσουν αργότερα τα διάφορα όργανα. Αυτό είναι ένα παραπέρα τεράστιο βήμα στην ατέλειωτη πορεία για την κατανόηση της ζωής, αυτού του ειδικού τρόπου ύπαρξης της ύλης.

Η πρόοδος της γενετικής είναι ένα τεράστιο βήμα της ανθρωπότητας προς τα εμπρός. Το ότι όλα τα επιτεύγματα της επιστήμης τα εκμεταλλεύεται το κεφάλαιο αυτό δεν μειώνει την επιστήμη της γενετικής και κάθε άλλη θετική επιστήμη στο ελάχιστο. Αυτό δεν είναι κουσούρι των επιστημών, αλλά του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής. Η προλεταριακή πρωτοπορία οφείλει να αφομοιώνει τις προόδους των επιστημών, να ενώνει γύρω της τους προοδευτικούς επιστήμονες και να δημιουργεί εκείνο το κοινωνικό κεφάλαιο που θα χρησιμοποιήσει και θα αναπτύξει ακόμα παραπέρα για την αντιφασιστική πάλη, για τη σοσιαλιστική επανάσταση και για την οικοδόμηση της πραγματικής προλεταριακής δημοκρατίας. Αυτό είναι ιστορικό καθήκον.

ΟΙ ΗΠΑ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΤΙΝΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΖΕΨΕΙ ΤΟΝ ΚΑΡΠΟ Η ΡΩΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 44

θηκε στον Τύπο σχέδιο που προβλέπει αιφνιδιαστική κατάληψη της Βαγδάτης από αμερικανικά στρατεύματα και ενώ ο αμερικανός υπουργός άμυνας Ντ. Ράμσφελντ, είχε δηλώσει πως μόνο με βομβαρδισμούς δύσκολα καταστρέφονται τα ιρακινά όπλα, ο πάντα ταυτισμένος με κάθε βαθύτερη ρώσικη τακτική Μπλερ ενημέρωσε το βασιλιά της Ιορδανίας ότι ο ίδιος είναι αντίθετος σε μια “με κάθε κόστος” εισβολή στο Ιράκ, δηλαδή εισβολή στο έδαφος (3-8). Τότε, εξάλλου, οι Ρώσοι πέτυχαν να καθυστερήσουν την εισβολή πείθοντας τους Ιρακινούς να ζητήσουν επιστροφή του επικεφαλής των επιθεωρητών του ΟΗΕ, μια πρόταση που κέρδισε την υποστήριξη της Γαλλίας προκαλώντας ρήγμα στο αντι-Σαντάμ μέτωπο.

Η ΓΝΩΣΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ: Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ Η ΡΩΣΙΑ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ

Έτσι, χωρίς αμερικανικά στρατεύματα στο έδαφος, ο μοναδικός πόλεμος για την εξουσία στη χώρα, δηλαδή ο πόλεμος στο έδαφος, θα διεξαχθεί ανάμεσα στις δυνάμεις του Σαντάμ Χουσεΐν και στις δυνάμεις της ιρακινής αντιπολίτευσης. Οι δυνάμεις αυτές θέλουν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση για λογαριασμό τους. Πρόκειται για αντικαθεστωτικούς σουνίτες, ιρανο-κίνητους σκοταδιστές σιίτες στο Νότο και το κίνημα των Κούρδων στο βορρά. Οι τελευταίοι εμφανίζονται διασπασμένοι σε φιλο-ιρακινούς και σε εκείνους του Δημοκρατικού Κόμματος, που αντιπροσωπεύει το σχετικά εθνικό δημοκρατικό κίνημα των Κούρδων του Ιράκ με αρχηγό το Μασούντ Μπαρζανί. Το τελευταίο διάστημα αμερικανοί σύμβουλοι επιχειρούν να συντονίσουν τις παραπάνω δυνάμεις που συγκροτούν το “Ιρακινό Εθνικό Συμβούλιο” και να τις στρέψουν σε ένοπλο αγώνα κατά του Σαντάμ Χουσεΐν. Πιθανότερη διαγράφεται η ίδια και απαράλλαχτη συνταγή που εφαρμόστηκε στο Αφγανιστάν. Στην κορυφή της ηγεσίας τοποθετείται συνήθως ένας έκπτωτος ανίσχυρος ηγέτης με φιλο-δυτική γραμμή. Συγκεκριμένα, φημολογείται το όνομα του Αλ-Σαρίφ Αλί Μπεν Χουσεΐν που ανήκει στη δυναστεία των χασεμιτών. Οι υπόλοιπες ηγετικές θέσεις προορίζονται για τις υπόλοιπες αντικαθεστωτικές δυνάμεις και ίσως για ορισμένα στελέχη του καθεστώτος που προτίμησαν κάποια στιγμή να διαχωρίσουν τη θέση

τους από τη γραμμή του Σαντάμ. Ήδη στη Δανία συγκροτείται Συμβούλιο Εθνικής Σωτηρίας, παράλληλα με στρατιωτικό συμβούλιο, που απαρτίζεται από πρώην ανώτατους αξιωματούχους και αξιωματικούς του ιρακινού καθεστώτος, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται οι στρατηγοί Χάζρατζι και Σαμάρρα. Σημειωτέον ότι ο τελευταίος υπήρξε για χρόνια αρχηγός της στρατιωτικής υπηρεσίας πληροφοριών (30-7). Τώρα ο προσεταιρισμός αυτών των δυνάμεων από τους Αμερικανούς είναι μια αρκετά επίπονη υπόθεση εάν λάβουμε υπόψη τα υπέρογκα χρηματικά ποσά που απαιτούνται ή ακόμη την έλλειψη διάθεσης συνεργασίας εκ μέρους τους απ’ τη στιγμή που οι λεγόμενες “ζώνες ασφαλείας” τους εξασφαλίζουν ήδη σημαντικά προνόμια. Τα παραπάνω προβλήματα επισήμανε πρόσφατα μερίδα αμερικανών γερουσιαστών. Ο γερουσιαστής Σάμιουελ Μπέργκερ επισήμανε την ανάγκη πολιτικών ερεισμάτων μέσα στον αραβικό κόσμο για ένα τέτοιο εγχείρημα καθώς και τη διάθεση μεγάλου αριθμού στρατιωτών και χρημάτων (τα οποία εξάλλου θα χρησιμεύσουν μόνο για να οδηγήσουν τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης στη Βαγδάτη). Η γερουσιαστής Μαρ επιπλέον αναφέρθηκε στο ενδεχόμενο ενός πολυαίμακτου εμφυλίου πολέμου που θα προκαλούσε το κενό εξουσίας την επομένη της ανατροπής. Μόνο μια ωμή φασιστική δικτατορία θα ήταν σε θέση να εξασφαλίσει την εξουσία στους Αμερικανούς αλλά ακόμα και μια τέτοια λύση προϋποθέτει ισχυρά πολιτικά ερείσματα μέσα στο Ιράκ. Αλλά τι πολιτικά ερείσματα θα βρουν οι Αμερικάνοι όταν για τόσα χρόνια με το εμπάργκο τους έχουν ταλαιπωρήσει αφάνταστα και έχουν στρέψει εναντίον τους τον ιρακινό λαό;

Όμως, σε τελευταία ανάλυση, η Ρωσία δε θέλει να παραδώσει ούτε σε αυτές τις διαφορετικής προέλευσης και προσανατολισμού δυνάμεις την εξουσία. Αυτή τη φυλάει για τον εαυτό της. Μπορεί η Αμερική να αδυνατεί να ελέγξει αυτό το συρφετό, αλλά από την άλλη η προέλασή του θα εκληφθεί από τις ιρακινές μάζες ως εφεδρεία ενός ξένου, αιμοσταγή εχθρού που δε διστάζει να χτυπά νοσοκομεία και άλλα δημόσια κτίρια της Βαγδάτης σκοτώνοντας ανυπεράσπιστους πολίτες. Με άλλα λόγια, η είσοδος του Εθνικού Συμβουλίου στην πρωτεύουσα δεν θα είναι αποτέλεσμα κινητοποίησης του ίδιου του ιρακινού λαού, αλλά θα οφείλεται στις αμερικανικές βόμβες. Την επομένη, λοιπόν,

της νέας κατάστασης οι ασήμαντοι πολιτικά Αμερικανοί θα τελούν υπό την ομηρία της αντιπολίτευσης η οποία με τη σειρά της θα κρατείται υπό την ομηρία της λεγόμενης “εθνικής αντιαμερικανικής”, δηλαδή της ρωσικής γραμμής, ενώ όσοι θα τολμούν να ξεφεύγουν κατάντι από κείνη δε θα μπορούν να κοιμούνται ήσυχα τα βράδια. Άλλωστε, ο στρατηγός Σαμάρρα που προαναφέραμε δήλωσε στα ίσια ότι “η οποιαδήποτε αλλαγή θα πρέπει να είναι εθνική” (Ε, στο ίδιο). Εννοείται πως οι Ρώσοι ήδη θα έχουν κάνει τον κατάλληλο εισοδισμό μέσα στο καθεστώς Σαντάμ. Δεν είναι δυνατόν τόσα χρόνια στη Βαγδάτη ο Πριμακόφ, ο Ζιρινόφσκι, και οι αλλεπάλληλες ρώσικες “ανθρωπιστικές” αποστολές να έχουν χάσει τον καιρό τους και να μην έχουν στήσει σημαντικά προγεφυρώματα στο κέντρο του καθεστώτος προκειμένου να ελέγχουν στενότερα την κατάσταση. Είναι αδύνατο να μην έχουν προσεγγίσει στελέχη σαν το Σαμάρρα και άλλους τέτοιους χαφιέδες του σάπιου καθεστώτος. Τέτοια στελέχη, εξαιτίας της “εθνικής” γραμμής που ακολουθούν, θα κερδίζουν σταδιακά σε επιρροή εκτοπίζοντας τα πραγματικά δημοκρατικά, εθνο-ανεξαρτησιακά ή από προοδευτική πλευρά φιλοδυτικά στελέχη του κρατικού μηχανισμού. Αυτό έγινε τελικά στη Σερβία. Οι Αμερικάνοι βομβάρδισαν το Βελιγράδι, αλλά στην εξουσία σαν αρχηγός του στρατού ήρθε ο “ρώσος” Κοστουνίτσα και όχι ο “αμερικανός” Τζίντζιτς.

Έτσι, λοιπόν, η Ρωσία, η ανερχόμενη πυρηνική υπερδύναμη, παίζοντας για χρόνια στο εσωτερικό του Ιράκ ετοιμάζεται να εξαπολύει την τελική έφοδο για την κατοχή του, ενώ οι ΗΠΑ, που βρίσκονται σε πλήρη πολιτική σύγχυση και παρακμή, όχι μόνο αδυνατούν να εξασφαλίσουν τις στοιχειώδεις προϋποθέσεις που θα τις επέτρεπαν μακροπρόθεσμα, στέρεα παραμονή στην περιοχή αλλά και γίνονται εφεδρεία των σχεδίων του σοσιαλμπερλιανισμού για την παγκόσμια ηγεμονία. Έτσι, ο πρώτος χαμένος της υπόθεσης θα είναι ο ιρακινός λαός που μετά από τους βομβαρδισμούς και μια ψεύτικη προσωρινή απελευθέρωση θα να νιώσει στο πετσί του ακόμα χειρότερη καταπίεση. Αλλά από τη διεθνή άποψη αυτό θα είναι το μικρότερο κακό. Το μεγαλύτερο θα είναι ότι ένας ενδεχόμενος έλεγχος του Ιράκ από τη Ρωσία θα σημάνει τον έλεγχο του κόλπου από τον άξονα Ρωσίας – Κίνας – Ιράν. Από κει και πέρα για να ξεκινήσει

αυτός ο άξονας την πορεία του προς έναν παγκόσμιο πόλεμο δεν θα του μένει παρά μια ισχυρή θέση στον Ινδικό, δηλαδή η κατοχή του Πακιστάν, αυτού του παγκόσμιου γεωπολιτικού κέντρου.

Δεν χρειάζονται περισσότερα λόγια για να καταλάβει κανείς ότι πρέπει πάση θυσία να εμποδιστεί από τους λαούς μια αμερικανική επίθεση στο Ιράκ, και κυρίως πρέπει να εμποδιστεί μια επίθεση με κάλυψη από τον ΟΗΕ.

109 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ υπέρ του Μπαργκουτί

Η χώρα μας επιδεικνύει, σε ό,τι αφορά την ισραηλο-παλαιστινιακή διένεξη, μια απροκάλυπτα μεροληπτική στάση. Το διακομματικά καλλιεργημένο κλίμα εδώ είναι εχθρικό απέναντι στους ισραηλινούς που πέφτουν νεκροί από τις βόμβες των τρομοκρατών και σκανδαλώδικο φιλικό απέναντι στους βομβιστές.

Ένα τέτοιο αντισημιτικό κλίμα επικρατεί μόνο σε ναζιστικές χώρες και συγκεκριμένα στις χώρες του παγκόσμιου χιτλερικού άξονα με επικεφαλής τη ρωσική πυρηνική υπερδύναμη. Η Ελλάδα ανήκει σ’ αυτό τον άξονα και εφαρμόζει άριστα τη διεθνή πολιτική του.

Στο προηγούμενο άρθρο της εφημερίδας μας εξηγήσαμε τον τρόπο με τον οποίο η Ρωσία επιχειρεί να βάλει πόδι στην Παλαιστίνη. Εξηγήσαμε δηλαδή πώς οι δολοφονικές επιθέσεις των ισλαμοφασιστών στο Ισραήλ και η, εξίσου άδικη, απάντηση των τανκς του Σαρόν με χτύπημα όχι στους ισλαμοφασίστες, αλλά στη Φατάχ σπρώχνει την Φατάχ και όλο τον παλαιστινιακό λαό στην αγκαλιά των ισλαμοφασιστών. Στόχος του Κρεμλίνου είναι σήμερα η άλωση του παλαιστινιακού εθνικισμού από την αντιπολίτευση στους κόλπους του, γνωστή ως “νέα φρουρά”. Πρόκειται για νέα στελέχη που διατηρούν δεσμούς με τις ισλαμοφασιστικές συμμορίες της Χαμάς και της Τζιχάντ. Η φράξια αυτή ελέγχει την ένοπλη δολοφονική συμμορία των “Ταξιαρχιών Μαρτύρων του Αλ-Άκσα” που δρα μέσα στους κόλπους της Φατάχ ενώ αρχηγός της φέρεται να είναι ο Μαρουάν Μπαργκουτί, γραμματέας του κόμματος. Ο Μπαργκουτί συνελήφθη τελευταία από τους Ισραηλινούς.

Η Ελλάδα δε θα μπορούσε φυσικά να απέχει από αυτή την επιχείρηση αλλαγής φρουράς στη Φατάχ. Όπως γράφει η *Ελευθεροτυπία* (2-7): “Την απελευθέρωση του Παλαιστίνιου βουλευτή Marwan Barghouti, γραμματέα της Φατάχ και των χιλιάδων Παλαιστίνιων που κρατούνται από τις ισραηλινές αρχές, χωρίς την απαγγελία οποιασδήποτε κατηγορίας, ζητάνε με επιστολή που απέστειλαν προς τους προέδρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των εθνικών Κοινοβουλίων των χωρών της Ε.Ε. και άλλων χωρών, 109 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ. Με την επιστολή τους εκφράζουν τη λύπη τους και την αγανάκτησή τους για τη συνέχιση της φυλάκισης, τα ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια σε βάρος του βουλευτή, από τις ισραηλινές αρχές”.

Η αλλαγή φρουράς δεν είναι εύκολη υπόθεση, αλλά έχει ξεκινήσει. Ήδη απομακρύνθηκε από την ηγεσία της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας της Παλαιστινιακής Αρχής ο πιο μεγάλος εχθρός των ισλαμοφασιστών μέσα στη Φατάχ, ο γνωστός μας από άλλα άρθρα της Νεας Ανατολής, Ραγιούμπ. Οι εκλογές έχουν προκηρυχθεί στα παλαιστινιακά εδάφη ενώ ο Αραφάτ, που παρά τον ομορτισμό του είναι ακόμη σε θέση να προβάλει αντίσταση στους ισλαμοφασίστες, είναι αμφίβολο αν θα συμμετάσχει. Την ίδια στιγμή ο αμερικανός πρόεδρος, παράλληλα με τη Ρωσία και όπως συνήθως τελευταία για λογαριασμό της, επιδιώκει την πτώση του Αραφάτ επειδή ο τελευταίος εμφανίζεται ενδοτικός απέναντι στην τρομοκρατία. Είναι λοιπόν φυσικό που η χώρα μας – τσιράκι των μαφιόζων του Κρεμλίνου – μεθοδεύει την αντικατάστασή του Αραφάτ από οργανωτές των πολύνεκρων δολοφονικών επιθέσεων, τύπου Μπαργκουτί.

ΙΡΑΚ

ΟΙ ΗΠΑ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΤΙΝΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΖΕΨΕΙ ΤΟΝ ΚΑΡΠΟ Η ΡΩΣΙΑ

Οι τελευταίες εξελίξεις που αφορούν την πορεία των αμερικανο-αραβικών σχέσεων μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η σκιά μιας νέας σύρραξης πλανάται ήδη πάνω από τον Περσικό. Με μια πρώτη ματιά φαίνεται πως οι δύο κύριοι αντίπαλοι που εμπλέκονται σ' αυτήν είναι το καθεστώς Σαντάμ απ' τη μια μεριά και απ' την άλλη η αμερικανική υπερδύναμη, που μεθοδεύει πυρετωδώς την ανατροπή του για να έχει εξασφαλισμένη την προμήθεια πετρελαίου για τη δικιά της και γενικότερα τη δυτική οικονομία. Εννοείται ότι όπως σε όλες τις επεμβάσεις του, ιδιαίτερα τις τελευταίες, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν νοιάζεται ούτε για το τι θέλει ο λαός του Ιράκ, ούτε για το τι θέλουν οι χώρες της περιοχής. Αυτή η αίσθηση επάρκειας, αυτή η αθαζονεία έχει μεγαλώσει από την ώρα που έχει συνδεθεί με το φόβο μιας νέας τρομοκρατικής επίθεσης, δηλαδή μιας βίας της οποίας οι ιθύνοντες των ΗΠΑ είναι τελείως ανίκανοι να καταλάβουν την πηγή και το κέντρο. Όμως, για να προσεγγίσει κανείς ρεαλιστικά το ζήτημα δε θα πρέπει να παραγνωρίσει τον καθοριστικό ρόλο που παίζει η ρωσική υπερδύναμη στη νέα αυτή διαμάχη, ο οποίος απαιτεί περισσότερο από μία απλή ματιά για να εντοπισθεί.

Το φασιστικό καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν βρίσκεται εδώ και μια δεκαετία στο στόχαστρο τόσο των αμερικανών όσο και των ρώσων ιμπεριαλιστών εξαιτίας του τυχοδιωκτικού του χαρακτήρα για τους πρώτους, εξ' αιτίας του εθνικιστικού του και τοπικά ηγεμονιστικού του ρόλου οι δεύτεροι. Η καίρια διαφορά είναι ότι οι πρώτοι διαλέγουν την ανοιχτή πολιτική αντιπαράθεση με το ιρακινό καθεστώς, ενώ οι δεύτεροι παίζουν με αυτό κερδίζοντας μακροπρόθεσμα την δυνατότητα να κυριαρχήσουν στη χώρα αυτή.

Έτσι, κατά την πρώτη αμερικανο-ιρακινή σύγκρουση, στα 1991, οι ΗΠΑ μαζί με άλλες σύμμαχες δυτικές δυνάμεις επιτέθηκαν στο Ιράκ με αφορμή την όντως άδικη, φασιστική εισβολή και κατοχή του ανεξάρτητου Κουβέιτ. Η Ρωσία, που βρέθηκε φαινομενικά έξω απ' τη διαμάχη, με ψήφο της στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ έδωσε το αποφασιστικό πράσινο φως στην επιχείρηση, αλλά εκτέθηκε ελάχιστα. Ταυτόχρονα, χάρη στη μεγάλη ισχύ που διαθέτει μέσα στο όργανο, πήρε τη διαβεβαίωση ότι η επιχείρηση των δυτικών δυνάμεων σε καμία περίπτωση δεν θα διεξαχθεί στο έδαφος, αποτρέποντας έτσι την άμεση πτώση του καθεστώτος που δεν ήθελε το Κρεμλίνο γιατί δεν ήταν έτοιμο εκείνη την εποχή να επιβάλει ένα καθεστώς της αρεσκείας του. Έπρεπε πρώτα να δουλευτεί το Ιράκ σε μια αντιδυτική κατεύθυνση και ύστερα να βρεθούν τα κατάλληλα στελέχη της αντιπολίτευσης που θα μπορούσαν την επομένη της αλλαγής φρουράς να εντάξουν και τυπικά τη χώρα στο ρωσο-κινεζικό πολεμικό άξονα. Αυτό θα σήμαινε μακροπρόθεσμα μια λύ-

ση διακυβέρνησης που θα συγκέντρωνε τη φασιστική τρομοκρατία του Σαντάμ στο ιδεολογικό επίπεδο και τη ρώσικη γραμμή στο πολιτικό.

Εάν με την πρώτη σύγκρουση οι εγκέφαλοι του Κρεμλίνου πέτυχαν μια πρώτη στροφή του ιρακινού λαού προς τον αντιδυτικισμό καθώς και στενότερες σχέσεις της Ρωσίας με το καθεστώς Σαντάμ, σχέσεις κυρίως οικονομικής εξάρτησης της χώρας, τώρα υπάρχει η δυνατότητα για πραγματικό πολιτικό έλεγχο του Ιράκ. Η προβοκάτσια της 11 Σεπτεμβρίου πρόσφερε έναν επιπλέον λόγο στην Αμερική για να στραφεί εναντίον του μουσουλμανικού κόσμου. Η 11η Σεπτεμβρίου ερέθισε τα χειρότερα ανακλαστικά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με αποτέλεσμα να χτυπήσει χωρίς δεύτερη σκέψη τον πρώτο ύποπτο που θα του υποδείξει η σύμμαχός του στον "αντιτρομοκρατικό" αγώνα, η Ρωσία. Η ιμπεριαλιστική επίδειξη δύναμης των ΗΠΑ ενάντια στον Τρίτο Κόσμο στην περίπτωση του Αφγανιστάν έσπρωξε σύσσωμο τον μουσουλμανικό κόσμο σε έναν άνευ προηγουμένου αντιδυτικισμό, δίνοντας έτσι την ηγεμονία στα πιο μαύρα τμήματα της πολιτικής ζωής του πλανήτη που είναι οι απανταχού σοσιαλφασίστες και οι ναζιστικές συμμορίες τύπου Αλ-Κάιντα και Χαμάς.

Είναι αλήθεια ότι το καθεστώς Σαντάμ έχει εκδηλώσει την πιο φιλική προς την Αλ-Κάιντα στάση μέσα σε όλο τον αραβικό κόσμο. Το Ιράκ ήταν η μόνη χώρα παγκόσμια που αρνήθηκε να καταδικάσει τη μαζική δολοφονία του Μανχάταν, κίνηση που δείχνει την καταράκη της κλίμακας που κυβερνάει αυτή τη χώρα. Όμως, από πουθενά δεν αποδει-

κνύεται εμπλοκή του Ιράκ με το δίκτυο της Αλ-Κάιντα ή παρόμοια ασύλου στον αρχηγό του. Για να δικαιολογήσουν τις ενέργειές τους οι ΗΠΑ καταλογίζουν στο Ιράκ κατοχή και κατασκευή χημικού και βιολογικού οπλοστασίου ικανού να πλήξει την παγκόσμια ειρήνη και ζητούν να επιτραπεί σε επιτροπή του ΟΗΕ να πραγματοποιήσει ελέγχους αφοπλισμού στις στρατιωτικές του εγκαταστάσεις. Ωστόσο, ο ιρακινός φασισμός, πέρα από τη βραχύβια εισβολή στο Κουβέιτ πριν από μια δεκαετία, δεν έχει ξανακατηγορηθεί για επέμβαση στα εσωτερικά των γειτόνων του. Με τους τελευταίους, μάλιστα, κατόρθωσε να βελτιώσει τις σχέσεις του. Δείγματα τέτοιας βελτίωσης ήταν η υπογραφή διμερών συμφωνιών που αφορούν την οικονομία και άλλους τομείς με χώρες σαν την Αίγυπτο, τη Σαουδική Αραβία και την Τουρκία οι οποίες συμμετείχαν στο αντι-Σαντάμ μέτωπο του 1991.

Σε ό,τι αφορά το ζήτημα του ελέγχου των στρατιωτικών του εγκαταστάσεων, ο οποίος διακόπηκε με την επιχείρηση "Άλεπού της Ερήμου" του Κλίντον το 1998, το Ιράκ αρνείται να τους δεχτεί για λόγους εθνικής ασφάλειας αμφισβητώντας μεταξύ άλλων την εχεμύθεια των ελεγκτών. Πάντως, δεν παύει να έρχεται σε επαφή για το ζήτημα με τη διεθνή κοινότητα και να υποβάλει σχετικές προτάσεις. Πρόκειται για αμυντικές κινήσεις του καθεστώτος που αισθάνεται γύρω του τον αποπνιχτικό κλοιό των αμερικανικών βομβαρδιστικών και προσπαθεί να αφαιρέσει από πάνω του κάθε κατηγορία για συμμετοχή σε τρομοκρατικές ενέργειες.

Τέτοια κίνηση είναι και η απόφαση του ιρακινού ηγέτη να σταματήσει τις δημόσιες δηλώσεις υπέρ των τρομοκρατών της Χαμάς (βλ. Βήμα, 28-7), κάτι που το σκοταδιστικό καθεστώς των μουλάδων του Ιράν δεν έχει κάνει. Το γεγονός δε μας προκαλεί καμιά έκπληξη όταν γνωρίζουμε πως τις δολοφονικές συμμορίες της Χαμάς και της Χεζμπολάχ, που δηλητηρίασαν απανόρθωτα τις σχέσεις Ισραηλινών-Παλαιστινίων, υποκινούν και εξοπλίζουν χώρες όπως η Συρία και το Ιράν και σε καμία περίπτωση ο δικτάτορας του Ιράκ. Εδώ βρίσκεται η αντίφαση του παγκόσμιου αντιτρομοκρατικού μετώπου που δημιουργήθηκε την επομένη της 11 Σε-

πτεμβρη. Από τη μια επιτίθεται κατά τριτοκοσμικών σοβινιστικών καθεστώτων ή κατά εθνοεξαρτησιακών κινημάτων, και απ' την άλλη δέχεται στους κόλπους του μεγάλης κλίμακας τραμπούκους όπως είναι το Ιράν, η Ινδία, η Κίνα και πάνω απ' όλους η Ρωσία.

Στην προκειμένη περίπτωση η Ρωσία πήρε μια δήθεν μεσοβέζικη θέση εκφράζοντας την υποστήριξή της σε μια ενδεχόμενη επίθεση κατά του Ιράκ με την προϋπόθεση ότι θα έχει την έγκριση του ΟΗΕ. Αυτό σημαίνει ότι δέχεται την επίθεση στο Ιράκ επί της αρχής αρκεί να καθοδηγεί αυτή την επίθεση η ίδια μέσω του ΟΗΕ, δίχως να πολυεκτιθεί. Ταυτόχρονα η Ρωσία, πάλι χωρίς να εκτεθεί, έκανε και κάνει ότι μπορεί για να πείσει τις ΗΠΑ να μην υπαναχωρήσουν από τη σκληρή στάση τους. Σύμφωνα με την ιορδανική εφημερίδα Αλ-Ραι, ο ρώσος υπουργός εξωτερικών δήλωσε στις 10 Ιούλη ότι "η Ρωσία θα ευχόταν να αποφύγει κάθε σύγκρουση με τις Ηνωμένες Πολιτείες πάνω στο ιρακινό ζήτημα" (Μοντ). Αυτή η δήλωση την ώρα που η αμερικανική ηγεσία έδειχνε τα δόντια της, ενώ ο πρόεδρος Μπους είχε μόλις εξαγγείλει από το βήμα της Γερουσίας ότι θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για την ανατροπή του Σαντάμ. Αντίθετα οι ευρωπαίοι ηγέτες αντιμετώπισαν τις διακηρύξεις Μπους με αρκετό σκεπτικισμό απαντώντας ότι θα ζητήσουν πρώτα αποδείξεις από το Ιράκ για την κατασκευή όπλων μαζικής καταστροφής προτού συμμετάσχουν στην επιχείρηση. Μια τέτοια κρίσιμη στιγμή στις αμερικανο-ευρωπαϊκές σχέσεις διάλεξε η ρωσική διπλωματία για να υποδαυλίσει την επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράκ. Χωρίς την έγκαιρη παρέμβαση του Ιβανόφ το ενδεχόμενο αμερικανικής επέμβασης στο Ιράκ πιθανόν να είχε αποτραπεί.

Στην πραγματικότητα, το στοιχείο που καταδεικνύει την ηγεμονία του ρωσο-κινεζικού άξονα μέσα στον αντιτρομοκρατικό "συνασπισμό" και, συνακόλουθα, μέσα στο αντι-Σαντάμ μέτωπο είναι ο ίδιος ο σχεδιασμός και η υλοποίηση της εκστρατείας. Συγκεκριμένα αναφερόμαστε στον τρόπο διεξαγωγής των επιχειρήσεων και, δευτερευόντως, στη μορφή διακυβέρνησης που θα ακολουθήσει μια ενδεχόμενη πτώση του Σαντάμ στη συνέχεια. Το μυστικό σχέδιο, που έχει υπογραφεί από τον αμερικανό

πρόεδρο ήδη απ' τις αρχές του έτους και για την υλοποίηση του οποίου έχει εξουσιοδοτηθεί η ΣΙΑ, δηλαδή ο Τένετ, προβλέπει την ανατροπή Σαντάμ επιτρέποντας τη συλλογή ευαίσθητων πληροφοριών, ενίσχυση της υποστήριξης σε αντιπολιτευτικές δυνάμεις μέσα ή έξω απ' το Ιράκ που περιλαμβάνει χρηματική, οπλική, εξοπλιστική, εκπαιδευτική και πληροφοριακή βοήθεια καθώς και την ανάπτυξη επιχειρησιακών ομάδων από στελέχη της ΣΙΑ και των ειδικών δυνάμεων ανάλογες με εκείνες που έδρασαν στο Αφγανιστάν. Το σχέδιο δημοσίευσε η *Washington Post*, στις 16-6, σημειώνοντας ότι προορίζεται να λειτουργήσει ως προετοιμασία του καθαιρού στρατιωτικού χτυπήματος. Με άλλα λόγια ρόλος της ΣΙΑ είναι να επισιμάνει τους επιχειρησιακούς στόχους, που περιορίζονται σε ορισμένες στρατιωτικές εγκαταστάσεις, υπηρεσίες και εργοστάσια, και παράλληλα να προσφέρει υλική βοήθεια στις ένοπλες ομάδες της αντιπολίτευσης. Τα παραπάνω στοιχεία δείχνουν ότι οι Αμερικανοί σκοπεύουν να πλήξουν το καθεστώς Σαντάμ με βομβαρδισμούς και ίσως περιορισμένες επιχειρήσεις στο έδαφος, όπως ακριβώς έκαναν και στο Αφγανιστάν.

Και ενώ αρχικά προβλεπόταν η αποστολή 250.000 πεζοναυτών για να δράσουν στο έδαφος, το στρατιωτικό επιτελείο, με το πρόσχημα της εξοικονόμησης δυνάμεων, καταφεύγει σε πιο "εύκολες" λύσεις. Διαβάζουμε στην *Ελευθεροτυπία* (30-7): "Σύμφωνα με τους "Τάιμς", τα στελέχη του στρατιωτικού σχεδιασμού αναζητούν στρατηγική που δεν θα απαιτήσει την ανάπτυξη 250.000 ανδρών, αλλά που θα προβλέπει πλήγμα επαρκώς ισχυρό ώστε να στεφθεί με επιτυχία. Ένα τέτοιο χτύπημα θα μπορούσε να έχει αρχικά στόχο τη Βαγδάτη και ένα ή δύο κέντρα διοίκησης. Στη συνέχεια θα βληθούν εργοστάσια όπου εικάζεται ότι παράγονται όπλα μαζικής καταστροφής".

Όμως μόνο με βομβαρδισμούς δεν πέφτει εύκολα ένα καθεστώς. Χρειάζεται πόλεμος στο έδαφος και αυτός αφήνεται για τις αντικαθεστωτικές δυνάμεις του Ιράκ. Ο πόλεμος κρίνεται στο έδαφος και οι Ρώσοι δεν επιθυμούν την υπεροχή σ' αυτόν των ΗΠΑ. Γι' αυτό μόλις διοχετεύ-

ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Καλύπτουν την κρίση με τις απάτες, το Ευρώ και το δανεισμό

Την περίοδο 1980- 2000 το παγκόσμιο εμπόριο αυξήθηκε κατά 195% και οι εξαγωγές των κρατών της Ε.Ε. αυξήθηκαν κατά 300%. Την ίδια περίοδο οι ελληνικές εξαγωγές αυξήθηκαν μόνο κατά 90% με αποτέλεσμα το μερίδιο της ελληνικής οικονομίας στις παγκόσμιες εξαγωγές να παραμένει στάσιμο στο 0,4% του παγκόσμιου εμπορίου (Οικονομικός Ταχυδρόμος, 8/6/02).

Για μια εικοσαετία λοιπόν έχουμε μια συνεχή έκρηξη της παραγωγικότητας της εργασίας και οι δυτικές αγορές πλημμυρίζουν από εμπορεύματα. Οι οικονομικοί δεσμοί των Ευρωπαϊκών χωρών και γενικά των δυτικών χωρών με την παγκόσμια αγορά, αλλά και μεταξύ τους δυνάμωσαν με τον τριπλασιασμό του όγκου των συναλλαγών τους. Αυτή η παραγωγική πρόοδος δεν αγάλιασε την ελληνική οικονομία και οι οικονομικές σχέσεις της χώρας αποδυναμώθηκαν σε σχέση με τις χώρες της πρώτης γραμμής ανάπτυξης. Αντίθετα οι ελληνικές εξαγωγές προς τις βαλκανικές και τις ανατολικές χώρες αυξήθηκαν εξαιτίας των πολέμων, της χαμηλής ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων και της πρόσβασης σ' αυτές τις αγορές που εξασφαλίζουν οι παλιές γνωριμιές και σχέσεις εξάρτησης των καθεστωτικών με τις παλιές σοσιαλφασιστικές ηγεσίες αυτών των χωρών. Έτσι οι ελληνικές εξαγωγές προς την ΕΕ από 66% στο σύνολο των εξαγωγών το 1990 έπεσαν το 2000 στο 44%. Τα ποσοστά για τις Βαλκανικές χώρες στο ίδιο διάστημα ανέβηκαν από 4% σε 16%. Για την κεντρική Ευρώπη τα αντίστοιχα ποσοστά είναι 1% και 2% και για την Ρωσία 2% και 4% (ΕΣΥΕ). Αυτό είναι το αποτέλεσμα της δήθεν ευρωπαϊκής πολιτικής του Πα-

πανδρέου και του Σημίτη αποτελεσμα, που δεν παρουσίασε καμία άλλη χώρα της ΕΕ. Όσο περισσότερο λοιπόν φωνάζουν οι φαιοκόκκινοι για τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας τόσο περισσότερο την απομακρύνουν από την Ευρώπη. Δεν θέλησαν ποτέ την ανάπτυξη γιατί δεν ήθελαν ποτέ τη χώρα στην Ευρώπη, τη θέλουν δεμένη στη ρώσικη πολιτική. Ευθύνες όμως έχει και η ευρωπαϊκόφιλη αστική τάξη που δεν αντιστάθηκε πολιτικά και υποτάχτηκε συστηματικά στη βία του σοσιαλφασισμού. Όμως αυτό το έθνος δεν αποτελείται μόνο από αστούς που είναι κάθε φορά έτοιμοι να υποταχθούν σε νέα αφεντικά, αλλά και από εργαζόμενους. Και η υπόθεση της παραγωγής και της κοινωνικής ανάπτυξης και το ποιος θα είναι ο τελικός πολιτικός προσανατολισμός της χώρας δεν έχει οριστικά κριθεί. Το ιστορικό αυτό καθήκον ανήκει για άλλη μια φορά

στο προλεταριάτο και στους εργαζόμενους.

Η αντιευρωπαϊκή και αντεθνική πολιτική της υπονόμευσης αποτυπώνεται εδώ και μια εικοσαετία, όπως είναι φυσικό, και στα τρία βασικά ισοζύγια της οικονομίας. Στο ισοζύγιο των τρεχουσών συναλλαγών, στο ισοζύγιο του ιδιωτικού τομέα και στο ισοζύγιο ισοζύγια εμφανίζουν ένα τεράστιο έλλειμμα από το 1999. Και τα τρία αυτά ελλείμματα, που χαρακτηρίζουν την ντόπια παραγωγή και την προοπτική της καθώς και τη διεθνή θέση της χώρας, οφείλονται κύρια στην αποβιομηχάνιση. Αυτή η αλήθεια θα αποδειχτεί για άλλη μια φορά και παρακάτω από τις στατιστικές της κυβέρνησης και των διεθνών οργανισμών.

Η ΚΡΙΣΗ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ

Από τη σελ. 18 του κρατικού προϋπολογισμού του 2002 βλέπουμε ότι τους οχτώ πρώτους μήνες του 1999 το εμπορικό έλλειμμα ήταν 10.214 εκατ ευρώ. Το 2000, όταν τέλειωνε το Β' ΚΠΣ, το έλλειμμα στο ίδιο διάστημα έγινε 14.251,8 εκατ ευρώ και το 2001 στους οχτώ

λοιπές υπηρεσίες μείον τις πληρωμές στο εξωτερικό των ίδιων υπηρεσιών, παρουσιάζει πλεόνασμα για το 1999, 4.682,9 εκατ ευρώ, για το 2000 πλεόνασμα 5.587,8 εκατ. και για το 2001, 6074,9 εκατ ευρώ. Το ισοζύγιο μεταβιβάσεων με το εξωτερικό που είναι το δωρεάν χρήμα της ΕΕ και των εμβασμάτων των μεταναστών κλπ μείον τις πληρωμές στο εξωτερικό και στην ΕΕ είναι πλεονασματικό. Το 1999 και στο πρώτο πάντα οχτάμηνο των τριών ετών που εξετάζουμε είναι 3.803,6 εκατ ευρώ, το 2000, 4.783,2 εκατ ευρώ και το 2001, 5.055,5 εκατ ευρώ. Το ισοζύγιο των εισοδημάτων που είναι οι εισπράξεις αμοιβών μισθών, τόκων και μερισμάτων μετοχών και κέρδη από το εξωτερικό μείον τις αντίστοιχες πληρωμές είναι ελλειμματικό. Το 1999 το έλλειμμα ήταν 501,1 εκατ ευρώ, το 2000 ήταν 727,2 εκατ και το 2001 ήταν 1386,2 εκατ ευρώ. Δηλαδή από το 2000 μέχρι το 2001 το έλλειμμα αυτό αυξήθηκε κατά 90,62%. Η άθροιση του εμπορικού ισοζυγίου, του ισοζυγίου των υπηρεσιών, των εισοδημάτων και των μεταβιβάσεων που δίνει το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών είναι ελλειμματικό κατά τους οχτώ πρώτους μήνες το έτος 1999 κατά 2.256 εκατ ευρώ, το 2000 κατά 4.608 εκατ και κατά το 2001 κατά 4.383 εκατ. Το ισοζύγιο των τρεχουσών συναλλαγών για ολόκληρα τα έτη σύμφωνα με τον Οικονομικό Ταχυδρόμο (8/6/02) εί-

τις μεταφορές, τα εμβάσματα των μεταναστών και από το χρήμα της ΕΕ που θα καταβάλλεται μέχρι το 2006 και που αποτελεί το 3,8% του ΑΕΠ. Το εμπορικό έλλειμμα είναι το σοβαρότερο έλλειμμα μιας οικονομίας. Κυρίως τα βιομηχανικά, αλλά και τα αγροτικά προϊόντα είναι η βάση κάθε οικονομίας. Η βάση του πλούτου των σύγχρονων κρατών είναι η βιομηχανία κυρίως και η γεωργία. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο και το παραγωγικό σαμποτάζ έχει ως στόχο τη βιομηχανία και την μισοδιαλυμένη ήδη αγροτική παραγωγή. Η αύξηση του ελλείμματος του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών από το 1999 μέχρι και το 2000 οφείλεται στη χειροτέρευση του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου χωρίς καύσιμα, που συνεισφέρει σ' αυτή την επιδείνωση κατά 98% (Οικονομικός Ταχυδρόμος, 8/6/02). Δηλαδή η διεθνής οικονομική θέση της χώρας, αλλά και η ανταγωνιστικότητα στην εσωτερική αγορά, αφού οι αγορές είναι ενιαίες, καθορίζεται κυρίαρχα από τη σχετική μείωση της βιομηχανικής και της αγροτικής παραγωγής ή με άλλα λόγια από την αποβιομηχάνιση. Αυτό είναι το κεντρικό πρόβλημα της οικονομίας που φαίνεται και από τα προηγούμενα στοιχεία που τα μαζέψαμε στον παρακάτω πίνακα.

Πίνακας 1

Έτη	Εμπορικό ισοζύγιο	Ισοζύγιο Υπηρεσιών (2)	Ισοζύγιο Εισοδημάτων (3)	Ισοζύγιο Μεταβιβάσεων (4)	Καθαρές Εξαγωγές=X	Ισοζύγιο Τρεχουσών Συναλλαγών
1999	-10.241,8	4682,9	-501,1	3803,6	-5558,9	-2256,3
2000	-14.251,8	5587,8	-727,2	4783,2	-8664,0	-4608,0
2001	-14.127,3	6074,9	-1386,2	5055,5	-8052,4	-4383,0

πρώτους μήνες ήταν 14.127,3 εκατ. ευρώ. Δηλαδή στους οχτώ πρώτους μήνες του 1999 και του 2000 το έλλειμμα αυξήθηκε περίπου κατά 39% και διατηρείται στο ίδιο ύψος και το 2001! Κατά την ηγεσία του συλλόγου των βιομηχάνων, που εξαγοράστηκε τώρα τελευταία από το καθεστώς, η βιομηχανία πηγαίνει καλά! Και η τεράστια αυτή μείωση γίνεται σε μια οικονομία στην οποία η βιομηχανία και η αγροτική παραγωγή συνεισφέρουν στο σχηματισμό του ΑΕΠ μόνο κατά 32% περίπου, ένα ποσοστό που είναι το χαμηλότερο στην ΕΕ. Αν το έλλειμμα των οχτώ πρώτων μηνών το επεκτείνουμε ανάλογα και στους επόμενους μήνες δεν θα βρεθούμε μακριά από την πραγματικότητα. Τότε έχουμε εμπορικό έλλειμμα περίπου στο 17% του ΑΕΠ. Στο ίδιο διάστημα των οχτώ πρώτων μηνών το ισοζύγιο των υπηρεσιών, που είναι οι εισπράξεις από τον τουρισμό, τις μεταφορές και τις

για το 1999 4.800 εκατ, για το 2000 8.370 εκατ και για το 2001 περίπου στο ίδιο ύψος με το έτος 2000. Η αύξηση δηλαδή του ελλείμματος αυτού ήταν 74,37% σε ένα χρόνο! Το 2001 το έλλειμμα αυτό με δοσμένο από το υπουργείο το ύψος του ΑΕΠ στα 129.655 εκατ ευρώ είναι το 6,45% του ΑΕΠ. Από τα ποσά που παραθέσαμε είναι φανερό ότι το εμπορικό έλλειμμα είναι αυτό που καθορίζει και το ύψος του ελλείμματος του ισοζυγίου των τρεχουσών συναλλαγών. Η αποβιομηχάνιση δηλαδή σφραγίζει την εξέλιξη της οικονομίας.

Αφήσαμε τις χρηματοοικονομικές συναλλαγές γιατί το κύριο ενδιαφέρον με το κοινό νόμισμα δεν στρέφεται πια στην εθνική νομισματική πολιτική, η οποία γίνεται από την Ευρωπαϊκή τράπεζα. Το τεράστιο εμπορικό έλλειμμα του 17% του ΑΕΠ περίπου χρηματοδοτείται από τον τουρισμό,

Ταχυδρόμος). Βλέπουμε ότι το πρώτο οχτάμηνο των τριών ετών δίνει μια καλή εικόνα, που δεν ξεφεύγει πολύ από την πραγματικότητα. Το εμπορικό ισοζύγιο δηλαδή δεν καλύπτεται και καθορίζει την οικονομία. Οι σαμποταριστές, φυσικά μαζί και ο Καραμανλής, κρύβουν αυτή την πραγματικότητα για να μπορούν να καλύπτονται. Ποιος σ' αυτή τη χώρα άκουσε ποτέ ένα πολιτικό από τα τέσσερα κόμματα να μιλάει για τη βιομηχανία και να θέτει το κύριο πρόβλημα της οικονομίας στο εμπορικό έλλειμμα, δηλαδή στην αποβιομηχάνιση. Αυτά τα λει μόνο ο ΟΟΣΑ, η ΕΕ και το μόνο κόμμα στην Ελλάδα, η ΟΑΚΚΕ. Αντίθετα το ΠΑΣΟΚ επανειλημμένα υποστηρίζει ότι το κύριο πρόβλημα είναι ν' αναπτυχθούν οι υπηρεσίες που σημαίνει να αποβιομηχανιστεί η χώρα ακόμα περισσότερο. Τα κοινοτικά πλαίσια στήριξης δεν έφεραν λοιπόν αποτέλεσμα στην ανταγωνιστικότητα της οικονομίας. Η αναδιάρθρωση της οικονομίας δεν πραγματοποιήθηκε και το χρήμα εισπράττεται κανονικά. Το κόστος παραγωγής αυξάνεται εξαιτίας της χαμηλής παραγωγικότητας, χαμηλή σε σύγκριση με τις άλλες χώρες και εξαιτίας της πτώσης της παραγωγικότητας που παρουσιάζεται τελευταία, όπως έχει εκθεθεί και στην έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος. Με την αύξηση του κόστους της παραγωγής ο πληθω-

Οι καθαρές εξαγωγές X είναι ίσες με το άθροισμα των στηλών (1) και (2). Το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών είναι το άθροισμα των τεσσάρων πρώτων στηλών.

Όπως φαίνεται από τον πίνακα το εμπορικό έλλειμμα κυριαρχεί σε όλα τα ισοζύγια και καθορίζει τις διεθνείς ελλειμματικές σχέσεις της οικονομίας. Από τον πίνακα παρατηρούμε ότι το ισοζύγιο υπηρεσιών καλύπτει περίπου το 40% του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου, ποσοστό που ισχύει σε όλη την τριετία 1999-2001 και για όλο το χρόνο και όχι για τους οχτώ πρώτους μήνες που φαίνονται στον πίνακα (Οικονομικός Ταχυδρόμος, 8/6/02). Το 2001 το ισοζύγιο μεταβιβάσεων για ολόκληρο το 2001, δηλαδή το χρήμα της ΕΕ και τα εμβάσματα των μεταναστών κάλυψαν το 36% του εμπορικού ισοζυγίου (Οικονομικός

ρισμός φτάνει έτσι στο 4%. Οι αυξήσεις των τιμών του πετρελαίου βλέπουμε για άλλη μια φορά ότι δεν παίζουν παρά ελάχιστο ρόλο στην αύξηση των ελλειμμάτων και επομένως και στον πληθωρισμό. Η συνεισφορά τους, όπως είδαμε στο έλλειμμα του ισοζυγίου των τρεχουσών συναλλαγών, είναι ελάχιστη. Η αύξηση του εμπορικού ελλείμματος δηλώνει καθαρά την μείωση της ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων, τη μείωση δηλαδή της ζήτησης των ελληνικών προϊόντων, που μεταφράζεται τελικά σε μείωση της απασχόλησης. Η ανεργία αυξάνεται αυτή την περίοδο με μεγάλους ρυθμούς. Η κύρια νομοτελειακή τάση είναι η συνεχής αύξηση της ως συνέπεια του παραγωγικού σαμποτάζ.

